SUSAN DOYLE

Mai bine mai târziu

ALCRIS

Capitolul 1

Când Regan ieşi din biroul lui Matthew Swain, afară ningea abundent, cu fulgi mari, care amenințau să se depună şi să acopere în scurt timp totul. Traversă impulsiv strada spre Old House Café şi ocupă o masă de lângă fereastră, răspunzând cu un zâmbet salutului prietenos al chelneriţei care-i adusese meniul.

- Doar un ceai şi o felie de pâine prăjită, te rog, Edith. Ai idee cât e ceasul? Pe al meu l-am uitat acasă.

-Abia e trecut de patru, domnişoară O'Neil, răspunse amabil femeia. In zile ca aceasta, se întunecă atât de devreme, nu-i aşa? Sper că nu vom avea o iarnă atât de grea cum spun toţi... lucrurile ar deveni mult mai dificile.

- Pentru toată lumea, fu de acord Regan. Mă tem că probabil au dreptate, totuşi. Barlow a prognozat asta din prima zi a anului.

-Şi cu greu s-a înşelat vreodată, oftă cealaltă femeie. Ei bine, va trebui să ne resemnăm şi să facem faţă, nu-i aşa? Mai sunt numai două luni şi vine primăvara.

Şi puţin peste o lună, avea să împlinească douăzeci şi cinci de ani, conştientiză Regan, după ce chelneriţa plecă să anunţe comanda. Cinci săptămâni în care să-şi găsească un soţ sau să-şi piardă casa care-i era atât de dragă. Era adevărat, putea oricând să conteste testamentul, aşa cum îi sugerase Matt în după-amiaza aceasta, dar chiar dacă se hotăra să târască numele familiei pe băncile Curţii de Apel, cu siguranţă, acum era puţin

prea târziu pentru asta. In urmă cu trei ani, condiţia nu-i păruse nici pe departe atât de nerezonabilă. Majoritatea fetelor erau căsătorite până la vârsta de douăzeci si cinci de ani. Necazul era că nu găsise niciodată vreun bărbat cu care să vrea să se căsătorească - nu îndeajuns, oricum. Poate că acum era momentul potrivit să-şi revizuiască ofertele din trecut, căci nu avea prea mult timp la dispoziţie ca să înceapă să caute noi curtezani.

Bărbatul care intrase în cafenea imediat după ea luase o masă apropiată; paltonul lui de culoare închisă era azvârlit pe unul din scaunele libere. Regan simţea ochii lui aţintiţi asupra ei şi-şi întoarse privirea cât de departe, încât să evite contactul vizual cu el. Era suficient de obişnuită cu faptul că atrăgea atenţia bărbaţilor şi ştia cât de mică era încurajarea de care aveau nevoie ca să-şi încerce norocul şi să intre în vorbă. In momentul acela, ultimul lucru pe care şi-l dorea era companie. Trebuia să se gândească.

Ceaiul fierbinte şi aromat era o alinare. Ţinând cana între mâni, privi pe fereastră la fulgii care se rostogoleau şi-şi aminti esenţa scrisorii pe care tatăl ei i-o lăsase când murise.

„Cottam are nevoie de o familie, scrisese el, şi mă bazez pe tine să i-o asiguri. Dacă încă nu te-ai căsătorit până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, mă îndoiesc c-o vei mai face vreodată şi am aranjat ca moşia să fie vândută în circumstanţele acestea. Sumele provenite se vor constitui într-un fond de încredere care să-ţi asigure un venit lunar adecvat apropape oricărui stil de viaţă pe care ţi l-ai putea alege, până când împlineşti treizeci de ani, când vei dispune de controlul întregii averi. Să-ţi aminteşti întotdeauna că te iubesc şi că nu-ţi vreau decât binele.“

Ce crezuse el că era bine pentru ea, sfârşi Regan strâmbându-se. Şi ea îşi iubise tatăl, dar nu fuseseră întotdeauna pe aceeaşi lungime de undă. Nimeni nu putea să stabilească reguli de viaţă doar în alb şi negru. Cottam era în familie de trei generaţii. De ce trebuia să fie văduvită de căminul ei, din simplul

motiv că nu-şi putea găsi un bărbat pe care să-l poată iubi o veşnicie?

Cu sprijinul întunericului care se lăsa afară, geamul ferestrei arăta o reflexie a cafenelei din spatele lui Regan. Fără să-şi dea seama, se uitase la bărbatul de la masa alăturată, răspunzând provocării ochilor lui. Acum, văzând că se ridică din senin, conştientiză un freamăt undeva, înlăuntrul ei, un sentiment de recunoaştere. Unde mai văzuse înainte acea uşurinţă a mişcării, silueta aceea înaltă, cu umeri laţi?

Realiză că venea spre ea. îşi întoarse uşor capul, în timp ce el se opri lângă masa ei, şi privi în ochii cenuşii care nu lăsau să se citească nimic. Părul lui era negru şi tuns foarte scurt, avea trăsături uniforme, dar totuşi prea puternic conturate ca să poată fi numit frumos. Era un chip pe care nu-l uitai uşor, iar Regan nu-l uitase. Niciodată nu putuse să-l uite.

- Bună, Keir, spuse ea. A trecut atâta timp.

El nu-i răspunse imediat, studiind ovalul neted şi pur al feţei întoarse spre el, nasul mic şi drept, ochii depărtaţi şi verzi, gura generoară, înrămate de cascada de păr arămiu. Un zâmbet vag, uşor ironic răsări pe buzele lui.

- Aproape şase ani, încuviinţă el. Nu eram sigur că o să-ţi aduci aminte de mine. Te-ai schimbat foarte puţin, Regan. Te-am recunoscut de când te-am văzut traversând strada. Făcu o pauză, ca şi cum ar fi fost în expectativă, ridicând o clipă din sprâncene când ea nu-i răspunse. Te deranjează dacă iau loc?

- Te rog, îl invită ea, negăsind nici o cale de scăpare. Zâmbetul ei era strălucitor şi forţat. Credeam că eşti în Australia. Nu emigraseşi?

- Ba da. în ochii cenuşii apăru din senin o scânteie efemeră, dar tulburătoare. Un nou început mi s-a părut cel mai recomandabil, la momentul acela.

Privirea ei evaluă rapid, aproape inconştient, croiala jachetei lui din tweed.

- Unul plin de succes, să înţeleg?

- Moderat. Tonul lui arăta că vroia să abandoneze subiectul. Ce mai face tatăl tău?

Faţa ei deveni aspră, iar zâmbetul i se şterse.

-A murit acum trei ani. Acum, sunt doar eu.

- Singură în casa aceea mare?

-în afara personalului, da.

- Păcat. E o adevărată pierdere. Dacă vreodată o casă a impus o familie, aceea e Cottam.

„Taci!“, ar fi vrut să-i spună, dar n-o făcu; în schimb, rămase acolo cu o expresie împietrită, dorindu-şi ca el să plece. Odată, cu mult timp în urmă, bărbatul acesta o ceruse în căsătorie şi-l refuzase. Nu numai că-l refuzase, dar îi râsese în faţă la ideea de a lua în considerare o căsătorie cu fiul unui poştaş local. Acum, el era cel care râdea de ea, amintindu-i cu deliberare de ceea ce fusese. Nu avea de gând să-l lase s-o stânjenească.

- Nu sunt genul familist, răspunse ea pe un ton monoton. Prefer să-mi aleg singură compania, atunci când doresc să o am.

- Fără obligaţii şi fără restricţii? Tonul lui era blând. Poate că ai dreptate.

- Eşti căsătorit? întrebă ea fără să intenţioneze şi văzu capul negru mişcându-se în semn că nu.

- N-am avut timp. S-ar putea ca înclinaţia asta să-mi fi fost amputată.

O altă lovitură sub centură, dar Regan refuză în continuare să reacţioneze.

- Ar trebui să mă întorc, spuse ea, întinzând mâna după poşetă. Vremea n-o să se îmbunătăţească.

- Fugi? sugeră el când Regan se ridică pe jumătate şi se opri să-l privească, controlându-şi expresia feţei.

- Nu, nu fug. Nu am de ce să fug.

- Atunci, rămâi şi termină-ţi ceaiul. Am să comand unul proaspăt pentru amândoi.

întâlnind provocarea din ochii lui cenuşii, Regan se trezi că se aşază încet la loc, conştientă că prin asta admitea o voinţă mai

puternică decât a ei şi totuşi, cumva, nu dorea să se afirme. In trecut se purtase abominabil cu Keir Anderson. Nu putea face mare lucru să îndrepte lucrurile, dar acum, când nu mai conta, putea măcar să rămână şi să fie amabilă cu el.

- Te-ai întors definitiv în Anglia? întrebă ea după ce comandară ceaiul, străduindu-se să pară cât de cât interesată.

- E doar o vizită. Mă aflam la Midlands, aşa că m-am hotărât să caut câteva zile locurile pe care le frecventam odată. Stau la Bull's Head. Nici el nu s-a schimbat prea mult.

- Şase ani nu înseamnă mult, se apără ea. îndrăznesc să spun că oraşul nu s-a alterat atât de mult în ultimii cincizeci de ani.

- Dacă nu luăm în considerare populaţia. Mi-am petrecut ziua de ieri încercând să găsesc câţiva prieteni vechi, dar în afară de Jake Carter, toţi s-au îndreptat spre zonele rurale.

- Eu am rămas, sublinie ea şi-i văzu buzele strângându-se.

- Nu e acelaşi lucru. Făceam parte din clase sociale diferite... aşa cum ai spus atunci.

Simţindu-se cuprinsă de ruşine, făcu un gest impulsiv.

- Pe atunci, eram o puştoaică îngrozitoare şi snoabă.

- Doar atunci când venea vorba să te căsătoreşti cu cineva cu un statut social inferior, răspunse Keir. La urma urmelor, am avut o relaţie destul de strânsă timp de câteva săptămâni.

Regan nu avea nevoie să i se amintească. îşi aducea aminte foarte bine. Keir fusese atât de diferit de ceilalţi tineri pe care-i cunoscuse. La doar douăzeci şi patru de ani, avusese o iniţiativă şi o hotărâre care o atrăseseră instantaneu, împotriva voinţei ei. Nu intenţionase niciodată realmente ca asocierea lor să meargă dincolo de acea primă întâlnire întâmplătoare când, plictisită din cale-afară într-o seară, într-un club local, acceptase invitaţia lui la dans. Prietenii ei urmăriseră legătura lor cu reacţii diferite: pe unii îi amuzase, unii o priviseră cu reticenţă, alţii o criticaseră deschis. Nu-i păsase de părerea nimănui, acţionase doar după bunul ei plac. Keir o dusese în locuri în care nu mai fusese vreodată, vorbise cu ea lucruri despre care nimeni altcineva nu se mai

deranjase să discute. o sărutase cu o pasiune care născuse în ea noi profunzimi şi totuşi, nu încercase nici măcar o dată să depăşească limitele sentimentelor de la optsprezece ani. Regan ştiuse prea bine ce simţea pentru ea şi nu făcuse nici un efort să împiedice declaraţia lui finală şi inevitabilă. De fapt, nu fusese decât un alt scalp pe care să şi-l agaţe la cingătoare. Cum putuse să fie atât de egoistă?

- îmi pare rău, spuse ea. Am greşit că te-am tratat aşa.

- Dar că m-ai refuzat n-a fost o greşeală?

Regan îşi ridică bărbia.

- Nu cred. Aveam realmente foarte puţine lucruri în comun.

- Nu? întrebarea era blândă, zâmbetul lui reflectând reacţia trecătoare a ochilor. Ei bine, poate că ai dreptate. Erai prea obişnuită ca lucrurile să fie aşa cum vrei, ca să te potriveşti cu uşurinţă ideilor mele. Când o soţie din clasa muncitoare iese din linie, e aşezată imediat, tăios, înapoi. Tu nu te-ai fi putut conforma.

O ironiza din nou, dar avea tot dreptul. Regan râse şi clătină din cap:

- Deloc.

Urmă o pauză lungă. Keir fu primul care rupse tăcerea, pe un ton vesel şi detaşat.

- Cam atât despre vremurile de demult. Cum rămâne cu prezentul?

- Sunt bine. Fusese rapidă, dar nu îndeajuns. Ştia că văzuse că se schimbase la faţă. Uitându-se la el, îi veni din senin o idee atât de caraghioasă şi de ridicolă, încât aproape pufni în râs. Totuşi, noţiunea ersista. Era soluţia perfectă, deşi nu neapărat cu bărbatul acesta. Cu cine altcineva? Pe cine cunoştea care să ia măcar în considerare un asemenea pas?

Keir o privea în continuare cu ochi enigmatici.

- Te îngrijorează ceva?

Ii scăpă înainte să se poată opri, rezultat al unui instinct pe care nu avusese timp să-l analizeze:

- Da. Sunt într-o încurcătură şi nu ştiu cum să ies din ea.

- Vrei să vorbeşti despre asta?

Regan îl privi o clipă nesigură, înainte să cedeze din nou instinctului.

- Nu aici. Ce zici, vii acasă la mine diseară, să luăm cina?

Dacă invitaţia îl surprinsese, n-o arătă.

- Sună bine. Mâncarea de la Bull nu e chiar o delicatesă.

Ce ştia el despre delicatese? se întrebă ea, şi imediat analiză. Călătorea prin lume încă din vremea în care-l cunoscuse. Ajunsese destul de departe încât să recunoască diferenţa între bun şi abia acceptabil.

- Lucrezi încă în inginerie? întrebă ea şi văzu mişcarea oblică a capului său.

- Mai mult sau mai puţin. La ce oră vrei să vin?

- Să fie în jur de şapte treizeci şi după ce mâncăm, putem bea ceva. Am s-o rog pe doamna Sullivan să pregătească ceva special, în cinstea ocaziei.

- Ai o bucătăreasă numai pentru tine?

Cenzura era mai mult imaginată decât aparentă, dar răspunsul ei nu ţinu seama de natura ei:

- Am mulţi oaspeţi, se apără ea. Şi lucrează la Cottam de foarte mult timp.

- Ştiu. Mi-o amintesc. Tonul lui era uniform. Ai devenit prea sensibilă, Regan. Era o vreme când n-ai fi găsit necesar să te scuzi.

- Toţi ne schimbăm pe măsură ce ne maturizăm.

- In unele privinţe, da. Va fi foarte interesant să aflu în ce privinţe şi cât de mult te-ai schimbat. Buzele i se curbară într-un zâmbet strâmb. Se ridică în picioare înainte ca ea să-i răspundă şi scoase câteva bancnote din portofel, pe care le aşeză pe nota de plată. Rămâne la şapte treizeci. Aştept cu nerăbdare.

Regan îl urmări cum îşi ia paltonul, îl îmbracă şi regretă deja că-l invitase. Totuşi, ce avea de pierdut? Ideea care se încăpţâna să nu-i dea pace nu era în definitiv decât o idee. Nu trebuia s-o pună în aplicare.

Maşinile de împrăştiat pietriş îşi făcuseră deja apariţia pe drumurile principale. Nu întâmpină dificultăţi din cauza stratului gros de zăpadă decât când intră pe aleea principală care ducea la casă. Trecând prin porţile de fier, îşi dădu seama că exista o şansă demnă de luat în considerare ca invitatul ei să nu poată ajunge deloc în seara aceea. Nu-i trecuse prin cap să-l întrebe dacă avea maşină şi era de notorietate faptul că cele două firme de taxi din oraş nu erau dispuse să-şi asume riscul ca vehiculele lor să se împotmolească în trafic.

Soarta avea să decidă. Dacă nu venea, atunci avea să abandoneze ideea aceea nebunească. Asta însemna că se întorcea în acelaşi punct din care pornise, dar trebuia să se obişnuiască. Aproape că-şi dorea să se întâmple aşa.

Casa răsări în faţa ei, după cotitură; faţada impunătoare, pătrată, era bine luminată şi primitoare. Mult prea mare pentru o singură persoană, Regan trebuia să recunoască, dar în timp, în cele din urmă, avea să ia măsuri. Nu vroia să piardă singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată dintr-un motiv atât de nedrept, pe cât era condiţia impusă de tatăl ei.
Totuşi, ce alternative avea? Lăsând la o parte posibilitatea unui apel, nu-i mai rămânea decât una singură, care era foarte posibil să nu se prezinte.

Sullivan o întâmpină la uşă, trăsăturile lui frumos îmbătrânite destinzându-se într-un zâmbet de uşurare:

- Am crezut că vom fi nevoiţi să trimitem echipe de căutare, spuse el. Ai spus că te întorci în jur de ora trei.

Regan îi întoarse drăgăstoasă zâmbetul, încredinţându-i haina din piele de oaie. John Sullivan era majordomul familiei de mai bine de treizeci de ani şi într-un fel, aproape că ţinea locul tatălui pe care-l pierduse. Fără el, Regan însăşi ar fi fost pierdută. Tatăl ei luase măsuri de siguranţă pentru tot personalul disponibilizat în urma vânzării conacului, dar nici o sumă de bani nu putea compensa oameni ca el şi ca soţia lui, Ann, pentru pierderea slujbei şi a casei. Sullivan era prea bătrân ca să mai poată începe

din nou, în altă parte, chiar dacă în zilele acelea îşi putea găsi un alt post potrivit abilităţilor lui. Ar fi forţat să se pensioneze la vârsta de şaizeci şi trei de ani, soţia lui la cincizeci şi opt, pentru că fără îndoială nu era pregătită să lucreze undeva fără el. în maniera detaşată şi calmă în care acţionase şi în afaceri, tatăl ei se gândise la tot, în afară de sentimentele celor care erau realmente implicaţi în aranjamentul acela.

- A durat mai mult decât am anticipat, răspunse ea. Am băut un ceai la Old House. îi spui doamnei Sullivan că în seara asta s-ar putea să avem un oaspete la cină, în cazul în care poate ajunge aici? N-are rost să ne complicăm prea mult. Friptura ei Diane este întotdeauna delicioasă.

- Un singur domn? Sullivan păru alertat, fiind la fel de conştient ca şi ea de condiţiile care guvernau viitorul slujbei sale. îl cunoaştem, domnişoară Regan?

- Poate vi-l amintiţi. Nu avea rost să păstreze secretă identitatea musafirului. La Cottam, toţi cunoşteau, sau cel puţin auziseră de toată lumea. E fiul lui Tom Anderson, Keir.

- Anderson? Sprâncenele i se uniră în efortul de a-şi aduce aminte. Nu cred că.

- îţi aminteşti. până în urmă cu cinci ani, Tom a lucrat pentru Oficiul de Poştă. Toţi îl ironizau pentru că şi-a lăsat soţia să-i pună un nume atât de bizar fiului lor.

- Oh, da. Răspunsul avu o nuanţă subtilă de dezamăgire. A plecat în Australia după moartea ei, nu-i aşa?

- Să i se alăture fiului său. Keir e aici, în vacanţă... cel puţin, aşa am impresia.

- Ciudată perioadă să-ţi alegi pentru vacanţă.

- Oh, nu ştiu. Probabil că le e dor de iernile de aici. Regan frunzărea corespondenţa care era atent aşezată pe masa din holul principal, selectând deoparte câteva scrisori care erau evident facturi. Doar atât a sosit?

Sullivan ar fi putut sublinia faptul că era destul de evident, dar n-o făcu. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să fie atât de lipsit

de respect.

- Mă tem că da. Aşteptai ceva important?

- Nu tocmai, oftă ea. Era doar o slabă speranţă să apară ceva. Nici măcar nu-mi dau seama ce.

- Acest. domn pe care-l aştepţi, reluă Sullivan, ezitând puţin asupra ultimului cuvânt. E...? Ei bine, ştii la ce mă refer.

Regan zâmbi fără să vrea.

- Sullivan, eşti chiar mai snob decât obişnuiam eu să fiu, îl mustră ea cu blândeţe. Nu-ţi face griji, ştie ce cuţit şi ce furculiţă să folosească. Intotdeauna a ştiut.

- Intotdeauna? Sprâncenele lui se ridicară de mirare.

- Da, îl cunosc dinainte să plece în Australia. Tonul ei era crispat. De fapt, m-am purtat foarte urât cu el.

- Şi acum, vrei să te revanşezi. Dădu din cap în semn de încuviinţare. E un gest foarte frumos, domişoară Regan. Sper să-l aprecieze.

- Oh, sunt sigură. Rămase la fel de glacială. Vine pe la şapte jumătate, dacă îi permite vremea. Vom mânca în jur de opt.

- Dar dacă ajunge aici şi nu mai poate pleca? veni răspunsul ezitant, iar ea afişă o expresie binevoitoare.

- Atunci, va rămâne peste noapte. Slavă cerului, avem suficiente camere. Ai putea s-o rogi pe Mary să pregătească preventiv un pat. Camera albastră, cred.

- E exact lângă camera ta, spuse majordomul şocat. Domnişoară Regan.

- Te tachinam doar, se apără ea spăşită. Mă îndoiesc că se va lăsa convins să rămână, indiferent de situaţie.

Şi pe bună dreptate, spuse expresia lui. încuviinţă uşurat:

- Mă duc s-o anunţ pe doamna Sullivan.

Urcând fără grabă pe scări, Regan văzu întunericul prin fereastra înaltă în stil georgian şi realiză că ninsoarea se oprise, ceea ce-i produse o reacţie ciudat de ambiguă. în cazul în care Keir venea, avea să aibă curajul necesar să-şi ducă planul la îndeplinire, sau îndrăzneala avea s-o lase în ultima clipă de

izbelişte? Nu era decât o singură cale să afle.

El sosi cu un sfert de oră mai târziu, la volanul unui Audi de culoare deschisă. Privind de la aceeaşi fereastră, Regan îl văzu făcând vesel cei trei paşi şi auzi sunetul jos al clopoţelului de la intrare. Apoi, se hotărî să coboare şi să-i deschidă. El era aici, iar ea trebuia să înfrunte problema. Să vorbească sau nu? Ce avea să fie?

Sullivan lua acelaşi palton de culoare închisă pe care-l purtase şi după-amiază, dar dedesubt Keir avea acum un costum gri deschis care-i scotea în evidenţă bronzul. Regan văzu chipul lui Sullivan când se întoarse şi zâmbetul lui maliţios abia tăinuit, citindu-i gândurile cu acurateţea pe care o dobândise în anii de când se cunoşteau. în ceea ce privea costumele obişnuite pentru cină, ideea lui de perfecţiune reprezenta un gri închis sau un bleumarin. Nu avea importanţă că astfel de idealuri fuseseră date de mult uitării. Pentru Sullivan, nimic nu se schimbase.

Rochia pe care o alesese fu întâmpinată cu aceeaşi dezaprobare. Prea scurtă şi prea strâmtă, aproape că-l auzea gândind. îi zâmbi diabolic când trecu pe lângă el şi întinse mâna să-şi salute musafirul.

- Mă bucur că ai putut ajunge. Bine că s-a oprit ninsoarea.

- Au prognozat că o să mai ningă, spuse Keir. Abundent.

- Atunci, s-ar putea să-ţi fie greu să te întorci în oraş.

Zâmbetul lui se contură lent.

- Aşa că va trebui să fim cu ochii în patru, nu? Spuneai ceva despre o băutură? Am îngheţat pe drum.

- Desigur. Pe aici. Se aşeză lângă el, conştientă de înălţimea lui, de situeta lui viguroasă, de sugestia de putere controlată în spatele croielii perfecte a sacoului lui. Se trezi flecărind agitată încontinuu, mai nesigură pe ea decât îşi amintea să fi fost vreodată. M-am gândit să mergem în bibliotecă. E mai intim decât în sufragerie. Obişnuia să fie camera favorită a tatei pentru un coniac după cină. De cele mai multe ori, aici îmi beau cafeaua. Am putea face asta şi în seara asta, dacă vrei.

- De ce nu? Părea amuzat. Dacă suntem în criză de subiecte de discuţie, putem oricând să citim o carte bună.

- Nu râde de mine! începu ea înfierbântată, dar tăcu subit, dându-şi seama că o căutase. Ce se întâmpla cu ea? N-o obliga nimeni să facă asta. Putea să dea oricând înapoi.

Biblioteca era palid luminată, o cameră mică, dar confortabilă, cu pereţi cu rafturi de stejar, încărcate până la refuz cu cărţi de toate formele şi dimensiunile. Mobilierul era constituit din două fotolii îmbietoare, un birou din lemn de mahon şi două mese. Covorul turcesc se simţea moale şi pufos sub picioarele lor.

Regan arătă spre tava cu băuturi care era deja pregătită pe birou.

- Serveşte-te singur. Cred că o să găseşti o selecţie de apreciat. Dacă vrei altceva, pot să-l chem pe Sullivan.

- Un whisky e de-ajuns, spuse el, ridicând o sticlă s-o desfacă, sigur pe el. Credeam că aici e practic imposibil să intri în posesia unei astfel de băuturi.

- Nu ştiu. Nu mă ating niciodată de ea. Aşteptă să toarne un pahar dublu şi-l opri spunându-i: eu o să beau un vin de Xeres, te rog. Demisec.

- Imi pare rău. Keir nu se clinti deloc. Cred că nu mă gândeam.

Regan nu-l crezu. Omisese într-adins s-o întrebe mai întâi pe ea. De
ce? Din simpla plăcere de a o face să aştepte? Părea puţin probabil, dar totuşi, cine mai ştia ce era în mintea lui Keir Anderson? Cu şase ani în urmă, o lăsase înăuntru, avusese încredere în ea. Iar ea îl trădase. Putea să-l învinuiască pentru felul în care evident simţea acum? Regan era un bagaj răsfăţat care trebuia pus la locul lui. Ei bine, îl va lăsa să se distreze, să-şi facă jocurile. Nu răneau pe nimeni, pe ea în nici un caz.

- Povesteşte-mi despre Australia, îl invită ea când amândoi se aşezară cu paharele în mână. N-am fost niciodată acolo.

Keir răspunse cu bunăvoinţă, pictându-i un peisaj lucid al Sydneyului şi al zonelor rurale din împrejurimi, păstrând totuşi

descrierea la un nivel general. Oricât de mult încercă, Regan nu reuşi să obţină prea multe detalii personale, cu excepţia faptului că era inginer, ceea ce ştia deja, şi călătorea destul de rar în ţară în interes de serviciu.

- Dar tatăl tău? întrebă ea în cele din urmă, renunţând la restul. Locuieşte cu tine?

- Tata s-a recăsătorit acum doi ani. Au propria lor casă, în cealaltă parte a oraşului.

- Deci, acum ai o mamă vitregă.

- Cine, Alice? Zâmbetul lui apăru repede şi trecător. E la fel de mămoasă ca o sacoşă cu fasole! E o femeie cu adevărat dură şi cu o inimă de aur. A dat un nou sens vieţii tatei.

- Mă bucur. Regan nu găsi ce altceva să spună. Experimentul acesta se dovedea mai dificil decât îşi imaginase. Nu aveau nici o legătură, nimic în comun. Trecutul era subiect tabu, decisese deja asta, dar ce altceva mai rămânea?

Surprinzător, dar Keir fu cel care luă iniţiativa, întrebând-o dacă văzuse ziarele în ziua aceea şi ce părere avea despre actuala politică guvernamentală. Discutară despre politică în cea mai mare parte a cinei, care urmă curând după aceea, conversaţia fiind suficient de argumentată încât să fie interesantă, fără să permită totuşi ca lucrurile să scape de sub control. Şi aici era mâna lui Keir, Regan trebuia să recunoască. Refuza să lase ca replicile mai aprinse să se transforme în dispute, schimbând subiectul când ameninţa să se întâmple asta şi incitând-o cu o nouă temă.

- Eşti perspicace, recunoscu el cu o amabilitate iritantă, în timpul desertului. Dar ai putea să înveţi să fii mai deschisă la minte.

- Adică să stau pe margine? pufni ea. Nu, mulţumesc. Am făcut asta deja de prea multe ori!

- Să duc cafeaua în bibliotecă, domnişoară Regan? întrebă cu tact Sullivan. Şi coniac pentru domnul Anderson, poate?

- Două pahare de coniac, spuse ea. Cel mai bun pe care-l avem. De fapt, adu sticla. Poate că domnul Anderson va dori mai

mult de unul.

Domnul Anderson primi oferta cu o încuviinţare din cap, cu ochi uşor sarcastici.

- Să vedem cum merge.

Merse foarte bine. Căldura coborând uşor în trupul ei, Regan se simţi mai bine echipată pentru restul serii. Keir o urmărea în tăcere din celălalt fotoliu. Părea să aştepte, recunoscând parcă dorinţa ei de a-i spune ceva. Dacă găsea curajul să facă asta, era încă în mâinile zeilor. Regan avea nevoie de o introducere.

La sfârşit, el îi oferi şi asta: se ridică în picioare şi veni lângă ea. O ridică şi-i luă paharul din mâna neliniştită, punându-l pe masa de alături. Gura lui era mai aspră decât îşi amintea - sau era pentru că a ei refuza să i se ofere? Când îi dădu drumul, o făcu fără dezgust, dar cu ironie în privire.

- De ce m-ai invitat aici, Regan? întrebă el. Cu siguranţă, nu ca să reluăm de unde am rămas!

Inainte să răspundă, Regan căută cu piciorul marginea fotoliului din spate, având nevoie de sprijin, chiar dacă numai ca genunchii să i se oprească din tremurat.

- Intr-un fel, ăsta a fost motivul. Doar că nu aşa. Nu vreau să mă săruţi, Keir. Să nu se mai repete. Mă auzi?

- Faci să-mi fie imposibil. Umerii lui ridicaţi trădară o ofensatoare lipsă de interes. Ce-ar fi să-mi spui ce vrei?

- E dificil, răspunse ea ambiguu, încă încercând să găsească o cale de scăpare. Să-ţi explic, vreau să spun.

- Pune-mă la încercare.

- Bine. Se depărtă de el mai întâi, întorcându-se cu spatele să-şi mai toarne un pahar de coniac. Ţi-ar prinde bine o sumă mare de bani?

Pauza păru să dureze la nesfârşit, dar probabil nu trecură decât câteva secunde. Când îi răspunse, vocea lui fu lipsită de expresie.

- Cât de mare?

- Zece mii. Se întoarse şi-l privi, cu mâna încleştată nervos pe

pahar. Era imposibil să citească ce se petrecea în mintea lui. Ochii cenuşii erau de necucerit. E de-ajuns?

- Depinde, spuse el monoton, de ce vrei să fac pentru ei.

- E destul de simplu. Trase adânc aer în piept, căutând îndrăzneala să continue. Când o găsi, sună aproape obişnuit: vreau să te căsătoreşti cu mine.

Capitolul 2

Indiferent la ce se aşteptase Keir, evident nu fusese asta. Timp de câteva clipe, rămase neclintit, uitându-se la ea, cu buzele strânse într-un fel care o făcea să fie nervoasă.

-Aşa înţelegi să glumeşti? începu el cu asprime. Pentru că dacă e aşa, am să-mi încerc propriul stil de simţ al umorului!

- Nu e nici o glumă. Regan făcu un mic gest de apel. Chiar crezi că aş face asta, dacă aş avea de ales? Dacă nu am un soţ până la data în care împlinesc douăzeci şi cinci de ani, peste cinci săptămâni, pierd casa. E foarte simplu.

- Simplu? Râsul lui se stinse imediat. Desigur! Dacă doar de un soţ ai nevoie, trebuie să fie o mulţime de candidaţi doritori.

- Nu şi pentru o căsătorie doar cu numele, răspunse ea şi văzu că expresia lui se schimbă.

-înţeleg. Sau mai curând, încep să înţeleg. A fost ideea tatălui tu, nu? Da, aşa trebuie să fie. Un om cu opinii puternice, dar cu percepţie slabă, dacă şi-a imaginat că vei ceda prin constrângere.

- Nu e cazul să cedez prin constrângere, răspunse ea controlându-se. încă n-am găsit bărbatul cu care să vreau să mă căsătoresc. Asta-i tot.

-Atunci, renunţă la casă.

- Nici asta n-o voi face. A greşit să-mi impună un astfel de termen limită. în timp, am să-i împlinesc toate dorinţele, dar numai cu un bărbat pe care-l pot iubi.

Buzele lui se curbară o clipă.

-Aceea va fi ziua. Făcu o pauză, apoi urmă enigmatic: cât te-ai aştepta să dureze aranjamentul?

- Până când unul din noi vrea să-l încheiem, indiferent de motiv.

- Şi apoi?

Ea ridică din umeri, dorindu-şi să fie atât de nepăsătoare pe cât suna.

- O anulare rapidă, ce altceva? Oricum, am locui separat.

- Eu în Australia şi tu aici?

-Desigur. Nu am nevoie decât de numele tău. Cu împrumut, ai putea spune.

-Nu e mult, fu el de acord. De fapt, pentru zece mii, e chiar foarte puţin.

-Atunci, o vei face?

- De ce nu? Fu rândul lui să dea din umeri. Ştiu căi mai grele de a-ţi câştiga existenţa. Când vrei să ne căsătorim?

- Cât se poate de repede. Acum că avea ce-şi dorea, nu-i venea să creadă. Fusese prea uşor. lipsiseră cu desăvârşire ezitările morale. Spuse în şoaptă: trebuie să ai mare nevoie de bani.

- Poate. Tonul lui nu trădă nimic. La starea civilă, bineînţeles? Era o întrebare pur retorică. Am să încep aranjamentele mâine la prima oră. Cel puţin, nu trebuie să stabilim nici o rezidenţă. Dacă totul merge conform planului, joi vom fi căsătoriţi.

- Firește, voi plăti eu toate cheltuielile. Vocea ei suna ciudat şi îndepărtat.

- Oh, cred că-mi pot permite un certificat şi celelalte taxe. La urma urmelor, nu va fi o nuntă obişnuită, nu? Fără invitaţi, fără domnişoare de onoare pentru care să cumpărăm cadouri.

- Nu. I se uscase gâtul. îl privi tăcută o clipă, încercând în zadar să-i ghicească gândurile. Doamna Keir Anderson. Trebuia să fie nebună chiar şi să conceapă asta.

- Nu e prea târziu, spuse el, citindu-i gândurile, aparent fără nici o dificultate. Ai două zile în care încă te mai poţi răzgândi.

Ciudat, dar oferta nu făcu decât să-i întărească hotărârea.

-N-o să mă răzgândesc, îl asigură ea. Eşti singura mea opţiune.

-Ultima speranţă. Ciudat, nu? adăugă el cu un ton sec. Cum conspiră soarta! Horoscopul mi-a promis azi dimineaţă o zi pentru aventuri noi. Pe viitor, o să ţin cont de predicţiile astrale. Pauza fu scurtă. Intre timp, cred că şi eu o să am nevoie de cel de-al doilea pahar de coniac.

- Serveşte-te, îi spuse Regan şi când el se apropie, se dădu la

o parte din faţa tăvii. Işi simţea membrele slabe şi tremurânde, în ciuda coniacului, sau din cauza lui - nu era sigură. Se aşează din nou, lăsându-şi capul pe spate şi încercând să facă pace cu propria conştiinţă.

- Să presupunem că mă pui la curent cu toată povestea? sugeră Keir, sprijinindu-şi şoldul de marginea biroului. Doar ca lucrurile să fie limpezi, ce spune mai exact testamentul tatălui tău?

Regan îi spuse fără emoţii, fără să-i ascundă nimic. Când termină, el o privi cu ochi mici.

- Dacă nu intri în posesia moştenirii decât la vârsta de treizeci de ani, cum te aştepţi să găseşti zece mii de lire să-mi dai? Nu-mi imaginez că executorii vor privi cu prea mare îngăduinţă o cheltuială suplimentară de o asemenea natură.

- Nu trebuie să-ţi faci griji, răspunse ea arţăgoasă. Am proprii mei bani, lăsaţi de bunica. Voi pregăti cecul până joi.

- Şi asta n-o să te lase cam strâmtorată pentru cheltuielile personale?

- Matt Swain, avocatul consultant al familiei şi de altfel singurul executor, o să-mi pună la dispoziţie tot ce-mi trebuie - inclusiv banii pentru întreţinerea conacului. Din moment ce voi împlini condiţiile necesare, lucrurile vor continua în aceeaşi manieră. „Un venit lunar adecvat aproape oricărui stil de viaţă pe care mi l-aş putea alege“, a spus. Şi mi l-am ales pe acesta.

- Nu ţi se pare solitar? întrebă Keir.

- Am prieteni. Şi Sullivanii sunt întotdeauna aici. Nu, nu mi se pare solitar. Ţi-am spus, prefer să-mi aleg singură compania.

- Atunci când ţi-o doreşti, îşi aminti el. Eşti o fată ciudată, Regan.

- Nici asta nu trebuie să te îngrijoreze. Păru grăbită. Dacă ţi-ai terminat coniacul, cred că ar trebui să pleci. Aş vrea să mă culc devreme.

- Cum spui tu. Bău paharul până la fund şi-l puse jos cu buzele strânse. Ne mai întâlnim până joi?

- Nu. „Asta ar fi mai mult decât aş putea îndura“, se gândi Regan. Dacă am nevoie să iau legătura cu tine, telefonez la hotel.

- S-ar putea să nu fiu acolo.

- Atunci, am să-ţi las un mesaj să mă suni tu. Nu că mi s-ar părea că va fi necesar. Ce ar putea să nu meargă bine?

- Cele mai bune planuri se fac pe seama şoarecilor şi a bărbaţilor. N-aş vrea să pierd afacerea în ultimul moment.

- N-o să pierzi nimic. Nici măcar libertatea. Joi la prânz poţi fi deja pe drum, dacă faci o programare de dimineaţă la starea civilă.

- Dar verighete?

- Oh, Dumnezeule! Regan închise o clipă ochii şi apoi văzu expresia lui în expectativă. Nici o problemă. O pot folosi pe a bunicii. Mi-a lăsat toate bijuteriile ei. S-ar putea să-mi fie puţin mare, dar merge. Refuză să se gândească ce părere ar fi avut bunica ei ca verigheta să-i fie folosită într-un asemenea scop. Dacă avea de gând să facă asta, trebuia să meargă până la capăt. Fără să caute scuze. Te rog, Keir, pleacă, spuse ea şovăind. Sullivan o să-ţi aducă paltonul.

El se opri lângă uşă, cu mâna pe clanţă; trăsăturile îi erau ascunse.

- Eşti sigură în privinţa acestei seri? întrebă el fără să-şi întoarcă faţa. Nu vrei să te răzgândeşti?

- Nu. Hotărârea era atât pentru binele ei, cât şi pentru al lui. N-o să mă răzgândesc. Ne vedem joi.

Rămase acolo mult timp după plecarea lui, încercând să alunge orice îndoială. Făcea ce trebuia făcut, nici mai mult, nici mai puţin. Era singura modalitate. Nu trebuia să anunţe pe nimeni în afara celor care trebuia să ştie de schimbarea stării ei civile. Din toate punctele de vedere, lucrurile aveau să continue ca înainte, cu excepţia faptului că reşedinţa Cottam avea să fie în sfârşit şi irevocabil a ei. Şi asta merita orice sacrificiu.

***

Un front de aer cald venind din sud aduse miercuri seara o uşoară topire a zăpezii. Până în dimineaţa următoare, aproape că

dispăruse integral, lăsând drumurile pline de pietricele şi umede; copacii picurau stropi de zăpadă topită sub un cer mohorât şi nenorocit.

„Fericită e mireasa desupra căreia străluceşte soarele“, se gândi cinic Regan, în timp ce conducea spre oraş. Nu că ar fi contat. Ţelul ei nu era o uniune fericită. In mai puţin de o oră, schimba numele de O'Neil cu cel de Anderson şi nu aveau să ştie decât câţiva. Nefiind vorba de nici o înşelătorie, avea dreptul legal să continue să-şi folosească propriul nume în tranzacţiile de zi cu zi.

Aşteptase până seara trecută să-i spună lui John Sullivan decizia ei. El primise vestea cu un evident amestec de suferinţă şi de uşurare. Acum, putea să-şi încheie anii de muncă în casa pe care o iubea şi o preţuia de atâţia ani. Căminul lui era în siguranţă. Şi al ei, la fel, se gândi ea. Acum, nimic nu putea să meargă prost. Era prea târziu.

Keir era deja în sala de aşteptare a stării civile, când ajunse ea. Purta un costum bleumarin cu dungi negre, subţiri, căruia nu-i putea găsi nici un cusur. Ea alesese o rochie şi un taior cenuşii, simple, pe care le mai purtase şi în care se simţea confortabil. Nu avea nici un rost să se gătească, îşi spusese cu hotărâre. Nu vroia să impresioneze.

Trăsăturile puternice şi ferme nu purtau în dimineaţa aceea nici un zâmbet - nici ironic, nici în alt fel. Părea să ia totul în serios. Pentru zece mii, aşa şi trebuia, reflectă Regan. Avea deja cecul în geantă şi urma să i-l dea după ceremonie.

- Eşti pregătită? întrebă el, iar ea încuviinţă.
- Sunt pregătită.

In toate calculele ei, Regan nu pusese la îndoială faptul că ofiţerul stării civile, care îl cunoscuse pe tatăl ei, era capabil să ţină propria dezbatere pe tema căsătoriei ei. Uitase cu desăvârşire că era nevoie de martori, aduşi, ca în majoritatea cazurilor, din personalul stării civile. Ştiu că amândoi o recunoscuseră din clipa în care intrară în cameră şi realiză cu

inima grea că nu avea să dureze mult până când vestea avea să circule în tot oraşul.

Era atât de ocupată să se întrebe cum puteau să răspundă cei doi rugăminţii ei de a păstra tăcerea, încât abia dacă auzi procedura, revenind cu picioarele pe pământ numai când domnul Dailey îi vorbi a doua oară. Ii răspunse pe un ton scăzut, dar răspicat, ascultă declaraţia finală a lui Keir şi primi felicitările lui. Totul îi părea atât de ireal. Doamna Anderson. Putea fi ea? Nu se simţea căsătorită - nu simţea mai nimic. Dar era un fapt.

Afară, Keir fu din nou cel care vorbi primul.

- Deci, ce urmează?

Regan se scutură în sinea ei. Nu avea nici un rost să-şi mai facă griji, acum. Se terminase cu bine. Dacă bârfa se împrăştia, trebuia s-o înfrunte. Era posibil ca oamenii să nu înţeleagă motivele pentru care se căsătorise în secret, dar dacă avea să continue ca de obicei, putea fi puţin mai mult decât o minune de trei zile. Cercul de prieteni apropiaţi era însă o problemă. Puţini dintre ei aveau să aprecieze că fuseseră lăsaţi în drum. Robin Sayers, mai ales, avea să considere toată tărăşenia un pumn devastator în faţă. O ceruse în căsătorie de trei ori şi de fiecare dată fusese îndepărtat cu blândeţe, fără un da sau nu definit. Privind în trecut, Regan presupunea că-l păstrase inconştient ca pe o ultimă salvare. Robin era drăguţ şi ar fi fost un soţ bun, deşi oarecum neincitant, dar merita mai mult decât să fie folosit ca mijloc de a atinge un scop.

- Ei bine? Keir părea uşor agitat, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să scape de toată încurcătura. Trebuie să ne luăm rămas-bun chiar aici, în mijlocul străzii?

- Nu, desigur. Se forţă să întâlnească ochii cenuşii, neputând încă să creadă că bărbatul acela era soţul ei. Am aranjat să luăm prânzul la conac, apoi poţi pleca oriunde vrei.

- După ce am fost plătit?

- Dacă vrei să pui problema aşa. Era hotărâtă să nu se lase atinsă de nimic din ce-i putea spune. Pur şi simplu, am făcut o

afacere.

-Exact. Tonul lui se învioră aproape deliberat. Aşadar, să mergem la masă!

Călătoriră înapoi la Cottam în convoi, Regan conducând. De câte ori
îşi ridica privirea, vedea în oglinda retrovizoare capul întunecat de la volanul celeilalte maşini. După ce ieşiră din oraş, încetă să se mai uite. In scurt timp, avea să plece din viaţa ei. Până atunci, nu vroia să se gândească la altceva decât la prezent.

Sullivan era la uşă să-i întâmpine, trăsăturile lui compuneau ceea ce probabil îşi imagina că era o mască. Poate pentru Keir aşa era, dar Regan, care-l cunoştea atât de bine, citea totul în ochii lui bătrâni. Străduindu-se să-l contracareze, apelă la cea mai veselă şi strălucitoare voce de care era în stare, ca şi cum, acum că reşedinţa era în afara bătăii ciocănelului de licitaţie, nu mai avea nici o problemă pe lume.

Doamna Sullivan se agitase şi pregătise un prânz special, dar Regan abia dacă gusta ce mânca. Apetitul lui Keir nu părea afectat de vreo restricţie; încercă totul cu evidentă apreciere.

- Nu avem şampanie? întrebă el la un moment dat. Păcat. întotdeauna am crezut că e obligatorie la nunţi.

- Doar atunci când se sărbătoreşte ceva, răspunse ea. Poţi să încerci o ţigară la cafea, dacă vrei. Tata a lăsat un stoc întreg păstrat cu grijă. Nu cred că s-au deteriorat.

- Nu fumez. Niciodată n-am fumat, dacă-ţi aminteşti.

- M-am gândit că poate ai început.

- Alături de alte vicii? Zâmbi, sprijinindu-se de spătarul scaunului ca să cerceteze suprafaţa întinsă şi lucioasă a mesei. A cui a fost ideea să stau în capul mesei?

- A mea. Mi s-a părut că măcar atât pot face pentru ocazia asta. Privi intenţionat la ceas, astfel încât el să vadă. Am să-ţi aduc cecul. N-ai să întâmpini nici o problemă. Totul a fost aranjat.

Keir rămase acolo unde stătea, cât timp ea se duse să-l aducă din geantă. Luă bucata de hârtie din mâna ei cu o absolută lipsă

de expresie. Nici măcar nu se deranjă să se uite la ea, continuând să-i fixeze faţa în timp ce o rupse încet şi deliberat de la mijloc.

- N-am nevoie de banii tăi. Am destui.

Regan îşi simţea inima bătându-i în gât şi ştiu că pălise. Nu reuşi să vorbească decât câteva clipe mai târziu, cu o voce răguşită:

- Atunci, ce vrei?

- Pe tine. Inflexiunea era dură şi neînduplecată. Te vreau pe tine, Regan. întotdeauna te-am vrut.

în tăcerea care se instală brusc, bătăile ceasornicului înalt din hol păreau să umple toată casa. Regan se uita la el cu un dispreţ tăcut, abia ştiind cum să reacţioneze.

- Nu poţi fi serios! şopti ea în cele din urmă. Am încheiat o afacere, Keir!

- Ne-am căsătorit. Asta îmi dă anumite drepturi incontestabile.

- Ba nu! Obrajii îi ardeau, iar ochii îi străluceau de furie. Indiferent ce ai în minte, poţi să uiţi, mă auzi? Certificatul acela nu înseamnă nimic. E doar o bucată de hârtie.

- Aş vrea să te aud spunând asta autorităţilor. In ochii lor, înseamnă foarte multe.

- Bine, atunci. Incercă să-şi păstreze controlul, înfigându-şi unghiile în palme. Aşadar, suntem legaţi din punct de vedere legal. Totuşi, asta nu-ţi dă nici un drept. Suntem în secolul douăzeci, în caz că nu ştii!

- Nu are importanţă. Nu pentru mine. M-am întors aici să găsesc o fată care odată mi-a râs în faţă, sperând să i-o pot plăti cu aceeaşi monedă. Mi-ai oferit ocazia pe tavă. Crezi că am de gând s-o ratez? Privirea lui rătăci asupra ei, în timp ce stătea acolo, întârziind deliberat pe panta sânilor ei, în spatele lânii subţiri cenuşii, apoi pe curbura şoldurilor. De multe ori m-am întrebat dacă e cu putinţă să arăţi la fel de bine fără haine, pe cât arăţi cu ele şi acum am de gând să aflu. Am să te am, Regan. Am să iau ce ar fi trebuit să fie al meu acum şase ani.

- Şi eu ce fac, între timp? Vocea ei căpătă acum putere, iar

buzele i se arcuiră. Trebuie să fii nebun dacă-ţi închipui că ai să stai aici! Asta e casa mea, căminul meu. Tu nu ai loc aici!

- Incearcă să mă dai afară! Sau mai bine: cere-i lui Sullivan s-o facă.

Regan îşi muşcă buza, conştientă că ştia că n-avea să-l implice nici pe
Sullivan, nici pe altcineva, într-o problemă pe care o crease singură. Incapabilă din punct de vedere fizic să facă ce-i sugerase, trebuia să găsească o metodă rezonabilă să-l convingă.

- Dacă vrei mai mulţi bani, pot să-ţi dau, se forţă ea printre buzele strânse. Totuşi, s-ar putea să dureze câteva zile.

Linia gurii lui nu se destinse deloc.

- Ţi-am spus deja, nu mă interesează banii tăi. N-ai să mă cumperi, pricepe odată!

- Cu siguranţă, n-am de gând să accept alternativa pe care mi-o oferi!

- Nu e nici o ofertă, răspunse Keir. Iţi cer. Şi nu mă pot gândi la un moment mai potrivit decât acum să începi să-ţi plăteşti datoriile. In timp ce vorbi, împinse scaunul în spate şi buzele i se lărgiră încet într-un zâmbet când ea făcu involuntar un pas înapoi. N-o să ţi se pară o datorie atât de supărătoare, îţi promit. Am avut şase ani în care să mă gândesc cum să fac dragoste cu tine.

- Şi o mulţime de alte femei cu care să exersezi, fără îndoială!

- Nu îndeajuns încât s-o uit pe cea pe care o iubesc cu adevărat, spuse el ironic. Ţi-am pus totul la picioare, Regan. Acum, e rândul tău. Vino şi arată-mi dormitorul tău. Am aşteptat deja prea mult.

Atingerea mâinii lui pe braţul ei o făcu să tremure. Se scutură înfricoşată, refuzând să mai dea înapoi.

- Sub nici o formă n-am să-ţi plătesc altceva decât ne-am înţeles. Dacă nu pleci de aici, am să chem poliţia!

- Şi ai să le spui ce? Că proaspătul tău soţ nu e tocmai prostul pe care l-ai crezut? Keir clătină din cap, cu ochi ironici. Nu pot

face nimic. E o chestiune civilă. Va trebui să mă duci în faţa instanţei şi să obţii un ordin de restricţie ca să mă ţii la depărtare de tine. Asta ar însemna să-i spui judecătorului, şi tuturor celor prezenţi, fiecare detaliu sordid din ceea ce ţi-am făcut - şi nu intenţionez să te violez, aşa că ar trebui să-l convingi că au fost implicaţi alţi factori. Ai putea spune că te-am bătut, dar tot ar trebui să arăţi vânătăile. Şi m-aş asigura să nu-ţi las nici una.

Regan se cutremură din toată fiinţa. Keir se gândise la tot, ca şi cum ar fi plănuit totul de la bun început. Dar nu se putea, nu? Nu se putea să fi ştiut că avea să-i facă o astfel de propunere. Aşa cum spusese mai devreme, îi dăduse ocazia pe tavă.

încercă o altă tactică, urându-se că arată o asemenea slăbiciune, dar fără să vadă o altă cale de ieşire.

- Keir, am spus că-mi pare rău pentru ce ţi-am făcut şi îmi pare. Aveam optsprezece ani şi eram mult prea răsfăţată, ştiu. Dar m-am schimbat. Acum, n-aş mai proceda la fel.

- Nu te-ai schimbat. Vocea lui era scăzută, dar nu blândă. încă te mai foloseşti de oameni ca să-ţi atingi propriile scopuri. N-ai cum să scapi, Regan. Te vreau, şi te vreau acum. Putem merge sus sau putem face dragoste chiar aici. Nu mă deranjează. Totuşi, pe Sullivan s-ar putea să-l deranjeze, dacă intră pe neaşteptate.

Mândria îi veni în ajutor. Mândria era amestecată cu o ură care durea. Dacă el se aştepta să-i ceară îngăduinţă, atunci putea să aştepte mult şi bine. Pentru nimic în lumea nu avea să-i dea satisfacţia aceea. Să cedeze pretenţiei lui însemna să-şi împingă resursele la limită, dar dacă asta era singura cale să scape de el, atunci avea să se forţeze să meargă până la capăt. Dată fiind lipsa totală a unui răspuns, poate că n-avea să găsească atât de dulce răzbunarea.

Il înfruntă strâmbându-se, cu buzele curbate de dispreţ:

- Bine, fie ca tine. N-am să mă lupt cu tine, Keir. Nu m-aş coborî într-atât!

In ochii lui cenuşii se ivi o licărire, dar nu se înduioşă:

-Aşadar, condu-mă.

Spre uşurarea lui Keir, când ieşiră în hol nu era prin preajmă nici un membru al personalului. Urcă scările cu agilitate născută din mânie, ştiind că el era chiar în spatele ei. Dormitorul ei se afla în fundul galeriei deschise, mare şi luxos mobilat; patul era acoperit cu aşternuturi din mătase. Un curent palid de aer rece intra în cameră prin mica fereastră batantă pe care o lăsase deschisă mai devreme. Se duse s-o închidă, tremurând uşor când aprinse radiatorul construit în interior, în ciuda valului instantaneu de căldură.

Auzi uşa închizându-se uşor în spatele ei, urmată de sunetul unui sacou care era scos. Se îmbărbătă să se îndrepte spre pat, trăgând nervos cu degetele de nasturii micuţi din faţa rochiei. Cu cât mai repede treceau la fapte, cu atât mai repede se termina totul.

Doar atunci când simţi cel de-al treilea nasture, mândria o părăsi în sfârşit, lăsând-o tremurând din cauza repulsiei bruşte provocată de propriile acţiuni. Nu putea face asta. Nu vroia să facă asta! Nu avea cum s-o oblige.

Keir preluă iniţiativa, venind s-o întoarcă spre el. Işi scosese cravata şi cămaşa îi era desfăcută aproape până în dreptul taliei, descoperind pieptul acoperit cu păr negru.

- N-ai să-mi răpeşti nici plăcerea asta, spuse el, luându-i mâinile. Am visat prea mult să te dezbrac.

- Nu sunt o păpuşă! răbufni ea, îndepărtându-i mâinile.

- Ştiu. Zâmbea şi ochii i se aprinseră într-o expresie pe care Keir o găsi peste măsură de tulburătoare. Eşti o femeie matură, în carne şi oase, şi ai să reacţionezi în consecinţă. Nu ca un robot, draga mea. Asta nu m-ar face deloc fericit.

Regan îşi dădu seama că el ştiuse. Ghicise de la început ce intenţionase ea să facă. I se împotrivi cu disperare, conştientă că

încuiase uşa şi că oricum n-avea să strige după Sullivan.

Desigur, nu câştigă. Puterea lui era mult mai mare decât a ei. Nici măcar nu se deranjă să lupte cu ea, ci o ridică simplu şi o aruncă pe pat, urmând-o apoi să pună stăpânire pe mâinile ei şi să i le imoblizeze pe perna de sub capul ei, în timp ce buzele lui le găsiră arzătoare pe ale ei.

În toată viaţa ei, Regan nu mai fusese vreodată sărutată în felul acela. Simţea fiori alergând prin tot trupul şi căldura izvorând în adâncul stomacului. Buzele lui nu stăteau nici o clipă pe loc, atingând, mângâind, forţându-le pe ale ei să se despartă şi să i se ofere, căutându-i profunzimea până când găsiră răspunsul pe care Regan nu-l mai putea reţine.

Era conşientă de mâinile lui care se mişcau, cunoscătoare şi experimentate, de căldura şi răceala pe pielea ei. Nu-i mai opuse rezistenţă, pentru că-şi pierduse dorinţa de a se lupta. înseşi gândurile i se retrăseseră undeva departe, lăsând loc doar senzaţiilor.

Doar atunci când el se opri, raţiunea se întoarse vag. Era aproape dezbrăcată, realiză ameţită; trupul îi era înveşmântat numai în bikini şi într-un sutien simbolic. Keir era încă îmbrăcat complet, deşi cămaşa ieşise sau fusese trasă din pantaloni. Dacă o trăsese el sau ea, nu era sigură. Ultimele minute o purtaseră într-o abandonare pe care n-o mai experimentase vreodată.

- Vezi? murmură el. Ţi-am spus că n-o să fie greu. De câte ori nu m-am gândit la momentul ăsta - să te am sub mine, încântătoare şi pregătită. Eşti frumoasă, Regan. La fel de frumoasă cum mi-am imaginat întotdeauna. Mâna lui era pe sâni şi degetele i se mişcau delicios de uşor.

Buzele i se strânseră la auzul geamătului ei involuntar. Iţi place? E doar începutul. Am să te fac să mă vrei, aşa cum te-am dorit odată. Ai să afli ce înseamnă să se joace cineva cu tine, până când întregul trup tânjeşte după satisfacţie. Iţi aminteşti cum mă lăsai să te ating aici, să te mângâi suficient de mult încât să te

doresc cu disperare, apoi mă îndepărtai cu ochi mari şi cu proteste în numele inocenţei? Atunci, te-am lăsat, pentru că am crezut că erai într-adevăr inocentă.

- Eram. Ochii ei erau închişi, iar gâtul o durea din cauza efortului de a opri sunetele care nu-i dădeau pace. Eram!

- Fizic, poate că da. Dar psihic, în nici un caz. Ştiai foarte bine ce faci, ce simţeam pentru tine, chiar şi unde ajungeam. M-ai condus direct, nu-i aşa, draga mea? Asemenea păianjenului care atrage în pânza lui o muscă!

- Keir... nu fi aşa! Era o şoaptă dureros forţată. La ce ţi-ar folosi dacă ai. Vocea îi pieri când văzu neînduplecarea din ochii lui.

- Dacă iau ceea ce vreau? termină el în locul ei. Dacă mă folosesc de tine aşa cum meriţi? Scutură din cap, strângând din buze cu cruzime. Vreau mai mult decât o simplă satisfacţie. Vreau să te aud implorându-mă. Şi înainte să termin cu tine, exact asta ai să faci - ai să mă implori să te fac a mea.

- Niciodată! N-am să fac asta niciodată.

- Oh, ba da, o vei face. Crede-mă. Se ridică într-o mişcare bruscă şi decisivă care o luă prin surprindere, căutând nasturii de la cămaşă în timp ce ea rămase privindu-l năucită. Avem seara asta, ziua de mâine şi alte zile de mâine prin care să trecem. Cât timp crezi că o să rezişti?

Il lovi cu toată puterea ei, aruncându-i într-o parte capul, apoi scânci de durere când el o lovi prompt înapoi.

- Nu sunt un gentleman, spuse el înverşunat. Ăsta e încă un lucru pe care ar trebui să ţi-l aminteşti. Poate că la suprafaţă m-am şlefuit, dar dedesubt sunt acelaşi necioplit pe care-l ştiai odată.

- N-ai fost niciodată necioplit, protestă ea, cu mâna pe obrazul care o ustura. Nu ţi-am spus niciodată aşa!

- Ai spus că sunt ţăran, ceea ce înseamnă acelaşi lucru. Ţine

cont că te-am avertizat, Regan. Vei primi exact ceea ce dai. Poate că o să variez revanşa, dar rezultatul va fi acelaşi.

- Porcule! şopti ea şi văzu zâmbetul pe care-l ura încolţind pe buzele lui.

-Ajunge. Ai face bine să te îmbraci, dacă nu cumva plănuieşti să rămâi în pat tot restul zilei. Se plecă să ridice rochia şi dresul pe care i le aruncase lângă pat, privind ultimul articol cu dezgustul tipic masculin. Cea mai proastă invenţie a secolului! Ce s-a întâmplat cu portjartierul?

Regan nu răspunse, întinzându-se după halatul de la capul patului şi acoperindu-se în el. Părul i se desfăcuse din cocul lejer franţuzesc, legănându-i-se dulce în jurul chipului, în valuri bogate, roşu-aurii, ascunzându-i trăsăturile de privirea lui. încă nu se putea concentra să gândească limpede.

-Vreau să pleci de aici, spuse ea.

-Sunt soţul tău, spuse categoric Keir, şi voi rămâne. Celelalte lucruri ale mele sunt în maşină. Mă duc să le aduc. Când ajunse lângă uşă, se mai uită o dată la ea şi-şi aranjă sacoul mişcându-şi umerii laţi. Nu pleca.

Nu avea unde să plece, realiză ea. Nu avea unde să se ducă şi nici la cine să apeleze. Trebuia să înfrunte singură situaţia.

Capitolul 3

Când Keir se întoarse, Regan era în baie, cu uşa închisă. Câteva clipe după ce plecase, se gândise chiar să coboare şi să închidă poarta după el, însă bunul simţ o făcuse să vadă zădărnicia unei asemenea acţiuni. Genul de bărbat care se dovedea Keir nu s-ar fi gândit de două ori înainte să spargă un geam ca să poată intra în casă şi ar fi alertat întregul personal. Iar ea putea face faţă oricărei degradări, în afara celei ca ceilalţi să ştie în ce încurcătură intrase.

El stătea într-unul din cele două fotolii aşteptând-o, când ea ieşi în cele din urmă. Lângă uşă se găsea o valiză din piele.

-Am despachetat, o anunţă el. Poţi să rogi pe cineva să pună bine asta până când o să am nevoie de ea.

- Şi asta când o să fie? întrebă ea şi văzu că ridică din umeri.

- Depinde.

- Sunt convinsă. Nu făcu nici un efort să ascundă dispreţul din voce. De ce să te mulţumeşti cu zece mii de lire când e evident că ai putea avea mult mai mult?

Indiferent ce gândea, Keir rămase aparent neclintit.

- Dacă te face să te simţi mai bine să crezi asta, n-ai decât. între timp, nu m-ar deranja să fac un duş. Bănuiesc că asta ai făcut şi tu cât timp am stat aici.

- Aveam nevoie să şterg senzaţia mâinilor tale pe mine, ripostă ea. A fost nevoie de foarte multă apă.

De data aceasta, el păru evident amuzat:

- In cazul ăsta, o să ai nevoie de infinit mai multă. Se ridică în picioare, scuturând din cap în răspuns la schimbarea ei de expresie. Nu acum. Mai târziu. Chiar şi tinerii însurăţei îşi iau un timp liber în care să se recupereze. Vom petrece restul zilei în linişte, pe cale amiabilă - ne vom cunoaşte unul pe celălalt, cum se spune. Imi poţi spune ce ai făcut în ultimii şase ani.

- Nu ţi-aş spune nici cât e ceasul!

- N-aş avea nevoie să te întreb, răspunse el sec. In locul ăsta sunt ceasuri în exces. Tonul lui era alterat, căpătând o nuanţă

subtilă de asprime. Impacă-te cu gândul, Regan. In cele din urmă, ai să-mi dai tot ce vreau. Nu-mi pasă cât durează.

Ea îl urmări cum intră în baie, fără să-i răspundă. Nu era nimic de spus, nimic din ce ar fi ascultat el. Devenise imun la orice rugăminte a ei cu foarte mult timp în urmă.

Din impuls, se duse şi deschise uşile dulapului şi găsi ce căuta. Două costume, jacheta din tweed pe care o purtase prima oară, la cafenea, două perechi de pantaloni largi şi, pe raft, câteva cămăşi perfect împăturite şi nişte boxeri. Nu erau multe lucruri, dar era normal. Era cunoscut faptul că bărbaţii călătoreau cu puţine bagaje.

Pipăi lucrurile şi se uită la etichete, fără ca apoi să fie cu mult mai înţeleaptă, căci toate erau australiene. Bine croite, dar poate că acolo croitoria de calitate era mai ieftină. In buzunare nu era nimic care s-o lumineze. Trecutul australian al lui Keir rămase o enigmă pentru ea.

Realiză dintr-o dată că trebuia să profite de ocazie şi să se îmbrace cât timp era ocupat să facă duş. Alese în grabă o fustă frumos tricotată şi o bluză de culoarea chihlimbarului pe care le îmbrăcă peste lenjerie curată. Un moment scurt, mâna ei ezită deasupra cutiei cu dresuri noi din dulapul ei, înainte să scoată o pereche şi să-i tragă hotărâtă pe ea. Portjartierul era potrivit pentru ocazii, dar aceasta nu era cu siguranţă una dintre ele. Nu avea să facă nimic să-i pară atrăgătoare lui Keir.

Când deschise uşa, câteva clipe mai târziu, el purta un prosop prins neglijent în jurul şoldurilor suple. Fără nici o urmă de conştiinţă de sine, se perindă prin cameră să-şi ia boxeri noi de pe raftul din garderobă, la fel de nonşalant aruncă prosopul să-i îmbrace. Era cu spatele la ea şi, deşi fu gol doar câteva secunde, Regan simţi cum culoarea îi urcă în obraji. Nu putu să-şi îndepărteze privirea, conştientă de netezimea bronzată a spatelui lui pusă în valoare de contrastul cu materialul boxerilor, de coapsele lui musculoase. O strângea pieptul şi-şi auzea inima bătându-i cu putere în urechi. O clipă de orbire, ştiu ce însemna

să vrei ceva împotriva căruia luptau toate simţurile tale.

El se întoarse înainte ca ea să se poată mişca, ridicând sardonic din sprâncene când îi văzu expresia.

- N-ai mai văzut niciodată un bărbat îmbrăcându-se?

- Nici unul n-a mai dat o reprezentaţie în faţa mea, răspuse ea caustic, recuperându-şi cu greu siguranţa de sine. Ai făcut-o intenţionat. De ce? Sperai să mă aprind de dorinţă la vederea trupului tău masculin?

- îngrijorează-te când mă dezbrac, nu când mă îmbrac! râse ironic. Pentru moment, eşti în siguranţă.

- Ce fel de bărbat eşti? în ciuda a tot ce putuse face ca s-o controleze, vocea îi tremura. Cineva care-şi petrece şase ani plănuind genul ăsta de răzbunare trebuie să aibă probleme grave!

- N-am plănuit nimic. Glasul lui era în schimb perfect echilibrat. Până în clipa în care te-am văzut traversând High Street alaltăieri, n-am avut nici o intenţie reală de a te căuta.

- Ai spus că. începu ea pe nerăsuflate.

- Ştiu ce am spus. N-am să pretind că nu m-am gândit uneori la tine şi că nu mi-am imaginat cum ar fi să te am acolo unde te vroiam. dar asta e tot. Oferta aceea a ta a fost un dar al divinităţii. Am acceptat-o în acelaşi spirit.

- Poate al satanei, ripostă Regan. Cel puţin o să te simţi ca acasă când ai să ajungi în sfârşit acolo!

- Pun pariu că o să întâlnesc o mulţime de prieteni vechi, încuviinţă el, vârându-şi cămăşa în pantaloni. încentează cu infantilităţile, Regan. N-ai să mă impresionezi spunându-mi în fel şi chip.

Regan inspiră adânc când el se întinse să-şi ia un pulover de culoarea cafelei cu lapte şi-l trase peste cap, aşteptând să-l îmbrace, înainte să spună încordată:

- Şi cam cât intenţionezi să continui şarada asta?

- Atât cât e nevoie, veni răspunsul neclintit. Ţi-am spus deja asta.

- Şi apoi?

- Adică după ce voi fi satisfăcut? In privirea lui se citea ironia. Recunoşti că există şansa?

Regan rămase hotărâtă pe poziţii.

- Nu recunosc nimic. Răspunde-mi doar la întrebare.

- Va trebui să aşteptăm şi să vedem, nu-i aşa? Cât va dura depinde în totalitate de tine.

Renunţă atunci, conştientizând inutilitatea de a se lovi cu capul de un perete. Keir era hotărât s-o înveţe ce însemna umilinţa, iar ea era la fel de hotărâtă să nu-i permită. Trebuia să existe o altă cale să-l scoată din casa şi din viaţa ei. Nu trebuia decât s-o găsească.

Indiferent care era soluţia, avea să fie departe de a fi simplă, trebui să recunoască înainte se sfârşitul zilei. Deşi nu avusese nici o tentativă să preia controlul asupra casei, Keir reuşise să creeze impresia că şederea lui avea să se prelungească pe o perioadă nedeterminată, convingând-o că persuasiunea nu era răspunsul. Forţa fizică părea singura alternativă rezonabilă şi totuşi, cine din personalul casei ar fi fost capabil s-o aplice? In afară de Barlow, grădinarul, Sullivan era singurul bărbat din preajmă, şi cu greu îi puteai cere sau te puteai aştepta ca un bărbat în vârsată de şaizeci şi trei de ani să-l atace pe unul de două ori mai tânăr. Era nevoie de cineva la fel de tânăr şi de aceeaşi condiţie fizică şi cu o bună motivaţie. Dar cine? Singurul candidat care-i răsări în minte era Robin Sayers, care cu greu îndeplinea condiţiile.

Inainte de cină, Sullivan o încolţi în bibliotecă; pe faţă i se citea nedumerirea.

- Poate că-mi depăşesc atribuţiile, domnişoară Regan, începu el cu sfială, dar înţelesesem că domnul Anderson pleacă după prânz. Să-i pregătesc o cameră?

Inainte să-i răspundă, Regan puse la loc în raft cartea pe care o răsfoise, fără să se uite la omul pe care-l cunoştea dintotdeauna. Trebuia s-o spună, pentru că nu avea cum să ocolească, dar ştia cum avea să sune.

- N-o să fie necesară o altă cameră, începu ea cu răceala de

care fu în stare. Domnul Anderson o s-o împartă pe a mea.

- Dar nu. Tu. se întrerupse el confuz, amintindu-şi poziţia lui. îmi cer scuze, trebuie să fi înţeles greşit.

- E în regulă. Nu mai avea prea multe de spus. Nu servea la nimic să-i spună adevărul lui Sullivan, n-ar fi făcut decât să-l supere şi mai mult. Trebuia să creadă că se răzgândise în privinţa mariajului ei şi atât. Probabil că pierduse deja din respectul lui prin simplul fapt că acceptase aşa ceva; încă puţin, nu avea să facă o diferenţă notabilă.

Keir alese acel moment să-şi vâre capul pe uşă, mimica lui relevând o mică schimbare când îi văzu împreună.

- Aici erai! Mă întrebam unde te-ai dus. Intră înăuntru, privind la Sullivan, care începu să se îndrepte spre uşă. Tocmai vroiam să sugerez să bem ceva înainte de cină. De ce nu ni te alături?

în alte împrejurări, Regan ar fi înclinat să râdă în sinea ei de grimasa ofensată a majordomului. Dar acum, nu putea decât s-o aprobe. Keir mergea intenţionat prea departe.

- Sullivan nu bea, spuse ea glacial, înainte ca el să găsească singur un răspuns. Mâncăm imediat ce eşti pregătit, adăugă pe un ton mai normal, spre binele bărbatului mai în vârstă.

De îndată ce uşa se închise, Keir o fixă cu o privire care nu-i ascundea amuzamentul.

- Lecţia numărul unu?

- Ignoranţa deliberată nu piere în urma lecţiilor de corecţie, răspunse ea cu dispreţ. Nu încerca să-l influenţezi pe Sullivan cu politica ta de suntem-toţi-ca-fraţii. Nu-l interesează genul tău de egalitate.

- Având un orizont la fel de îngust ca al tău. observă el satisfăcut, turnându-şi vin de Xeres. Nu pot face prea multe în privinţa domnului nostru Sullivan. E prea habotnic în obiceiurile lui. Ridică ironic paharul spre ea. Eşti încă tânără, suficient de tânără încât să înveţi altele noi.

- încă ceva ce ai să mă înveţi? întrebă, fără nici o intenţie să ia paharul din mâna lui. N-am cerut o băutură, mulţumesc.

-Ştiu că n-ai cerut, dar cum ţi-am turnat oricum, poţi avea curtoazia să iei o înghiţitură simbolică. în ochii cenuşii apăru o licărire periculoasă. Poftim.

Dacă n-ar fi avut suspiciunea că aproape-şi dorea să-l refuze, Regan ar fi luat în considerare posibilitatea. Dar date fiind circumstanţele, se sili să ridice din umeri, ca şi cum n-ar fi avut oricum importanţă, luă paharul şi-l duse la buze cu un salut exagerat, ca apoi să bea tot conţinutul dintr-o singură înghiţitură.

- Eu nu fac gesturi simbolice, spuse ea. Doar pline de înţeles. Ii întinse paharul în timp ce vorbea. Poţi să-l iei înapoi.

Keir îl luă, lăsându-l şi pe al lui jos. In acţiunea de a se întoarce, Regan se trezi prinsă şi ţinută de braţul care se strecurase dinapoi în jurul taliei ei, şi-l simţi atât de aproape în spate, încât nu se putu mişca.

-Am sentimentul că, înainte să terminăm, tu şi cu mine vom ajunge să ne înţelegem în mai multe sensuri, madam Anderson! îi şopti el la ureche.

Regan era rigidă şi necooperantă în îmbrăţişarea lui, temându-se să-şi relaxeze vreo parte a corpului sprijinindu-se de el.

-Nu-mi spune aşa! rosti ea printre dinţi.

- De ce nu? Asta eşti. Obişnuitul „doamnă“n-ar fi îndeajuns de bun pentru tine, scumpa mea. Mâna lui liberă alunecă pe sub braţul ei, găsindu-i sânul într-o mângâiere care făcu să-i furnice pielea şi degetele lui receptară răspunsul ei imediat şi absolut involuntar. Doar ca să te fierb în continuare, murmură el, atingându-i uşor posteriorul înainte s-o elibereze. Acum, ştim amândoi cum stăm.

Cina se desfăşură în tăcere. Infruntându-l pe Keir la masa din mahon, Regan se întrebă cum se putea un bărbat schimba atât de radical. Mai tânărul Keir fusese poate într-o oarecare măsură insistent, dar nu arătase nici un fel de asprime. Trebuia să fie alte

cauze decât ceea ce se întâmplase între ei, astfel că ajunsese în felul acela. Pur şi simplu, trebuia să suporte atacul cumulativ.

- Cred că în viitor vom sta în acelaşi capăt al mesei, remarcă el sec, la jumătatea cinei. Efectul baronal al acestui hol e de-a dreptul ridicol.

Până în momentul acela, Regan gândise şi ea acelaşi lucru, dar reacţia ei imediată fu o schimbare totală de opinie.

- Eu prefer aşa, răspunse glacial.

- Pentru că e tradiţional? Glasul lui părea vesel, dar avea un ton care impunea să nu fie ignorat. Aşadar, vom începe o nouă tradiţie. Privirea i se deplasă spre bărbatul care tocmai aducea cafeaua. Poate te vei îngriji de asta, Sullivan.

Intâlnind privirea rapidă şi întrebătoare a acestuia, Regan se forţă să pară nepăsătoare. Indiferent ce credea Sullivan despre ea, trebuia să fie mai bine decât dacă ar fi ştiut adevărul. Dacă avea să urmeze ordinele lui Keir, rămânea de văzut.

După ce terminară de mâncat, se îndreptă spre sufragerie, evitând intimitatea bibliotecii. Deschise televizorul şi se aşeză hotărâtă în faţa lui, cu intenţia clară de a nu scoate vreun cuvânt, decât în cazul în care era forţată. Keir n-avea decât să se distreze de unul singur!

Nu-şi dădu seama ce urmărea atât de asiduu decât în clipa în care el o întrebă amuzat dacă îi plăceau în mod deosebit comedianţii amatori. Din fericire, reprezentaţia se încheia în momentul acela şi vedeta showului apăru pe ecran să interpreteze următorul cântec, dându-i posibilitatea să realizeze că asta era ceea ce aşteptase.

- Incă mai are ce-i trebuie, spuse ea cu dârzenie, indiferent de cât timp practică.

- Adică energie? veni sec sugestia. Ar trebui să existe o vârstă obligatorie de pensionare pentru cântăreţi. Tehnologia nu poate remedia toate deteriorările. Ia-l drept exemplu pe Sinatra.

- Încă mai are priză, se apără ea, ignorându-şi jumătatea care-i dădea dreptate lui Keir. Dacă ar fi pierdut din talent, oamenii n-ar plăti atâţia bani să-l vadă.

- Plătesc să vadă o legendă. Fiind fani cu adevărat devotaţi, n-au să-şi alunge idolul de dragul unei valori reale. Le-a oferit-o el în trecut, acum e rândul lor să-i ofere ceva.

Câteva clipe, Regan rămase tăcută, realizând inutilitatea disputei.

- Eşti atât de convins că ai dreptate! spuse ea în zeflemea.

- Doar atunci când concluzia este evidentă.

Keir stătea lejer în scaunul din apropiere; atitudinea lui era atât de relaxată şi de neglijentă, încât Regan simţi dintr-o dată dorinţa oarbă de a face ceva, orice, să-i distrugă stăpânirea de sine şi nepăsarea. Dar ce? Nu găsea nimic cu care să-l poată atinge. Era la fel de invincibil ca un tanc, şi de două ori mai periculos.

- îţi ofer un peni să-mi acorzi atenţia, în locul lor, spuse el acum, urmărindu-i chipul. Sau valorează mai mult?

- Din punctul tău de vedere, nu valorează nimic, ripostă ea, fără să se deranjeze să îndulcească tonul dispreţuitor. Poate că te conisderi un om de mare calibru, dar în agenda mea, nu faci nici cât o ceapă degerată, Keir. Eşti o nulitate!

Nu văzu nici o reacţie pe trăsăturile osoase şi întunecate. Continua doar s-o privească, în aceeaşi neclintire ca mai înainte. Când vorbi, o făcu aproape bine dispus:

- Dacă aş crede că aşezându-te în poala mea, ţi-aş face un real serviciu, mi-aş oferi plăcerea. Dar aşa cum stau lucrurile, n-ar fi decât o indulgenţă. Nu există decât un singur loc în care ai să înveţi să mă respecţi, Regan, şi asta, întinsă pe spate! Mişcarea cu care se ridică fu lentă şi calculată. O noapte devreme pare indicată. Noaptea nunţii noastre, în caz că ai uitat.

Regan se uită la el cu bărbia în sus, fără să facă vreo

tentativă de a se ridica.

- încă nu sunt pregătită să urc. Aşadar, ce vei face?

- Aşadar, am să te iau în braţe, spuse el şi acţionă în conformitate, aplecându-se s-o ridice în braţe. Cine a spus că romantismul a murit?

Sprijinită de pieptul lui lat şi ferm, Regan descoperi că nu se putea lupta să se elibereze, nici nu putea să-l impresioneze în vreun fel cu pumnii încleştaţi. Gândul la ce urma îi aduse o disperare nu în totalitate tributară respingerii; amintirea celor petrecute mai devreme era prea proaspătă ca să fie desconsiderată. Să fie luată împotriva voinţei ei era un lucru, să fie convinsă să cedeze îndiferent de ea însemna cu totul altceva. Trebuia să i se împotrivească şi să continue să-i opună rezistenţă, indiferent dacă era în zadar sau nu.

Răspunsul instantaneu al lui Keir fu să-i imobilizeze de corp braţul liber, cu degete puternice, braţul lui fiind curbat sub genunchii ei într-o manieră care făcea ca orice lovitură să fie practic imposibilă.

- Sullivan o să aibă o noapte dificilă, dacă te vede zbătându-te, observă el, îndreptându-se spre uşă. Doar nu vrei să creadă că eşti nefericită cu soţul pe care ţi l-ai ales, nu? La urma urmelor, nimeni nu te-a obligat să faci alegerea.

Regan se gândise deja la posibilitatea aceea şi ştia că nu prea avea de ales. Lăsă ca tensiunea să-i părăsească membrele, apoi spuse cu voce mică:

- De acord, lasă-mă jos. O să merg.

- Nici gând. Deschisese uşa şi acum o purtă înainte. N-am nici cea mai mică intenţie să alerg după tine prin toată casa. O cunoşti mai bine decât mine. Am să te las jos când o să ajungem lângă patul tău. Gura i se curbă ironic. Adică al nostru. Şi nu te mai obosi să mă contrazici - o să ai nevoie de toată energia.

Era în formă, Regan trebuia să recunoască. Până în momentul

în care ajunseră în dormitor, respira doar puţin mai repede şi strânsoarea lui nu slăbise câtuşi de puţin.

Depusă pe pat, rămase acolo nemişcată, uitându-se la el şi căutând cea mai vagă urmă de îmblânzire a expresiei lui. Dar nu era nici una. Ochii cenuşii erau mai cruzi decât fuseseră mai înainte - sau agitaţia ei crescândă făcea să i se pară aşa? Ii privi mâinile în timp ce-şi scoase puloverul şi începu să-şi descheie cămaşa. Era înalt, suplu şi foarte bronzat, emanând putere chiar şi în mişcarea aceea atât de măsurată. O cuprinse un fior - nu în totalitate neplăcut în conotaţiile sale. In câteva clipe, acele mâini aveau s-o ţină în braţe, să alunece pe trupul ei în căutarea unui răspuns pe care ştia că avea să-i fie greu să-l reţină, în ciuda a ceea ce simţea pentru el. Keir ştia prea multe despre femei, despre arta de a face dragoste: unde să atingă, unde să zăbovească, cum să învingă fiecare apărare până când abandona orice rezistenţă. Aşa fusese în după- amiaza aceea şi aşa avea să fie şi acum. Nu avea cum să-l oprească.

De data aceasta, o dezbrăcă de tot, înlăturând fiecare articol cu o uşurinţă exersată înainte să alunece lângă ea, cuprinzând-o în braţe. Buzele lui le copleşiră pe ale ei cu neaşteptată tandreţe, ca atingerea abia ghicită a unei pene, făcând ca toate simţurile ei să se trezească dureros la viaţă. Trupul i se lipi involuntar de al lui şi ştiu că era deja prea târziu. Vroia să se întâmple asta, vroia cu o nevoie care depăşea toate celelalte influenţe. Ziua de mâine putea să se descurce şi singură. în seara aceasta, era doar Keir, omul cu care se căsătorise - singurul bărbat care o făcuse vreodată să se simtă aşa cum se simţea acum.

Felul în care se ocupă de ea în perioada nesfârşită de timp care urmă denota fineţe şi dibăcie, o strategie concepută s-o aducă la un pas de împlinire şi s-o menţină într-o anticipare chinuitoare. Atunci, privind în ochii ei sălbatici şi abandonaţi, şopti cuvintele:

- Spune-o, Regan. Vreau să te aud spunând.

Judecata sănătoasă reveni ca impactul unui duş rece, îngheţându-i întregul trup în braţele lui. Trecerea de la dorinţa copleşitoare la respingerea vehementă se petrecu în câteva secunde şi mâna i se repezi la beregata lui, cu o ferocitate care i-ar fi putut suci gâtul, dacă n-ar fi fost pregătit.

- Ticălosule! se sufocă ea de furie. Ticălos nenorocit ce eşti!

Oricât de aproape o adusese de punctul în care să-i cedeze complet,
Keir nu-şi pierduse autocontrolul, fapt dovedit de zâmbetul lent şi ironic care-i încolţi pe buze.

- Ce vocabular pentru o doamnă din înalta societate! Ar trebui să-ţi purifici gura.

Era capabil şi de asta, acum ştia. Era capabil de orice considera necesar ca s-o subjuge. Acum, nu mai conta prea mult pentru ea. Vocea ei sună aspru în urechea lui:

- Dispari de pe mine!

Mişcarea prin care dădu ascultare ordinului ei o luă prin surprindere, rămânând neclintită în timp ce el se ridică deasupra ei. Privirea lui persistă intenţionat asupra trupului ei.

- Incă nu s-a terminat. Sper că n-ai nevoie de prea mult somn.

Regan se rostogoli de sub el, trăgând aşternutul peste ea şi îngropându-şi faţa în pernă. Il auzi traversând camera, apoi uşa se închizându-se şi un moment mai târziu duşul fu pornit la debit maxim. Doar atunci când uşa fu închisă din nou între ei, făcu o tentativă să-şi ridice capul din pernă, văzând încăperea familiară prin ceaţa de lacrimi furioase. Tot ce se întâmplase între ei fusese plănuit până la ultimul detaliu. Keir o controlase ca pe o marionetă. Dar numai până într-un anumit punct, se forţă ea să-şi amintească. Nu mersese atât de departe încât să facă ce vroia el. Şi nu avea s-o facă niciodată, indiferent de metoda de persuasiune pe care o folosea el. Asupra acestui lucru era

hotărâtă.

Până când Keir ieşi de la duş, îşi recăpătase controlul, îmbrăcase un halat şi strânsese hainele pe care i le scosese. Lucrurile lui le lăsase înşirate pe podea. El purta halatul alb de baie pe care ea însăşi îl folosea uneori şi care iniţial fusese al tatălui ei. Lui îi ajungea până la jumătatea coapselor, ei până la genunchi. Avea părul ud şi ondulat uşor la vârfuri, împrumutând trăsăturilor lui puternice şi dure o diferenţă subtilă. Semăna mai mult cu vechiul Keir, se trezi gândindu-se şi-şi îngheţă nemiloasă valul brusc de dor. Vechiul Keir dispăruse pentru totdeauna. Ăsta era un fapt cu care trebuia să se obişnuiască. Bărbatul care o privea acum era total lipsit de orice fel de clemenţă.

- Te-ai pregătit de culcare? întrebă el. Foarte bine.

- Aş vrea să fac şi eu un duş, răspunse, străduindu-se să vorbească pe un ton normal. De preferat, cu lisol în el!

- Incearcă fenilul, veni neîntârziat replica. N-am suportat niciodată mirosul. Ochii cenuşii o ironizau. Nu sta prea mult, altfel am să vin să te scot de acolo. Noaptea abia a început.

Regan trecu pe lângă el fără un cuvânt, încercând să nu se eschiveze din cauza apropierii lui. Cu uşa de la baie închisă şi încuiată, se simţi destul de în siguranţă încât să se relaxeze puţin. Se privi în oglinda din bronz din perete şi fu uimită că arăta atât de neatinsă de tot ce se petrecuse. Dacă dimineaţă avea să arate la fel de proaspătă, era altceva.

Keir nu glumise. Intenţiona să facă iar dragoste cu ea. Nu avea să fie uşor să rămână nepângărită de genul lui calculat de atac, dar trebuia s-o facă, chiar dacă avea s-o ucidă!

Zăbovi sub duş cât îndrăzni de mult, lăsându-se scăldată de căldura apei. Abia când ieşi îşi dădu seama că-şi uitase schimburile de noapte în cameră, neavând altă alternativă decât să se ducă să le ia.

Keir era deja în pat, stând pe spate, cu mâinile sub cap. Nu

făcu nici o mişcare să se uite la ea când traversă camera să-şi ia o cămaşă de noapte din dulap.

Ajunsă în siguranţă din nou în baie, Regan aruncă halatul şi îmbrăcă un costum din bumbac ales într-adins din cauza lipsei lui de senzualitate. Fără nici un fel de decolteu şi cu mânecă scurtă, era un articol pe care nu-l purtase niciodată şi totuşi nu apucase să-l arunce. Un cadou de la mătuşa Daphne, îşi amintea acum. Cât timp trecuse de când o văzuse ultima oară? Trebuia să se străduiască mai mult să păstreze legătura cu singura rudă care-i mai rămăsese.

Având în vedere acoperirea totală pe care i-o conferea cămaşa de noapte, halatul era de prisos, dar îl îmbrăcă din nou, legându-l strâns în jurul taliei suple cu degete tremurânde, în ciuda hotărârii ei. Nu mai avea nici o scuză să mai întârzie. Trebuia să iasă. Putea încerca să găsească un alt pat, desigur, dar se îndoia că soţul ei avea să-i permită. Era sigură că nu adormise. O aştepta.

Era încă în aceeaşi poziţie, dar îşi ţinea ochii închişi, respirând adânc şi egal. Uitându-se la el din capătul patului, se întrebă cum de un bărbat cu un fizic atât de atrăgător putea ascunde o minte ca a lui. Maliţiozitatea şi cruzimea erau singurele elemente pe care le implicase în campania lui.

Keir vorbi fără să deschidă ochii, pe un ton monoton:

-Vii în pat, sau vrei să vin după tine?

La urma urmelor, decise Regan fără tragere de inimă, era mai bine să evite orice formă de iniţiativă, aparentă sau nu. Se deplasă încet în jurul patului, dezbracând în acelaşi timp halatul, şi întinse mâna să stingă luminile de ambele părţi, înainte de a se strecura sub plapumă. Intinsă rigid pe partea ei de saltea, aşteptă ce urma să se întâmple, auzindu-şi inima care bătea să-i spargă pieptul.

Trecură câteva clipe înainte ca el să facă vreo mişcare, rostogolindu-se într-o parte, cu spatele la ea, lăsând spaţiu între ei.

- Linişteşte-te, spuse el. Am decis să ne acord amândurora un răgaz. Avem destul timp.

- Iţi pierzi suflul? îl tachină ea fără să se gândească şi-şi muşcă buza imediat ce vorbi.

Răspunsul veni în şoaptă:

-Asta pot să controlez. Dacă fac din nou dragoste cu tine în noaptea asta, nu sunt sigur că mă pot opri să nu te iau, şi nu intenţionez să te las să scapi atât de uşor. Culcă-te, Regan.

Stătu în tăcere, contemplând întunericul, conştientă de senzaţia vecină cu prăbuşirea. Dar încă nu se sfârşise; Keir i-o spusese. Mâine avea să se întâmple din nou. Acum avea o armă împotriva lui, era adevărat, dar avea două tăişuri. Avea să fie pregătită s-o folosească?

Capitolul 4

Keir nu mai era în pat când se trezi. Dacă n-ar fi fost urma pe care o lăsase pe perna de lângă ea, ar fi putut crede că totul fusese doar un vis.

Ceasul de alături arăta ora şapte patruzeci şi cinci - devreme pentru standardele ei, dar se părea că nu şi pentru ale lui Keir. Uşa de la baie stătea larg deschisă, iar dinăuntru nu se auzea nici un sunet. Dacă se dusese jos să aştepte micul dejun, nu avea noroc. Regan obişnuia să i se aducă o tavă în cameră, pe la opt şi jumătate. Fiindcă nu primise nici un alt ordin, Sullivan înţelesese probabil că acelaşi aranjament se aplica pentru amândoi.

Gândul la noaptea trecută îi aduse un amestec ciudat de sentimente. Dacă ar fi acceptat ce-i ceruse Keir, ar fi putut sta amândoi întinşi unul lângă celălalt, într-un altfel de apropiere. Se trezi acolo, simţind ceva în adâncul ei căruia nu-i putea permite să se dezvolte. Keir nu vroia decât s-o umilească, şi n-avea să-şi vadă visul cu ochii. Sub nici o formă, n-avea să-l roage vreodată să termine ce începuse.

El se întoarse peste o jumătate de oră, folosindu-şi cotul ca să deschidă uşa şi intră cu o tavă încărcată.

- M-am întâlnit cu Sullivan în timp ce venea cu asta, spuse el. M-am gândit să-l scutesc de deranj. Am înţeles că pâinea prăjită şi marmelada sunt pentru tine, iar şunca şi ouăle pentru mine. S-a gândit bine. îmi place să-mi încep ziua cu stomacul plin.

Regan se ridică, iar el aduse tava, aşezând-o pe măsuţa pe care o trăsese de alături.

- Straşnic aranjament, comentă el. Există şi pe partea mea o astfel de noptieră?

- E un pat dublu, spuse ea scurt. Fireşte, sunt două.

- La îndemână, atunci când ai oaspeţi, murmură el şi-i aruncă o privire înverşunată.

- Eşti singurul bărbat cu care am împărţit vreodată patul acesta, şi asta n-a fost tocmai alegerea mea.

Ochii cenuşii îi întâlniră pe cei verzi, cu o expresie

implacabilă:

- Ştii ce vreau.

- Ştiu ce spui că vrei. Tonul ei era înţepător. Eu cred că asta e doar o parte!

Keir se deplasă chiar în timp ce ea vorbea, luând în stăpânire farfuria cu micul lui dejun şi ducându-se cu ea de cealaltă parte a patului.

- Spune-mi mai multe. Scoase măsuţa. Pot să te ascult, în timp ce mănânc.

Se întoarse cu spatele la ea când se aşeză pe marginea patului să ia furculiţa şi cuţitul. Poate că din fericire, cuţitul ei pentru unt era un instrument prea bont ca să poată face vreo impresie în faţa masei lui musculare, dar o clipă, dorinţa fu acolo, înlăuntrul ei. Apropierea intimă de un bărbat ca el îi ducea toate sentimentele la limită, nu numai unul. Vroia să-l rănească fizic.

- Vrei toate astea, nu-i aşa? începu ea dispreţuitoare. Mă aduci în punctul în care nu-ţi pot spune nu şi totul cade în poala ta!

- E o idee, recunoscu el, fără să se deranjeze să se întoarcă spre ea. Stăpânul conacului Cottam! Va trebui să muncesc puţin mai mult cu tine.

Regan împinse deoparte măsuţa ei, cu gâtul uscat din senin de silă.

- De ce nu pleci? îi ceru ea arţăgoasă. N-ai să câştigi, Keir. N-am să-ţi îngădui să învingi!

- Vom vedea. Nu părea deloc impresionat.

Rămase tăcută, pentru că nu mai era nimic de spus. Cu mâna tremurându-i uşor, îşi turnă cafea proaspătă. Nu ajungea cu nimic la el, nu avea cum să-l preseze. Putea s-o trateze după bunul lui plac, iar ea nu putea face prea multe în privinţa asta. Nu avea cui să i se plângă, sau cel puţin nimeni faţă de care să îndure să se plângă. Aşadar, în ce-i privea pe ceilalţi, totul trebuia să pară normal. Nu putea suporta ca cineva să afle vreodată cât de frumos i-o făcuse.

- Unde ai fost? întrebă după o vreme, încercând să restabilească discuţia. Azi-dimineaţă, vreau să spun.

- La alergat. Trei kilometri pe teren întins. Acasă, primul lucru pe care-l fac e o oră de jogging, înainte să devină prea cald. Mă trezeşte pentru ziua în curs. Puse jos cuţitul şi furculiţa cu un aer de satisfacţie, ştergându-se cu un şerveţel. A fost excelent. Totuşi, nu pot spune că mă dau în vânt să mănânc aici, sus.

- Ajută personalul să economisească timp.

- Ăsta e cu greu un motiv valid. îşi odihni umărul de tăblia patului, ridicând confortabil un genunchi. Vrei să spui de fapt că nu poţi să te dai jos din pat îndeajuns de devreme încât să merite efortul.

Keir semăna prea mult cu emblema confortului. Trezitul devreme era compatibil doar atunci când aveai pentru ce să te trezeşti.

- Nu mănânc suficient de mult încât să fiu vrednică de sala de mese, se apără ea, simţind nevoia.

- Ei bine, ar trebui. E vital pentru sănătate. Făcu o pauză şi dădu din umeri. Oricum, eu mănânc, aşa că mâine vom lua micul dejun jos. Deocamdată, ai putea începe să te gândeşti să te ridici din pat. Am nişte lucruri pe care aş vrea să le fac astăzi.

Când să-l întrebe ce, fu întreruptă de soneria telefonului. Keir nu făcu nici o mişcare, iar ea întinse mâna să ridice receptorul. Vocea de la celălalt capăt al firului îi era mult prea familiară, iar tonul înseninat de curiozitate arzătoare:

- Regan, împieliţato! Am aflat abia aseară! N-am să te iert niciodată că nu mi-ai spus tocmai mie, dintre toţi! Ştii că n-aş fi suflat o vorbă, dacă aşa vroiai!

încheieturile degetelor lui Regan se albiră din pricina forţei cu care strângea receptorul, recăpătându-şi culoarea când cedă, acceptând în cele din urmă inevitabilul. Sursa de zvonuri nu stătuse degeaba; până acum, probabil că aflase tot oraşul. Trebuia să înfrunte situaţia cum putea mai bine.

- Imi pare rău, Fiona, spuse ea pe un ton răbdător. Am hotărât

să nu spunem nimănui. Era conştientă de prezenţa lui Keir, ştiind că asculta conversaţia. Uite, nu pot vorbi acum. Ce-ar fi să te sun eu peste o jumătate de oră?

- Vrei să spui că eşti încă în pat? Insăşi pauza fu era plină de aluzii, chicotitul care urmă de asemenea. Scumpo, e trecut de nouă! Trebuie că te-ai măritat cu un bărbat pe cinste! Cine e, oricum? Nu-i ştiu decât numele - Anderson, nu? Doamna Anderson. Nu-mi vine să cred că tu eşti, Regan! Mai eşti acolo?

- Sunt aici. Regan se forţă s-o spună, ştiind prea bine că Fiona Huntley nu era persoana care să uite vreun detaliu al indiscreţiilor din trecut, ale ei sau ale altcuiva. Probabil că o să-l recunoşti când ai să-l vezi, deşi a trecut mult de atunci.

- Vrei să spui că l-am cunoscut deja? Curiozitatea atinse noi înălţimi. Când? Nu-mi amintesc pe nimeni cu numele de Anderson. Doar. De data aceasta, pauza dură mai mult, şi sunetul respiraţiei ei se distinse clar prin intermediul legăturii telefonice. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton nou: Regan, doar nu te referi la. Keir Anderson!

- In persoană. Keir trebuia să-şi fi auzit numele rostit pe un ton strident şi atât de neîncrezător. Regan rămase hotărâtă cu faţa la el. S-a întors la Cottam acum câteva zile.

- Dar ce romantic, scumpo! Fiona părea să vorbească serios şi erau destule şanse să fie aşa. Keir Anderson. Da, mi-l amintesc. Tipul înalt şi brunet, absolut devastator! Niciodată n-am putut înţelege cum de l-ai lăsat să-ţi scape!

Aceasta fusese o minciună desăvârşită, reflectă sec Regan. Fiona ştia exact cum şi de ce. Ca cea mai bună prietenă a ei, avusese acces la toate secretele ei. Keir nu făcuse excepţie. Ii spusese Fionei tot ce se petrecuse între ei. La douăzeci şi patru de ani, putea privi ruşinată în trecut; la optsprezece, totul fusese o aventură incitantă. Din fericire, Fiona nu-i ceru să comenteze, ci spuse direct:

- Ştii ce am să fac? Am să dau o petrecere în cinstea voastră! Hai s-o facem în seara asta. Nu mă pot gândi la nimeni care să nu

fie disponibil când va primi vestea!

- în seara asta? Regan se ridică în picioare, căutând cu disperare o scuză. Fiona, e ridicol! Nu poţi.

- Cine nu poate? Am mai făcut-o, înainte. Ştii că-mi plac provocările. în comparaţie cu unele lucruri pe care le-am pus la cale, evenimentul din seara asta va fi floare la ureche, crede-mă! Tonul ei nu accepta un refuz. Trebuie să fie în seara asta, dacă nu vrei să vin chiar acum la tine! Chicotitul reveni molipsitor. De-abia aştept să vă văd pe amândoi!

Regan încercă din nou, deşi ştia cât de zadarnic era efortul.

- Nu ştiu dacă putem veni în seara asta.

- De ce nu? Evident, nu plecaţi în luna de miere, şi vă puteţi petrece tot timpul în pat, râse Fiona. Să-ţi spun ceva. Dacă nu apăreţi, vom veni noi la voi!

Nu glumea, Regan ştia prea bine. Fiona ştia întotdeauna să obţină ce vroia.

- Bine, spuse ea sec. Vom fi acolo.

Keir se uită la ea cum pune receptorul în furcă, întâmpinând cu sprâncene ridicate expresia ei.

- Vrei să-mi spui şi mie unde se presupune să fim în seara asta?

- Nu se presupune. Trebuie. Dacă nu apărem, Fiona ameninţă că-i aduce pe toţi aici. Şi e în stare.

- Fiona?

- Huntley. Nu cred că.

- îmi aduc aminte de ea. Afirmaţia fusese seacă. Bruneta mignonă şi drăguţă. Tatăl ei lucra la o bancă comercială. Are un unchi în ingineria electrică. Am lucrat pentru el doi ani mai târziu, după ce am terminat facultatea.

Regan uitase acel detaliu, dar se îndoia că Fiona nu-şi amintea. „Bruneta drăguţă“ avea să se distreze în seara aceea.

- Mi-am da seama că numele meu nu-i era tocmai străin, adăugă Keir. Cât de mult ştie despre relaţia noastră anterioară?

- Tot. Cuvântul veni cu intenţia deliberată de a răni. I-am spus

totul!

- Erai o gură-spartă ordinară, nu? O spuse pe un ton destul de uniform, dar nu arăta deloc amuzat. Bine că nu mi-am dat seama atunci.

- De ce? întrebă uşor ironic. Ce-ai fi făcut?

- Probabil, aproape te-aş fi ucis, aşa cum aş face acum, dacă te-aş prinde făcându-i din nou confidenţe. Intinse brusc mâna şi strânse cu putere partea din faţă a costumului ei de noapte, aproape smulgându-i-o în timp ce o trase spre el. Avea privirea rece ca de oţel. Indiferent ce se întâmplă între doi oameni, îi priveşte strict pe ei şi pe nimeni altcineva. Ai înţeles?

Degetele lui erau grele acolo unde o atingeau, materialul tras o strângea la subsuoară. La numai câţiva centimetri de gura lui încleştată fioros, Regan abia reuşi să-i răspundă:

- Aveam optsprezece ani, apelă ea la raţiunea lui. Crezi că n-am învăţat nimic de atunci?

- Nu mare lucru. Dar recuperezi acum.

Sărutul fu crud, presându-i buzele de dinţi şi aducându-i în gură gustul sărat de sânge. Regan suportă, pentru că nu avea de ales; ştia că o căutase.

Când se îndepărtă de ea, ochii lui erau în continuare ostili.

- Ăsta e un exemplu de cum ar putea să fie, dacă mă stimulezi. Nu mă subestima, Regan.

Şansele erau prea mici s-o facă, se gândi cu tristeţe Regan. Işi învăţase deja lecţia.

- Te-ai făcut înţeles, spuse ea supusă. Te deranjează dacă mă ridic, acum?

- N-ai decât. Ii dădu drumul.

Işi punea halatul pe ea, când Keir adăugă pe neaşteptate:

- Am aranjat să mă întâlnesc cu Jake Carter să bem ceva la prânz. Vrei să vii?

Pe cale să refuze, Regan se opri, realizând că era inutil să încerce să evite situaţia la nesfârşit. Trebuia să-i întâlnească odată pe prietenii lui Keir, la fel cum şi el trebuia să-i întâlnească

pe ai ei în seara aceasta. Cel puţin în cazul ei, era vorba de o singură persoană. Cu siguranţă, se putea descurca.

- De ce nu? N-am altceva de făcut. La ce oră te vezi cu el?

- La douăsprezece treizeci, la „George“. E doar o masă într-un bar, aşa că blana de nurcă şi perlele nu sunt esenţiale.

- Ce fericire, răspunse ea cu sarcasm. Nu posed o nurcă, iar bijuteriile mamei sunt depozitate la bancă. O haină obişnuită din piele de oaie ţi-ar ofensa prea mult simţul proprietăţii?

Mişcarea capului lui fu întrucâtva crispată.

- Aşadar, era o imitaţie ordinară. Pune-o pe seama lipsei mele de bun-gust.

Regan nu avu nici un răspuns; Keir îi luase avântul.

- Când ai stabilit întâlnirea aceasta cu Jake?

- Alaltăieri, recunoscu el. O privi în ochi fără ezitare. Da, i-am spus noutăţile. N-am vrut să afle din întâmplare.

- Aşa cum au aflat prietenii mei?

- Asta ţi-ai făcut-o singură. Tu ai fost cea care a vrut să păstreze secretul.

Regan cu greu îl putea contrazice. Dădu din umeri şi se întoarse, ca şi cum subiectul şi-ar fi pierdut rostul.

Nu se deranjă nici să încuie uşa de la baie. Nici asta nu avea cine ştie ce rost. Pornind duşul, îşi scoase costumul de noapte, apoi rămase o clipă pe loc, încercând să-şi clarifice lucrurile în minte. Cât avea să dureze jocul acesta al lui Keir de-a şoarecele şi pisica era greu de spus, deşi, judecând după după lipsa continuităţii din seara trecută, deja îi solicita considerabil nervii. Ca soţie a lui din proprie alegere, nu avea motive să se plângă dacă şi când avea să se sature el. Nu era nevoie să recurgă la forţă, învăţase deja asta despre ea. Era o cu totul altă persoană în braţele lui, dădea totul uitării şi nu mai conştientiza decât ce-i făcea.

„Desfrânată“, se gândi repede, retrogradându-se, dar ştia că nu era adevărat. Nimeni în afară de Keir nu mai reuşise vreodată să-i submineze autocontrolul în felul acela. Cu el, întregul act de a

face dragoste era o artă, iar el era maestrul. Dacă-l ura sau nu, nu influenţa prea mult felul în care o făcea să-i răspundă. Dacă era sinceră cu ea, trebuia să recunoască faptul că era posibil ca ea să fie cea care va ceda prima.

Şi pe urmă? Cu o mână nesigură, potrivi jetul de apă caldă. Oare doi oameni atât de îndepărtaţi emoţional cum erau ei, puteau spera să trăiască vreodată în armonie?

Răspunsul trebuia să fie nu.

„The George“ era exact în centrul oraşului, o clădire sub ordin de păstrare, pentru că doi dintre pereţii ei datau din secolul al şaptesprezecelea. Jake îi întâmpină în foaierul localului, uimind-o pe Regan, care se aşteptase să-l găsească dând pe gât o halbă de bere în salon. Fusese pură aroganţă din partea ei, reflectă cu tristeţe. Era timpul să scape de ideile preconcepute.

Revăzându-l acum, îşi aminti vag de Jake Carter din urmă cu şase ani. Mai mic de statură decât Keir, avea una din cele mai atrăgătoare şi vesele feţe pe care o văzuse Regan vreodată la un bărbat; în timp ce privea peste masă la ei, ochii acestuia străluceau de speculaţii netăinuite.

- N-ai reuşit să păstrezi secretul prea mult timp, nu? observă el. Cel puţin şase oameni m-au întrebat dacă am auzit despre căsătoria voastră precipitată. Am tăcut chitic, desigur.

- Mulţumesc. Regan se străduia din greu să-şi reţină ironia din glas. Presupun că de la bun început a fost o tentativă sortită eşecului.

- Pentru cineva ca tine, da. Eu aş putea să mă căsătoresc în oricare zi a săptămânii şi nimeni nu s-ar considera mai înţelept dacă ar şti.

- Asta înseamnă că nu eşti? întrebă ea, în încercarea de a schimba direcţia conversaţiei. Căsătorit, vreau să pun.

- Încă n-am găsit persoana potrivită, recunoscu el fără prea mare îngrijorare. Nu ca alţii. Ultimele cuvinte fură rostite cu un zâmbet maliţios spre Keir. Intotdeauna a ştiut ce vrea, chiar dacă a însemnat să se întoarcă atâta drum din Australia ca să obţină!

Făcu o pauză, scuturând din cap. Ştii, încă nu-mi vine să cred. Abia duminica trecută ai ajuns în oraş, şi acum, asta! Ochii i se îndreptară uluiţi spre Regan. Oricum, felicitări.

- Asta ar trebui să-mi spui mie, interveni sec Keir.

- Am fost învăţat că doamnele au întâietate, veni răspunsul arogant. Cu mai multă sobrietate, Jake adăugă: vă doresc tot binele din lume, vorbesc sincer.

Până atunci, Regan nu ştiuse cât îi spusese Keir prietenului său. Acum, era evident că Jake nu ştia nimic din ce se ascundea în spatele principalului fapt. Din punctul lui de vedere, Keir o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase pentru că erau făcuţi unul pentru celălalt.

Keir îi întări iluzia, strecurându-şi intenţionat braţul pe umerii ei şi trăgând-o mai aproape. Ironia din zâmbetul lui era numai pentru ea.

- Mulţumim, spuse el. Braţul îi rămăse acolo şi continuă: câţiva prieteni de-ai lui Regan dau o petrecere în cinstea noastră în seara asta. De ce nu vii şi tu?

- Da, vino, spuse Regan, forţându-se să facă un gest de proprietate. încercă să-şi încălzească puţin vocea. Ai fi binevenit.

Judecând după expresia bruscă din ochii lui Jake, nu fusese păcălit.

- Mă tem că am deja o întâlnire în seara asta, spuse el, dar apreciez că v-aţi gândit la mine. îşi roti capul spre bar: strigă comanda noastră?

- Mă duc să văd. Keir se şi ridică, jacheta din tweed legănându-i-se liberă pe lângă puloverul alb, pe gât, care-i scotea în evidenţă părul negru. Aşteptaţi-mă o clipă.

între cei doi rămaşi la masă se lăsă tăcerea, izolaţi de restul agitaţiei din local. Jake fu primul care o rupse.

- Ai să te întorci cu el în Australia, sau plănuiţi să rămâneţi aici amândoi?

- Oh, aici, răspunse fără să ezite Regan. N-aş părăsi niciodată Cottam!

- Păcat, din moment ce şi-a construit acolo o altă viaţă, spuse Jake cu o privire curioasă. Nu cred nici că tatăl lui o să vrea să se întoarcă acum, având în vedere că şi el s-a recăsătorit. Totuşi, presupun că puteţi oricând să mergeţi în vizită.

- Bănuiesc că da. Pentru prima oară, Regan se simţi realmente uşurată când Keir se apropie. Uite că soseşte prânzul nostru.

Plăcintele de casă fură excelente. Regan se trezi făcându-şi dreptate, deşi lăsă neatinşi cartofii prăjiţi. Amândoi bărbaţii mâncară tot ce avuseseră în faţă şi băură bere. Aveau multe de discutat, iar Regan rămase uneori în afara conversaţiei, simţindu-se în plus.

Jake lucra la primărie, află ea. Era la oficiul de taxe, fapt pe care li-l împărtăşi cu privirea în direcţia ei.

- Dacă vreţi să mă luaţi drept cal de bătaie al consiliului, simţiţi-vă liberi. Sunt obişnuit. Majorarea taxelor de anul acesta a atins pe toată lumea într-un punct sensibil.

- Nu mi-aş permite aşa ceva, îl linişti Regan, care n-ar fi putut spune nimănui ce taxe i se percepeau pentru Cottam. Nu-ţi faci decât datoria. Oricum, sunt foarte multe proiecte majore care vor aduce tuturor beneficii, iar banii trebuie să vină de undeva.

Jake râse.

- Aş vrea să stai de vorbă cu mama. Crede că-i cheltuim pe banchete şi pe maşini noi pentru primar! Desigur, locuind în oraş, nu suntem afectaţi atât de mult ca voi.

- Poate nu pe cifrele din hârtii, interveni blând Keir, dar trebuie să fie proporţional. Mă îndoiesc că afectează Cottam la fel de mult cum o afectează pe mama ta.

- Ei bine, poate că nu. Jake se uită la ceas. Se pare că, deşi îmi sunteţi tare dragi, trebuie să vă părăsesc. Am întârziat deja cinci minute. Ezită doar o clipă înainte să adauge: va trebui să ne întâlnim într-o seară, cât mai curând. Momentan, n-am o prietenă stabilă, dar pot oricând să-mi găsesc o parteneră. Zâmbetul lui era fermecător. In oraşul ăsta sunt mai multe femei necăsătorite

decât bărbaţi, ştiaţi asta? Fu în picioare înainte ca vreunul din ei să-i răspundă şi ridică o mână în semn de salut. Pe curând!

Regan îşi termină băutura fără să se uite la Keir, dar simţea cum o priveşte.

- Ei bine? întrebă el după un timp. Cum ţi-a plăcut să experimentezi prima oară cum trăieşte jumătatea ta?

-Am mai fost aici, spuse ea, zâmbind ironic.

- Cu mine, demult. Nu e un loc pe care să-l frecventeze cei de condiţia ta.

Regan nu-l putea contrazice. Oricum, nu era aşa cum spusese el.

- Imi place prietenul tău. Nu mi l-am amintit decât când l-am văzut.

- N-a părut că l-ai recunoscut, răspunse el glacial. Noroc că nu e sensibil în privinţa asta. Mai vrei unul?

Ea scutură din cap, silindu-se să întâlnească ochii cenuşii:

- Ce ai de gând să faci, restul după-amiezii?

Keir lăsă intenţionat ca pauza să se prelungească, zâmbetul lărgindu-i-se încet la vederea gurii şi fălcilor ei încordate.

- O să te las să alegi, spuse el în cele din urmă. Putem să mergem acasă să ne culcăm, sau putem să mergem să ne plimbăm cu maşina şi să bem un ceai altundeva. Cum vrei.

Dacă cineva din apropiere auzise sau nu oferta, Regan nu ştia şi nici nu avea chef să afle.

- Luând în considerare toate aspectele, aleg plimbarea, răspunse ea ţâfnoasă.

- Inţeleaptă fată, o ironiză el. Bine, atunci, să mergem.

Spre mirarea ei, Regan se simţi bine în după-amiaza aceea. Conduseră kilometri întregi prin peisajul mohorât de iarnă, traversând hotarul pădurii Arden spre Stratford, să găsească oraşul tăcut şi împăcat în veşmântul lui din afara sezonului.

- Cea mai frumoasă perioadă a anului să fii aici, afirmă Keir când serviră ceaiul, lipia fierbinte cu unt pe deasupra şi prăjituri la Falcon. Trebuie să fie un iad să locuieşti într-un astfel de loc în

lunile de vară. De obicei, era imposibil să găseşti un loc să stai pe malul râului. Nu cred că lucrurile s-au schimbat.

- S-au înrăutăţit, din toate punctele de vedere, îi dădu dreptate Regan. Şi eu evit sezonul turistic. Ultima oară când am fost aici a fost la Festivalul Curăţeniei, în octombrie. A plouat toată ziua.

- Conform rapoartelor meteorologice, a plouat toată vara. Poate că e în imaginaţia mea, dar sunt destul de sigur că atunci când eram mic nu era aşa. Imi aduc aminte săptămâni întregi de soare!

Regan râse.

- Probabil că, la vârsta aceea, zilele păreau săptămâni. Ştiu că mie aşa mi se păreau. De-abia aşteptam să cresc. Prinzându-i privirea, simţi cum se îmbujorează puţin. Poate că am încercat să mă maturizez prea repede.

- Se poate, încuviinţă Keir fără vreo inflexiune specială a vocii. La ce oră suntem aşteptaţi diseară?

Ea acceptă fără obiecţii schimbarea de subiect, conştientă că nu era nici locul, nici momentul să discute despre disensiunile dintre ei.

- Dacă până la nouă nu suntem acolo, Fiona o să creadă că nu mai venim deloc. Am aranjat să luăm cina mai devreme.

- în cazul ăsta, am face bine să nu mai întârziem mult aici. Se uita la cana din faţa lui, privind cum lichidul se roteşte, lovindu-se de margini, pe măsură ce el îl agita cu linguriţa. Şi cu câte persoane ne vom confrunta?

- Depinde cine era disponibil când a telefonat ea. Cel puţin douăsprezece. Chiar şi starea ei de spirit decăzu la gândul acesta. Făcu un efort să ascundă maliţiozitatea cu care rosti: n-o să fie nici un picnic.

El ridicase capul şi se uită cu hotărâre la ea.

- Mai ştie cineva de ce te-ai căsătorit cu mine?

- Nu, recunoscu ea ridicând bărbia. Nu are nici o legătură cu nimeni altcineva.

- în ordine. N-am să spun nici eu, dacă tu n-o faci. Zâmbea, însă vag. Vor trebui să ne ia aşa cum ne vom prezenta, nu?

Regan rămase tăcută tot drumul spre casă, mai conştientă ca niciodată de bărbatul de lângă ea. Dacă lucrurile ar fi stat altfel acum şase ani, dacă ea ar fi fost altfel, poate că în după-amiaza aceea ar fi călătorit împreună cu cei doi copii, în spatele maşinii: o familie obişnuită şi fericită.

Zâmbi strâmb, dându-şi seama de mica probabilitate a scenariului ei. Chiar dacă ar fi fost dispusă să se căsătorească atunci cu Keir, tatăl ei ar fi avut grijă să nu se întâmple. Amintirea furiei lui când auzise despre aventura ei prin intermediul unui prieten bine intenţionat de-al lui era încă prea vie să poată fi dată deoparte. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut descoperirea mai devreme, cât timp mai erau încă împreună. Cel puţin, Keir ar fi fost scutit de umilinţa finală. Şi ea, în consecinţă, ar fi fost scutită de asta.

Capitolul 5

Regan fusese la acelaşi colegiu cu Fiona Huntley şi de atunci rămăseseră prietene apropiate. Făcuseră majoritatea lucrurilor împreună, inclusiv să împartă timp de un an acelaşi apartament la Londra, cât încercaseră diferite slujbe în care nici una din ele nu găsise stimularea de care avea nevoie. Sugestia de a se întoarce acasă, la Cottam şi să pornească propria lor afacere venise prima oară din partea Fionei, însă fusese pusă cu nerăbdare în practică de către amândouă. Rezultatul fusese buticul exclusivist din apropiere de Warwick pe care-l conduceau acum pe rând, câte o jumătate de an fiecare, obţinând cantitatea perfectă de competitivitate ca lucrurile să rămână interesante.

La asta se gândea Regan în seara aceea, pe drumul spre apartamentul Fionei. în mai puţin de două săptămâni, era rândul ei să preia frâiele afacerii şi în momentul acela, abia dacă putea vedea clar drumul. Dacă mariajul ei ar fi fost o relaţie normală, ar fi putut lua foarte bine în considerare posibilitatea de a-i vinde Fionei partea ei, ca să se poată concentra la punerea bazelor familiei pe care o promisese cândva pentru Cottam. Dar în circumstanţele de faţă, şi asta trebuia să mai aştepte.

Privind pe furiş la profilul ferm din faţa volanului, încercă să-şi imagineze un viitor dincolo de prezent, însă nu reuşi să treacă peste un fapt incontestabil. Keir era acum soţul ei, măcar legal, dacă în alt sens nu. Nu avea să fie uşor să schimbe asta fără cooperarea lui.

„Aşadar, nu schimba nimic“, veni gândul nepoftit. „Mulţumeşte-te cu ce ai. Se poate şi mai rău.“

Cu cât mai rău? se întrebă ea sec, forţând răspunsul pur sentimental către un loc de unde-l putea controla. Keir o dispreţuia la fel de mult pentru ceea ce era, ca şi pentru ceea ce fusese, cu toate că poate o mai dorea încă. Fără respect reciproc, o relaţie nu avea nici o şansă să se maturizeze în ceva care să merite, ceea ce însemna că între ei totul se sfârşise înainte să înceapă. Intrebarea era cum avea să scape de el.

In faţa casei graţioase şi vechi erau deja câteva maşini

parcate, printre care şi cea a lui Robin Sayers. Le deschise uşa însăşi Fiona, radiind într-un costum din mătase bleu care-i punea foarte bine în valoare ochii.

- Aţi ajuns! exclamă ea, cu aerul că ştiuse foarte bine că veneau. Interesul ei se concentră asupra lui Keir, măsurându-l din priviri cu neascunsă aprobare. Bună! Iţi aminteşti de mine?

- De departe, răspunse el, absolut detaşat. Nu cred că ni s-au făcut vreodată prezentările cum se cuvine.

Fiona râse.

- Soţia ta e de vină. A vrut să te aibă numai pentru ea. Se strecură între ei, luându-l pe fiecare de braţ. Toată lumea aşteaptă să toasteze în cinstea fericitului cuplu. Nu sunt atât de mulţi cum am sperat, dar sunt îndeajuns încât să sune bine. Sunteţi pregătiţi?

Regan nu era, dar nu avea rost s-o spună. Fie că-i plăcea, fie că nu, trebuia să îndure. Incăperea spaţioasă din spate părea plină până la refuz, în ciuda plângerii Fionei. Conversaţia de domoli brusc în clipa în care trioul apăru în pragul uşii dinspre hol şi toţi ochii se rotiră spre ei. Vizavi, Regan îl zări pe Robin care se uita drept la ea, figura lui ţâfnoasă fiind mai mult decât grăitoare. Incercă să-i zâmbească şi descoperi că nu poate, pentru că nici o scuză mută nu era suficientă pentru ceea ce-i făcuse. Trebuia să-l vadă şi să-i vorbească, să încerce să-i explice - deşi numai Dumnezeu ştia ce putea să-i spună.

- Iată-i! anunţă Fiona, cumva fără să fie necesar. Mirele şi mireasa!

Animaţia adunării reveni ca la comanda unui buton, paharele fură
ridicate şi se auziră comentarii făcute râzând. In momentele care urmară, Regan se trezi despărţită de Keir, care părea destul de bucuros că Fiona îl prezenta celor din jur. Işi întâlni proprii inchizitori cu un zâmbet slab şi afabil şi cu hotărârea de a nu se lăsa atinsă de nimic din ce i se spunea, răspunzând evaziv la toate întrebările referitoare la decizia ei bruscă şi secretă, că aşa

vruseseră amândoi.

- Teribil de romantic! oftă o tânără al cărei soţ, Gordon, ducea lipsă de acea calitate. Să se întoarcă aşa, după atâţia ani ca să-ţi fure inima! Cineva spunea că pe vremuri lucra pentru unchiul Fionei.

- A lucrat pentru firmă, confirmă Regan. Mă îndoiesc că unchiul Fionei a ştiut vreodată cum îl cheamă.

- Şi s-a dus în Australia pentru că l-ai refuzat. Femeia nu se deranjă să aştepte un răspuns. Trebuie să fi fost nebună. E atât de atrăgător! E o minune că australiencele l-au lăsat să scape atâta timp!

- Poate că ele pur şi simplu nu aveau ceea ce ştia că poate găsi aici, interveni Robin, îndreptându-se spre Regan de undeva din spate. Ar fi trebuit să te căsătoreşti cu el de prima oară, Regan. L-ai fi scutit de o călătorie lungă.

Barbara tuşi, la fel de conştientă ca toţi ceilalţi de aspiraţiile lui Robin Sayers în ceea ce-o privea pe Regan.

-Trebuie să-l găsesc pe Gordon, înainte să bea şampania Fionei până când cade sub masă. Se presupune că în seara asta e rândul lui să conducă până acasă.

Regan se sili să întâlnească ochii de culoarea alunei, recunoscând durerea din ei şi ştiind că era responsabilă pentru ea. Dacă i-ar fi dat un răspuns definitiv, Robin ar fi avut toate şansele ca până acum să se fi îndrăgostit deja de altcineva. Cel puţin, acum nu ar fi avut nici un motiv să se uite la ea şi s-o acuze cu atâta înverşunare.

- îmi pare rău, Robin, şopti ea. N-am fost tocmai onestă cu tine, nu?

- Nu, n-ai fost. Zâmbetul lui altminteri fermecător lipsea, iar trăsăturile îi împrumutaseră un aer melancolic. Cineva spusese odată că Robin semăna cu tânărul Byron. Uitându-se acum la buzele sensibile, Regan înţelegea la ce se referise. Doar că Robin n-avea să se elibereze stând şi scriind versuri despre ce-l apăsa.

- îmi pare rău, repetă ea, neştiind ce altceva să-i spună. S-a

întâmplat pur şi simplu, asta-i tot.

El o studie o clipă, înainte să formuleze întrebarea.

-El e cel pe care l-ai aşteptat toţi anii aceştia?

Regan simţi un hohot de râs clocotindu-i în gât şi trebui să se lupte să-l sugrume.

-Cred că aşa trebuie să fi fost, spuse ea. In subconştient.

-Nu e îndeajuns de bun pentru tine! răbufni el fioros, surprinzând-o puţin. Locul lui nu e la Cottam.

Regan fusese şi ea de aceeaşi părere, aşadar indignarea născută instantaneu la auzul ultimei replici nu avea nici o scuză.

-E soţul meu, răspunse glacial. Asta îi dă dreptul să se afle acolo. Va trebui pur şi simplu să accepţi asta, Robin.

Fiona sosi în grabă, întrerupând răspunsul lui.

-Vom ţine un toast, anuţă ea vesel. Asta înseamnă că voi doi ar trebui să fiţi împreună. Imi pare rău, Robin dragă, dar va trebui să ţi-o răpesc.

Pe jumătate conducând-o, pe jumătate trăgând-o pe Regan în urma ei spre locul unde se afla Keir, împreună cu un grup de persoane, mormăi în colţul gurii:

- Ai face bine să ai grijă cu văpăile din trecut, scumpo. Am sentimentul că s-ar putea să ai acolo un bărbat foarte posesiv.

- Incetează, Fi, răspunse Regan pe un ton nerăbdător şi aruncă o privire speculativă.

-Am atins o coardă sensibilă, nu-i aşa? Ei bine, vei face aceste lucruri impulsive! Sper că n-ai început deja să regreţi. Cu o expresie curtenitoare, Fiona atinse braţul lui Keir. Soţia dumneavoastră, domnule. Ţine-o de mână, până când strig adunarea, vrei?

Ascultând ordinul, ochii cenuşii întâmpinară strălucitori provocarea, trăgând-o pe Regan mai aproape.

- Zâmbeşte, îi şopti la ureche. Se presupune că e un eveniment fericit.

Privind în jur la cei care se adunaseră, Regan îşi imagină trecător reacţia lor, dacă le-ar fi spus tot adevărul despre

căsătoria ei pripită şi ştiu că nu avea curajul. Keir avea dreptate. Trebuia să afişeze o faţă fericită şi să-şi salveze mândria. Dar asta nu însemna că trebuia să cedeze.

Petrecerea se sparse abia după miezul nopţii. Regan şi Keir se aflau printre ultimii rămaşi, mirele ajutând-o pe Barbara Davis să-şi strunească soţul în stare de ebrietate până la maşina care-i aştepta. Comparând cei doi bărbaţi, în timp ce Keir îl suia pe celălalt pe locul pasagerului, Regan nu putea decât să se simtă recunoscătoare că Gordon nu era soţul ei. în stadiul acela, nu numai că era total neatrăgător, dar era de-a dreptul ridicol. Şi nici nu era prima oară. Nu-şi imagina de ce Barbara continua să-l suporte.

însăşi Barbara părea să împărtăşească acelaşi sentiment, mulţumindu-i stânjenită lui Keir pentru ajutor.

- Regan nu ştie cât de norocoasă e să aibă un bărbat care să-şi cunoască limitele, spuse ea. O să-şi petreacă următoarele douăzeci şi patru de ore ţinându-se cu mâinile de cap şi jurându-se că n-o să se mai atingă niciodată de băutură, iar în următoarele douăzeci şi patru, o să uite că s-a întâmplat vreodată. Uneori, e convenabil să ai memorie scurtă. îşi întoarse privirea spre Regan, care aştepta, apoi reveni la bărbatul cu trăsături puternice care ţinea portiera deschisă. Sper să fiţi amândoi foarte fericiţi.

- Mulţumesc. Zâmbi în timp ce-i răspunse, însă zâmbetul nu-i ajunse şi-n priviri. închise portiera apoi, ca să întrerupă continuarea discuţiei şi făcu un pas înapoi, să ridice mâna într-un scurt salut. Ai grijă cum conduci!

- Biata Barbara, comentă Regan când se întoarseră spre Audi. Realmente are o problemă!

- Da. Tonul lui Keir era glacial. Mă întreb de ce are nevoie de o astfel de corvoadă.

-Trebuie neapărat să aibă un motiv? dădu Regan din umeri. Credeam că oamenii beau din plăcere.

- Aşa ai face tu, răspunse el fără vreo cenzură. N-ai avut niciodată în viaţa ta o problemă care să nu poată fi rezolvată într-

un fel sau altul.

Dar nu întotdeauna spre satisfacţia ei totală, se gândi cu tristeţe Regan, urcând în maşină. Era destul de simplu să-şi spună că n-avea să-i cedeze lui Keir, acolo, în mijlocul atâtor oameni. Dar acum, din nou singuri, era deja mult prea conştientă de efectul pe care îl avea asupra simţurilor ei - un impact care, judecând după reacţiile altor câteva fete din seara aceea, nu se limita numai asupra ei. Ca să se exprime în inimitabilul fel al prietenei ei, Fiona, „fusese făcută praf“.

- Nu te învinuiesc că ai pus mâna pe el, îi mărturisise la un moment dat, în timpul petrecerii, când se găsiseră izolate de ceilalţi. E cel mai fatal bărbat pe care l-am întâlnit de câţiva ani buni! Ochii ei albaştri sclipiseră malefic. Oricând te hotărăşti să-l arunci, vreau să fiu prima care află. Dacă ar fi ştiut adevărul, Fiona ar fi râs până la epuizare.

Făcuseră deja jumătate din drum, când Regan reuşi să vorbească, şi când o făcu, fu pe un ton supus.

- Keir, trebuie să stăm de vorbă. Toată situaţia asta este de-a dreptul ridicolă!

Profilul uscăţiv nu lăsa să se citească nimic.

- Şi? Dă-i drumul, o invită el.

Trase adânc aer în piept înainte să înceapă, ştiind că trebuia să depună un adevărat efort.

- De acord, am încercat să te cumpăr, recunosc asta. Nu te învinuiesc pentru ce simţi în legătură cu asta. Indrăznesc să spun că şi eu m-aş fi simţit la fel dacă lucrurile ar fi stat invers - doar că mi-aş fi luat altfel revanşa.

- N-ai fi acceptat să te căsătoreşti, adică. Părea destul de calm. Sunt de acord că existau metode mai simple să-ţi dau o lecţie, dar am vrut mai mult decât pură satisfacţie. Poate că ai avut dreptate de dimineaţă. Poate Cottam şi tot ce reprezintă el au jucat un rol. Am petrecut douăzeci şi patru de ani în oraşul acesta, urmărind de la distanţă cum trăieşte cealaltă jumătate a

populaţiei. Se poate ca oportunitatea de a intra în peisaj să fi fost prea mult ca să pot rezista.

- Şi acum că eşti? întrebă în şoaptă Regan. In peisaj, vreau să spun.

Trecură câteva clipe înainte ca el să răspundă, linia vagă creată între
sprâncenele lui fiind singurul indiciu al gândurilor lui.

- Nu e atât de diferit. Oamenii sunt oameni.

-Te-ai integrat foarte bine în seara asta, recunoscu ea învinsă şi zâmbi uşor. De fapt, ai zice că te-ai născut în înalta societate.

- Mulţumesc. Ironia era apăsătoare. Trebuie să fi fost o uşurare.

Regan se înroşi.

- N-am vrut să sune atât de autoritar.

- Nu? Intrebarea dezvăluia scepticism. Ai avea multe de învăţat de la prietena ta, Fiona. Ea nu are valori false.

Pauza se prelungi. Când reluă, o făcu pe un ton diferit:

- O găseşti atrăgătoare?

- Foarte. Majoritatea bărbaţilor o găsesc.

- Mai mult decât mine?

Keir se uită la ea nedumerit.

- Păreţi la fel de atrăgătoare.

- Nu asta te-am întrebat.

- Ştiu. Gura lui era curbată într-un zâmbet slab. Sunteţi două tipuri diferite. Fiona ştie exact ce vrea.

Şi de obicei obţinea, îşi aminti Regan şi simţi cum se încordează. Nu şi de data asta, oricum. Keir nu mai era pe piaţă. Soţul ei încă nu-i părea aievea. Totuşi, era un fapt. Gândul la destinaţia lor îi aduse un nou fior de anticipare. Dacă Keir mai avea încă nevoie de acea satisfacţie, de ce să nu i-o ofere, să termine odată? Dacă spunea că-l dorea, nu era decât adevărul. După seara trecută, nu avea cum să nege. Şi apoi? Ei bine, asta rămânea de văzut. Poate că reuşeau totuşi să realizeze ceva prin

mariajul acela.

Sullivan lăsase luminile din hol şi din casa scărilor aprinse şi căldura pornită în dormitor. Keir nu făcu nici o încercare imediată de a o atinge, dezbrăcând sacoul şi slăbindu-şi nodul de la cravată, în timp ce se duse să deschidă uşa de la dulap.

Incercând să adopte aceeaşi atitudine nepăsătoare, Regan îşi lăsă neglijentă haina pe un scaun şi intră în baie, simţind cum muşchii stomacului i se relaxează puţin de îndată ce închise uşor uşa în urma ei. Se comporta asemenea unei mirese, se gândi ea cu un umor amar; orice proaspătă mireasă se confrunta pentru prima oară cu invazia masculină în timpul rutinei ei dinainte de culcare. Noaptea trecută fusese diferită, fiindcă nici o rutină nu se ceruse începută. Dorindu-şi un cu totul altfel tratament în seara aceea, trebuia să recunoască faptul că lipsa timpului în care să te gândeşti la acţiunile tale avea avantajele ei. Avea nevoie de atingerea supremă, care să nu-i lase să aleagă. Era singura cale prin care se putea lăsa purtată de val şi să răspundă emoţiilor de care era realmente jenată.

Privindu-şi imaginea pe pereţii din oglindă, ştiu în inima ei că nu avea sens să se mai mintă singură. Ceea ce examina atât nu era altceva decât o tachinare calculată a simţurilor pe care Keir o trezise cu deliberare în ea. Dacă ar avea vreun pic de tărie de caracter, ar refuza să cedeze acelor simţuri.

Rămase mult timp sub duş, fixând robinetul la debit maxim, într-un ultim efort de a-şi elibera mintea şi trupul de îndoielile care se încăpăţânau să persiste. Cu spatele la uşa cabinei şi cu urechile înfundate de zgomotul apei, nu sesiză prezenţa lui Keir decât în clipa în care el întinse mâna şi închise robinetul.

-Nu poţi să scapi de mine aşa, spuse el. Şi m-am săturat să aştept.

Prosopul pe care îl aşeză peste ea era gros, moale şi cald, mâinile care
o ridicară aveau o forţă care nu slăbea în faţa nici unei rezistenţe.

-Nu, şopti ea când el începu s-o usuce. Keir. te rog!

- Nu vrei cu adevărat asta, spuse el aproape de urechea ei. Crezi că nu simt ceea ce-mi spune corpul tău? Vrei ce vreau şi eu, Regan. Nu-i aşa?

- Da. Cuvântul îi fusese smuls, un geamăt mic, precipitat, pe care nu-l putu opri. Nu avea cum să plece de lângă el, pentru că o ţinea prea strâns, nu avea cum să scape de intimitatea acelor mâini prin moliciunea prosopului, fusese invadată de sentimente. Acea tărie de caracter pe care o căutase cu atâta disperare îi aluneca, lăsând loc unei voci lăuntrice, mult mai insistente, care cerea ceea ce conta cu adevărat. îi datora asta lui Keir. I-o datora de ani buni. Nu era oare timpul să-şi plătească datoriile, ca s-o poată lua de la început?

Prosopul alunecă de pe ea, lăsând-o tremurând sub atingerea lui. Şi el era dezbrăcat, realiză Regan pentru prima dată, şi atunci ştiu că era pierdută.

- Spune-mi, o îndemnă el în acelaşi murmur gutural. Spune-mi, Regan.

Abia conştieniză c-o spuse; nu ştia decât ce simţea.

-Te doresc, Keir. Oh, Dumnezeule, te doresc!

O răsuci în braţele lui înainte ca vorbele să fi fost rostite complet, buzele lui reducându-le pe ale ei la tăcere. Timpul se dizolvă când o luă în braţe şi traversă dormitorul; o vâltoare ameţitoare o purtă spre profunzimi lipsite de raţiune, pe care Regan nu vroia să le mai părăsească vreodată.

***

Soarele strălucea pe fereastra laterală, când Regan se trezi. O clipă, rămase acolo privind în tavan şi întrebându-se de ce simţea fericirea aceea absolută şi desăvârşită, înainte ca amintirea să-i dezvăluie cauza cu o meticulozitate care făcu să-i tresară inima.

Intorcând capul, se uită la perna de lângă ea, văzând scobitura în care se odihnise celălalt cap şi simţind un torent de emoţii pe care-i era greu să-l controleze. Noaptea trecută fusese sedusă în adevăratul sens al cuvântului - fusese dusă în rai şi adusă înapoi de către un bărbat care odată o iubise atât cu

sufletul, cât şi cu trupul. Oare mai tânărul Keir ar fi putut face dragoste cu ea aşa? Nu credea. Bărbatul care o ţinuse în braţe noaptea trecută ştia mai multe despre femei decât ar fi avut timp să afle orice tânăr de douăzeci şi patru de ani.

Durerea bruscă pe care o simţi nu era greu de identificat. Era gelozia pe toate celelalte femei care se aflaseră în braţele lui şi care simţiseră aceeaşi plăcere care-ţi lua minţile pe care o experimentase şi ea. Totuşi, ele nu fuseseră căsătorite cu el, iar ea era soţia lui. Asta trebuia să facă o diferenţă. Dacă noaptea trecută fusese atât de bine pentru ea, trebuia să fi fost şi pentru el. Asta însemna că aveau o bază pe care să înceapă să construiască, ceva vital oricărei căsătorii între doi oameni ca ei. Nu avea să fie atât de dificil să înveţe să iubească un om ca el, nu acum când îi câştigase respectul. Ar fi trebuit s-o facă să-l respecte cu mult timp în urmă, înainte să plece. Poate că nu pe calea asta; dacă i-ar fi spus exact ce credea despre ea, i-ar fi făcut tot binele din lume.

Acum, şi-l amintea, atât de neclintit şi tăcut, cu fălcile încleştate în timp ce ea râdea în hohote. Privind înapoi de la depărtarea aceea, cu greu îi venea să creadă că nu se întinsese s-o plesnească peste chipul tânăr şi crud. Numai un autocontrol de fier sau o durere prea profundă pentru o astfel de revanşă îl putuseră face să se întoarcă la o sută optzeci de grade şi să plece în mijlocul nopţii. Următoarea dată când îl văzuse fusese într-o cafenea, în urmă cu câteva zile.

Doar câteva zile. Nu părea posibil să se fi întâmplat atâtea într-o perioadă atât de scurtă de timp. Poate că, acum că principalul subiect al disputei dintre ei fusese tratat, puteau merge undeva, într-un fel de lună de miere târzie. O perioadă în totalitate singuri putea fi începutul clarificării lucrurilor între ei. Cabana de la Ambleside, de exemplu. Era destul de departe de cărările bătute. Regan putea chiar să se descurce să gătească din când în când, mai ales că el nu se aştepta la prea multe din partea ei.

Se răsuci neliniştită, dorindu-şi ca el să se grăbească înapoi. Probabil că se dusese la jogging. Erau oameni dedicaţi, aceşti împătimiţi ai formei fizice. Şi-l imagină intrând pe uşă aşa cum făcuse ieri dimineaţă, zvelt şi bronzat, cu părul negru răvăşit din cauza vântului.

„Te doresc“, se gândi ea, închizând ochii în faţa imaginii lui. „Te doresc!“.

Bătaia uşoară din uşă o ridică în picioare, regretând că nu profitase de ocazie să se aranjeze puţin înainte de întoarcerea lui Keir. Dar el n-ar fi bătut, realiză ea imediat, zâmbind. Decât dacă s-ar fi schimbat radical faţă de bărbatul cu care se căsătorise. Se strecură la loc în pat, trăgând plapuma până sub umerii goi.

- Intră, strigă.

Sullivan aducea obişnuita tavă, pregătită, ca şi ieri, pentru două persoane. Evident, Keir nu găsise încă de cuvinţă să discute cu majordomul despre micul dejun, aşa cum promisese. Era realmente de competenţa ei, nu a lui. Poate că trebuia să-i spună acum.

- Pune-o, te rog, pe masă, Sullivan, spuse ea. Domnul Anderson a ieşit să alerge, dar trebuie să se întoarcă din clipă în clipă.

- Nu cred că s-a dus să alerge, domnişoară Regan, veni răspunsul ciudat de ezitant. Maşina lui a dispărut. Ridică un plic de pe tavă, evitând cu grijă să se uite la el sau la ea, în timp ce îl aşeză la îndemâna ei, pe plapumă. Cred că ăsta poate fi din partea domnului Anderson. L-am găsit pe masa din hol.

Regan întinse degetele care i se răciseră dintr-o dată să ia plicul, uitând de goliciunea umerilor provocată de mişcare. Numele ei stătea scris cu litere îngroşate pe velinul crem, de aceeaşi mână sigură care în urmă cu două zile semnase certificatul lor de căsătorie. Premoniţia striga undeva înlăuntrul ei, durând mai mult decât orice o duruse vreodată. Ii trebuiră toate forţele ca să poată vorbi pe un ton obişnuit.

- Mulţumesc, Sullivan.

Rămasă din nou singură, se forţă să se ridice în capul oaselor, strângând aşternutul în jurul sânilor dintr-un motiv nepământean, şi desfăcu plicul. Foaia de hârtie împăturită, dintr-un blocnotes, găzduia câteva paragrafe scrise mărunt. Regan îşi disciplină mintea să le citească, crestând cu degetele marginea hârtiei, acolo unde o strângea.

„Din moment ce am obţinut ce vroiam, se pare că n-au mai rămas prea multe de spus, scrisese Keir. Dacă te consolează în vreun fel, răzbunarea nu e atât de dulce, pe cât e lăudată să fie la sfârşit. Ţi-am spus adevărul când am spus că nu m-am întors la Cottam cu intenţia vădită de a te căuta, deşi, poate ideea exista undeva în străfundul minţii mele, dacă se ivea oportunitatea. Ei bine, oportunitatea s-a ivit şi am profitat de ea, cred că atât din cauza prezentului, cât şi a trecutului. Eşti la fel de nepăsătoare faţă de sentimentele celorlaţi cum ai fost întotdeauna, Regan, dar cel puţin după asta, poate că te vei gândi de două ori înainte să te pui în calea unei răzbunări.

N-ai să mă mai vezi niciodată. Mă întorc acasă. Cum nu poate fi vorba de o anulare, se pare că vom aştepta cei doi ani statutari necesari pentru un divorţ curat sau, dacă va fi nevoie, vom folosi alte mijloace. Dacă dintr-un motiv oarecare, nu vei vrea să aştepţi, am să te sprijin cu fapte ca să intentezi divorţul. Vei găsi adresa mea poştală completă pe spatele hârtiei.

Ai grijă de tine, şi nu uita ce-ai învăţat. dacă ai învăţat ceva.

Keir.“

Cât timp stătuse acolo, privind în gol la scrisoare, Regan nu putea spune. Ar fi putut fi ore, la fel cum ar fi putut fi zile. Când reuşi să se mişte, o făcu încet, scăpând foaia de hârtie pe cuvertură şi coborându-şi picioarele pe podea, să se deplaseze la dulap.

Golul pe care-l găsi fu un ecou al pustietăţii din ea. Plecase şi nu avea să se mai întoarcă. Cum putuse să-i facă una ca asta? Cum putea cineva să plece şi să lase ceea ce experimentaseră împreună noaptea trecută? Nu fusese doar un act fizic: fuseseră

momente de tandreţe, de apropiere care mergea dincolo de satisfacţia sexuală. Işi amintea sunetul numelui ei pe buzele lui în momentul împlinirii supreme, ca smuls din adâncimile fiinţei lui, greutatea corpului lui prăbuşindu-se peste ea. Fusese al ei atunci, trup şi suflet, i se dedicase pe de-a-ntregul, aşa cum făcuse şi ea. Sau îşi imaginase totul? Oare propriile sentimente o trădaseră? Nu putea fi sigură, acum nu mai putea. Nu era sigură de nimic, în afară de faptul că el plecase.

Fiona telefonă după-amiaza următoare.

- M-am gândit să vă las să vă bucuraţi de sfârşitul de săptămână, spuse ea vesel. Te-ai gândit vreo clipă la magazin, sau e o întrebare stupidă?

- M-am gândit, răspunse Regan. Am să preiau conducerea săptămâna viitoare, aşa cum am programat.

- Adevărat? Cealaltă voce scăzu uşor. Ştii, eram destul de sigură că soţul tău o să vrea să renunţi la el. La urma urmelor, dacă nu plănuieşte să rămână în Anglia, va trebui să renunţi oricum, nu?

- Când ţi-a spus asta? întrebă atent Regan, ea însăşi surprinsă de calmul din vocea ei.

- Ei bine, nu mi-a spus în cuvinte, cred. E doar o impresie pe care mi-am format-o din puţinul pe care l-a spus. Nu e tipul care face confidenţe, nu? Dar nu-i port pică. Trebuie să fie minunat să ai un bărbat cu un asemenea autocontrol, cum e Keir. Aproape că i se putea vedea zâmbetul. Pun pariu că e fantastic în pat!

- Fi, spuse Regan uluită, trebuie să vorbesc cu tine.

- Dar vorbeşti cu mine.

- Nu aşa. Am ceva să-ţi spun.

Pauza fu scurtă, dar grăitoare. Când Fiona vorbi din nou, o făcu pe un alt ton.

- Am să vin imediat.

Ajunse într-o jumătate de oră şi Sullivan o conduse în bibliotecă, unde Regan stătea ghemuită într-un scaun, lângă foc.

- Aşadar, ce s-a întâmplat? întrebă ea fără preambul, de îndată ce rămaseră singure. Ochii albaştri păreau îngrijoraţi. Pari

zdorbită.

- Aşa mă şi simt, mărturisi Regan. Şi-mi este ruşine. Ar trebui să fiu mai rezistentă. Se uită la prietena ei, ştiind câtă atenţie plină de căldură ascundea acea atitudine veselă şi nepăsătoare. Chiar şi acum o durea s-o spună. Keir m-a părăsit.

- Ce-a făcut?! Nu prevăzuse vidul acela absolut. Fiona scuturădin cap. Uite, lasă-mă să înţeleg bine. Vrei să spui că a plecat într-o călătorie de afaceri?

- Vreau să spun că s-a întors la Sydney. Râsul fu sacadat. Sună ca o situaţie triunghiulară de ultimă modă, nu? Sydney, Australia.

- Ştiu unde e locul ăsta blestemat. Fiona se opri, evident căutându-şi cuvintele. De ce? întrebă fără ocolişuri. De ce ar face asta atât de curând? Ai refuzat să mergi cu el?

- Nu mi-a cerut. Regan se ridică în picioare cu o mişcare zdruncinătoare şi se duse să toarne ceva de băut pentru amândouă. Se întoarse cu paharele lângă cămin, strâmbând ironic din buze. Cea mai scurtă căsătorie înregistrată vreodată, din câte ştiu, cel puţin.

Fiona se întinse şi luă paharele din mâna ei, punându-le pe cea mai apropiată masă.

- Aş spune că ăsta e ultimul lucru de care aveai nevoie, acum. Spune-mi toată povestea, de la început. Keir s-a întors aici să te caute, sau nu?

- Da şi nu. Regan întinse mâinile în semn de scuze, la figura pe care o făcu prietena ei. îmi pare rău, dar aşa a fost. Dacă nu ne-am fi întâlnit din întâmplare la Old House, lunea trecută, nu ştiu sincer dacă m-ar fi căutat sau nu. Din câte mi-a spus, probabil că nu.

- V-aţi reîntâlnit luni şi te-ai căsătorit cu el joi? Fiona se arătă curioasă. Mai repede chiar decât mi-am imaginat. Când te-a cerut, de fapt?

- Nu m-a cerut. Eu l-am cerut. Regan se aşeză din nou, având nevoie de sprijin. îţi aminteşti că ţi-am spus despre o clauză din

testamentul tatei?

- Te referi la cea care spunea că vinde locul ăsta, dacă nu te căsătoreşti înainte să împlineşti douăzeci şi cinci de ani? încuviinţă Fiona, începând să înţeleagă. îmi amintesc. Doar că nu fac legătura. Vrei să spui că i-ai cerut lui Keir să se căsătorească cu tine doar ca să păstrezi conacul?

- La momentul acela, da.

- Şi el a ştiut?

- Da. Regan înghiţi în sec. Nu te uita aşa la mine! Eram destul de disperată. S-a întâmplat ca el să apară în momentul în care aveam nevoie de cineva care să mă ajute, asta-i tot. Trebuia să fie o chestiune la fel de simplă ca o propunere de afaceri - numele lui în schimbul unei anumite sume de bani.

- Doar că s-a dovedit că el avea alte idei?

Ochii verzi căzură pe mâinile încleştate din poala ei.

- M-a păcălit, Fi. A rupt cecul în bucăţi, a spus că nu vrea nici un ban.

- Dar vroia ceva. Vocea Fionei era blândă. Nu trebuie să-mi spui ce, pot să ghicesc. Dar nu poţi să-l învinuieşti, scumpo, mai ales luând în considerare circumstanţele. I-ai făcut zile fripte acum şase ani şi a profitat de ocazie să recupereze puţin.

Regan îşi ridică privirea.

- Vorbeşti de parcă i-ai da dreptate!

- Nu, nu-i dau dreptate, dar într-o oarecare măsură pot să-i înţeleg sentimentele. Când vrei ceva, se poate să nu mai vezi altceva. Nu că aş fi cea mai indicată persoană să-i bat pe alţii la jocul ăsta. Cu capul într-o parte, Fiona studie chipul din faţa ei. Oricum, dacă doar asta a însemnat el pentru tine, aş fi crezut că te bucuri că a plecat. Făcu intenţionat o pauză. Doar asta a însemnat el pentru tine?

- Iniţial, spuse Regan şi văzu înţelegerea în ceilalţi ochi.

- Aşadar, am avut dreptate, chiar este fantastic în pat!

Mânia fu bruscă şi plină de amărăciune, izvorând din ea într-un val de resentimente.

- Taci din gură, vrei? Sunt sătulă să aud lucrul ăsta de la tine! Chiar nu ai alt interes în viaţă?

- Nu prea, veni replica răguşită, aprinzând o scânteie în ochii Fionei. Doctorul Kinsey ar avea o zi plină cu mine! Scânteia muri la fel de repede cum apăruse, gura destinzându-i-se într-un zâmbet slab şi crispat. Cine pe cine păcăleşte? E mai multă vorbăraie. Eu o ştiu, tu o ştii. Dacă par nestatornică, e pentru că nu ştiu cum să fiu altfel.

- Imi pare rău. Regan vorbea serios. Făcu un gest plin de căinţă. Nu ştiu de ce am răbufnit aşa.

- Eu ştiu, veni replica în şoaptă. Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa? De asta stai aici şi-ţi îneci amarul.

Capul arămiu tresări.

- In două zile? Nu fi ridicolă!

- Nu e nimic ridicol în asta. M-aş putea îndrăgosti de un astfel de bărbat în câteva minute. Şi n-au fost numai două zile, nu? Aţi mai fost împreună câteva săptămâni, prima oară. Trebuie să fi fost un început.

- Nu eram îndrăgostită de el acum şase ani, protestă Regan.

- Doar pentru că nu ţi-ai permis să te îndrăgosteşti. Pur şi simplu, nu era îndeajuns de bun pentru tine. In afirmaţia Fionei nu fusese nici o urmă de maliţiozitate. Imi amintesc cum obişnuiai să vorbeşti despre el - aşa cum nu mai vorbeai despre nimeni altcineva. Poate că te-ai convins singură că te jucai, dar ţi-a făcut o impresie puternică. Greşeala lui a fost că te-a lăsat să vezi ce simţea pentru tine. Ţi-a conferit o armă prea preţioasă. Amândouă eram destul de arogante la vârsta aceea, prea obişnuite ca toată lumea să facă aşa cum vroiam noi. Presupun că părinţii noştri poartă cea mai mare parte a vinei. Ştiu că ai mei mi-ar fi dat orice, doar să fiu fericită. Am jurat că nu voi face aceeaşi greşeală cu propriii mei copii, dacă am să am vreodată. Prea mult poate fi la fel de dăunător ca prea puţin, când vine vorba să construieşti un caracter.

Regan se uita la prietena ei de parcă n-o mai văzuse niciodată

înainte.

- Nu mi-am dat seama că te-ai putea gândi vreodată serios să te stabileşti la casa ta şi să-ţi întemeiezi o familie, mărturisi ea. Intotdeauna ai spus că mariajul iese din calcul, cel puţin până la treizeci de ani.

- Doar pentru că n-am întâlnit niciodată omul fără de care să nu pot trăi. Vreau acea relaţie unică în viaţă, care-ţi taie suflarea. Cea care are o nuntă de aur la sfârşit. Tonul Fionei se schimbă, devenind mai vioi. Ajunge despre asta. Nu despre mine discutăm. Ce ai de gând să faci?

Regan dădu din umeri.

- Nu pot face prea multe, în afară să pun pe roate divorţul pe baza abandonului conjugal. Presupun că Matt Swain ar aranja asta pentru mine.

- Vrei să divorţezi de el?

Regan rămase tăcută câteva clipe, cu faţa împietrită.

- Nu aşa, recunoscu ea în cele din urmă.

- Atunci, du-te şi spune-i.

- în Australia!

- De ce nu? Ce înseamnă câteva mii de kilometri pentru o femeie îndrăgostită? Tonul era vesel, însă ochii albaştri păreau serioşi. Dacă merită să-l ai, merită şi să lupţi pentru el. Poate că asta şi speră, să-i dovedeşti că-ţi pasă de el. Ceea ce trebuie să te întrebi, este dacă ţii îndeajuns de mult la el.

Ţinea? Regan se gândi înapoi, la săptămâna care trecuse, vizualizându-l pe bărbatul care-i schimbase viaţa, amintindu-şi lucrurile pe care i le spusese şi pe care i le făcuse; senzaţia mâinilor lui pe pielea ei, sunetul vocii lui, emoţiile pe care le trezea în ea. Dar era mai mult decât atât, nu era aşa? Să-l urmeze acum ar fi fost ca şi cum ar fi cerşit firimituri. Keir făcuse clare adevăratele lui sentimente pentru ea, iar ea trebuia să accepte. Cel puţin, îi rămăsese Cottam. Acum, nimeni nu i-l mai putea lua.

- N-ar funcţiona, spuse ea. Trebuie să înţelegi asta. Dacă i-ar fi păsat vreun pic de mine, n-ar fi plecat aşa de grăbit. Opri în mod

intenţionat replica Fionei, cu o scurtă mişcare din mână. Nu, ajunge. Nu vreau să mai discut despre asta. Zâmbetul ei era deliberat sclipitor. în legătură cu magazinul, vrei să preiau conducerea de acum? Să-ţi dau mai mult timp să-ţi împachetezi lucrurile.

- Pot zbura în California în orice zi a săptămânii, spuse Fiona pe un ton ciudat. Eşti sigură că n-ai să te răzgândeşti?

Regan clătină din cap.

- Nici o şansă. Am casa, şi doar de asta îmi pasă cu adevărat.

în următoarele două zile, continuă să-şi repete asta, silindu-se să creadă. Vizita lui Matt Swain de miercuri fu surprinzătoare, căci el apreciase că nu va fi nevoie să se mai întâlnească. Văzându-l mai bine la o cafea în bibliotecă, Regan găsi că arăta aproape bolnav. Ca un om care era pe cale să facă ceva ce nu-i plăcea, dar care era totuşi imperios necesar.

- Ce este, Matt? întrebă ea mai târziu, când epuizară flecăreala. Ce n-a mers?

- S-a dus impasibilitatea mea profesională! zâmbi el strâmb. Credeam c-o s-o construiesc treptat. Ezită înainte să continue, evitând să se uite la Regan. Am auzit că noul tău soţ s-a dus înapoi în Australia. E adevărat că n-o să se mai întoarcă la Cottam?

Regan se întrebă scurt cine fusese. Sullivanii? Fiona? Dădu în sinea ei din umeri. Conta oare?

- Nu. Nu se mai întoarce.

- Oh, draga mea! Părea deopotrivă nefericit şi îngrijorat. Asta face ca lucrurile să fie mai dificile.

- Te referi la Cottam? Alarma se declanşă înlăuntrul ei, aducând-o la marginea scaunului. Matt, mi-am făcut datoria de a mă căsători. Testamentul nu spunea nimic, cum că el ar trebui să locuiască aici!

- Ştiu, răspunse el. Nu despre asta e vorba. Ezită iar, atât de impropriu obişnuitului lui stil energic de a lucra. Vezi, e vorba de semnătura lui pe câteva hârtii esenţiale. Mă tem că trebuie s-o

avem înainte ca procedura să poată continua.

- Semnătura lui? Regan se uită la el cu un amestec crescând de nedumerire şi dispreţ. Nu poţi fi serios!

- Dar sunt. De data asta, semăna mai mult cu Matt pe care-l cunoştea, rostind fiecare cuvânt cu intenţie precisă. Fără ea, te-ai întors de unde ai pornit. Imi pare rău, Regan, dar niciodată nu mi-a trecut prin gând să te avertizez să nu-l laşi să plece prea curând pe bărbatul cu care te-ai căsătorit.

Imputarea o făcu să se îmbujoreze, mai ales că ştia foarte bine că o merita.

- Am trişat, nu-i aşa? spuse ea cu tristeţe. Presupun că asta e o critică la adresa mea.

Incuviinţarea lui din cap păru să semnifice că era de acord, dar în ochii lui se citea afecţiunea.

- Te cunosc de când te-ai născut, spuse el pe neaşteptate. Ştii că aş face tot ce-mi stă în putinţă ca să fii fericită. Trebuie să te duci la el, Regan, să-l convingi să se întoarcă.

- De ce? De ce trebuie să mă duc la el? Dacă nu e nevoie decât de semnătura lui, i-am putea trimite documentele.

- Mă tem că nu. Trebuie să semneze cu martori. îşi întinse mâinile. Aş vrea să existe o altă cale, dar nu este. James a încercat să acopere orice posibilitate, inclusiv să se asigure că bărbatul cu care te-ai căsătorit nu s-a implicat doar pentru bani. Ai aproximativ o lună la dispoziţie s-o faci, aşa că nu-ţi poţi permite să te gândeşti prea mult înainte să iei o decizie.

- Nu pot. O spusese aproape în şoaptă. Nu pot să mă duc după el!

- Atunci, vei pierde casa, răspunse Matt sec. Eşti dispusă să accepţia asta?

- Nu! Regan făcu brusc un gest mărunt de neajutorare, prăbuşindu-se la loc în scaunul ei. Oh, Matt, am creat un adevărat dezastru! Ce mă fac?

Matt se înăspri vizibil.

- Ţi-am spus ce trebuie să faci. Adu-l înapoi pe Keir Anderson.

Nu există altă modalitate.

Regan închise ochii, văzând trăsăturile uscăţive la fel de limpede, ca şi cum în momentul acela s-ar fi aflat în faţa ei. Cum să-l aducă înapoi?

- Bine, spuse ea răguşit. Am să mă duc.

Capitolul 6

Căldura umedă o copleşi din clipa în care coborî din avion, făcând-o să fie recunoscătoare că avusese prezenţa de spirit să împacheteze rochia din in în geanta de mână. După douăzeci de minute în toaleta bine dotată, de primă clasă, înainte de micul dejun, se aranjase şi se revitalizase după lunga călătorie şi era pregătită să înfrunte ce urma. Acum, nu mai era atât de sigură pe ea. Era atât de departe de casă.

Ii trebuise aproape o săptămână să se pregătească pentru călătorie, din cauza actelor necesare. Ii mai rămăseseră doar trei săptămâni în care să-şi atingă scopul. Ajungând aici, hotărâse că o abordare directă era singura posibilă. Trebuia să se lase pe mâna caritătii lui Keir şi să spere că răzbunarea îl domolise îndeajuns încât s-o ajute. Nu avea să fie uşor să-şi pună astfel mândria la picioarele lui, dar dacă asta făcea diferenţa între a avea Cottam sau nu, atunci, avea să se silească s-o facă. Desigur, avea să-i plătească drumul de întoarcere, şi de data asta, poate că avea să accepte o sumă care să compesenseze timpul şi deranjul lui. Singurul preţ pe care nu era pregătită să-l plătească era cel pe care i-l luase deja. Regan îşi spuse amorţită că mai degrabă prefera să piardă casa decât să îndure din nou acea umilinţă.

Aşezându-se la coadă ca să treacă prin formalităţile de după aterizare, observă vitalitatea care părea să iradieze din nativii acelui pământ sărutat de soare, o încredere la bărbaţii şi femeile din partea locului care-i făcea să iasă în evidenţă faţă de celelalte naţionalităţi prezente. Pretutindeni era strălucirea sănătoasă a pielii bronzate, făcând ca paloarea de iarnă a vizitatorilor ca ea să fie un dezavantaj şi făcând-o să-şi dorească să găsească o plajă şi să stea până când obţinea şi ea acea superbă nuanţă maron-aurie. Era greu să-şi dea seama că acasă era încă miezul iernii. Când părăsise Londra, temperetura ajunsese la unsprezece grade. Aici, trebuia să fie treizeci şi cinci, probabil mult mai mare în bătaia aprigă a soarelui de dimineaţă. Umiditatea era mai mult decât insuportabilă, dar fără îndoială, în timp te obişnuiai şi cu

asta. Era doar o chestiune de a şti cu ce te confrunţi şi de a te îmbrăca în consecinţă, aşa cum tinerii aceia purtau pantaloni scurţi şi maieuri din bumbac. Din fericire, Regan luase cu ea foarte puţine lucruri din materiale sintetice. Poate că era mai uşor să le păstrezi ca scoase din cutie, dar reţineau prea multă căldură ca să fie confortabile.

încărcându-şi bagajul într-un cărucior, părăsi terminalul în căutarea unui taxi. în primul rând, trebuia să găsească un hotel, apoi putea să-şi facă şi un plan de atac. Suburbia în care se afla adresa lui Keir era pe malul nordic, numele de „Beach Drive“ sugerând vecinătatea apropiată a mării. Ce fel de locuinţă putea fi, Regan n-avea idee. Pentru un bărbat care locuia singur, nu credea să fie una mare. Oricum, nu era treaba ei. Spera să nu zăbovească prea mult încât s-o vadă prea des.

Primul val de nou-sosiţi se potolise, slavă Domnului! lăsând câteva taxiuri stând în şir şi aşteptând să primească noi comenzi. Şoferul-şef se sprijinea nonşalant de capota vehiculului său şi citea un ziar. Un bărbat slab şi musculos, în jur de cincizeci de ani, nu făcea prea multe concesii faţă de formalităţile care ţineau de îmbrăcăminte: cămaşa îi atârna scoasă din pantaloni, pentru mai multă răcoare.

- Bine, spuse el fără prea mult entuziasm, răspunzând cererii lui Regan. Puneţi-vă lucrurile în portbagaj, e deschis.

- Nu faceţi dumneavoastră asta? întrebă ea indignată, în timp ce el urcase deja la volan, şi primi o privire de o indiferenţă amabilă.

- Eu sunt şofer, nu cărăuş de bagaje, doamnă. Dacă vreţi ajutor cu astea, duceţi-vă şi găsiţi-vă un hamal.

Nu văzuse nici un hamal, vru să riposteze, dar se opri. Nu avea nici un sens să se ambaleze, mai ales ţinând cont de ce auzise. Australienii aveau o idee fixă cu egalitatea, nu între sexe, ci între clase sociale. Ridicatul valizelor în portbagaj mustea de servilism, prin urmare, ieşea din calcul. La fel şi curtoazia, se părea, reflectă ea furioasă.

- Lăsaţi-mă pe mine, spuse o altă voce pe un ton de amuzament laconic, şi şoferul următorului taxi din rând făcu un pas înainte cu un zâmbet larg, ridicându-i fără prea mare efort bagajele. Era mai tânăr decât celălalt şi avea o statură atletică, deşi era la fel de lejer îmbrăcat. Englezoaică, nu-i aşa? adăugă el, închizând portbagajul. O măsura fără ocolişuri din priviri. Prima oară în străinătate?

Regan încuviinţă, întrebându-se dacă să-i ofere bacşiş, dar o anumită expresie din ochii albaştri o hotărî împotrivă. In schimb, îi zâmbi călduros.

- Mulţumesc. Tocmai mi-aţi înclinat din nou favorabil balanţa.

- De câte ori treceţi pe aici. Ridică o mână într-un salut prietenos. Ne mai vedem pe aici.

- Aveţi în minte vreo gamă de preţuri? o întrebă şoferul când urcă în locul pasagerului. Părea să nu-l fi afectat nimic din ce auzise, probabil; cu siguranţă, nu era în nici un fel stânjenit. Medii, mari?

- Cel mai bun, declară ea. Şi preferabil cu vedere la port. Dacă n-avea să aibă timp să viziteze oraşul, măcar atât putea să aibă. Se afla la Sydeny, în Australia, în celălalt capăt al lumii. Oricare erau motivele pentru care era aici, nu putea rămâne indiferentă.

Oraşul n-o dezamăgi: era un New York în miniatură, un labirint de străzi, un hazard, şi totuşi un amestec fascinant de vechi şi nou. Văzută de la fereastra camerei ei de hotel, frumuseţea portului depăşea orice aşteptări. Puteai să-ţi imaginezi spectacolul desăvârşit al acelei apropieri a mării, intrând până în velele albe ale Opera House, pe bancul din stânga, deschiderea înaltă a podului Harbour; lumina soarelui strălucea dintr-o mie de ferestre, sclipind pe suprafaţa mării, la fel de albastră ca cerul. Poate că dacă totul mergea bine, avea timp câteva zile să exploreze, să descopere mai multe despre avanpostul acestei civilizaţii. Dacă totul mergea bine.

Era puţin după zece treizeci. Un duş şi o schimbare de haine nu aveau să-i ia mai mult de un sfert de oră. De ce să aştepte ziua

de mâine, se gândi fermă, când avea toată ziua înainte? Trebuia să atace acum, până când curajul n-o părăsea definitiv.

La unsprezece, se afla într-un alt taxi, gonind pe pod şi urmând Pacific Highway spre suburbiile rezidenţiale, în care casele erau de la cele mai mici la uriaşe, de la vechi la noi. Unele din cele vechi fuseseră probabi acolo dinainte ca oraşul să se întindă atât de departe. Asta explica aparenta inegalitate dintre bungalourile cu acoperişuri subţiri care stăteau perete-n perete cu palate. Cu siguranţă, dădeau un plus de contrast.

Când opriră în cele din urmă, fu lângă mare, pe un drum nepietruit, identificat printr-o tablă fixată pe un stâlp bătut în pământul nisipos. Casa se afla după o cotitură, în mijlocul unei mici plantaţii de pini, astfel că era pe jumătate la umbră. Marea din spatele ei era o revărsare infinită de albastru, a cărei singură legătură cu malul era o limbă îngustă şi joasă de pământ. O casă mare, lungă, graţioasă, fără etaj, cu ferestre care porneau din podea şi se întindeau până sub acoperişul din ţiglă maronie. Fusese construită în ultimii doi ani, credea Regan, şi cheltuielile fuseseră considerabile, judecând după standardele locuinţei. Peluza care ajungea până la perimetrul pereţilor avea o perfecţiune verde pe care numai o rezervă constantă de apă o putea conferi. Chiar în timp ce se uita, aspersoare ascunse ieşeau să se joace, aruncând picături sclipitoare de apă peste întinderea de verdeaţă.

- Trebuie să fie o greşeală, îi spuse ea şoferului. Nu se poate să fie ăsta locul pe care-l caut.

- Aici nu e decât casa aceasta, sublinie omul cu o logică indiscutabilă. Aţi spus Beach Drive: ăsta este Beach Drive.

- Atunci, trebuie să mai fie unul.

El se uită la Regan în oglinda din faţă, cu o privire suferindă.

- Ce nume?

- Nume? Oh. Anderson.

Un deget aruncat îi indică direcţia în care să-şi îndrepte ochii. Tăbliţa cu numele de pe cutia poştală de la câţiva metri de locul în

care opriseră era mai mult decât vizibilă. Nu era nici o greşeală.

Simţindu-se confuză, Regan coborî din maşină şi-i plăti şoferului, apoi se întoarse din nou să privească nesigură vila, în timp ce taxiul plecă. Keir nu minţise când spusese că nu avea nevoie de banii ei, cuiva care locuia într-o astfel de casă nu-i lipseau asemenea comodităţi. Schimba totul, şi nu în bine. Dacă banii nu reprezentau un stimulent, nu-i rămânea decât să apeleze la firea lui generoasă şi, în momentul acela, părea o speranţă mai mult decât îndrăzneaţă. Dar trebuia să încerce. Nu bătuse atâta drum ca să renunţe atât de uşor.

Nu-i trecuse prin minte că se putea să nu fie nimeni acasă, dar când sună a doua oară, fără să primească vreun răspuns, fu nevoită să tragă concluzia asta. Işi dădu seama că ar fi trebuit să roage s-o aştepte cu taxiul, până când se asigura, dar acum era prea târziu. Pur şi simplu, nu avea de ales şi trebuia să aştepte până când se întorcea Keir.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se adăpostească de soarele acela, înainte să se prăjească definitiv. Fără îndoială, în spatele casei trebuia să fie un loc unde să stea, asta, desigur, dacă reuşea să intre. Infierbântată cu fiecare minut mai mult, găsi drumul pe lângă ferestrele acoperite cu jaluzele, traversând peretele gros printr-o arcadă din piatră, ca să ajungă în faţa mării. Inălţimea punţii din lemn construită din spatele casei umbrea pământul din imediata apropiere. Numai când urcă treptele care duceau spre ea, Regan văzu piscina care se întindea dedesubt şi pe lateral, umbrelele vesel colorate şi şezlongurile.

Keir stătea lângă balustradă, privind piscina, cu spatele la Regan. Purta un slip alb, cu talie joasă; restul corpului lui superb avea un bronz de culoarea mahonului, strălucind uşor din pricina uleiului.

Uitându-se la el, Regan simţi cum i se usucă dintr-o dată gâtul şi cum o durere se naşte undeva în adâncul ei şi se luptă să se controleze. Acea parte a relaţiei lor se sfârşise o dată pentru totdeauna. Era aici să-i câştige cooperarea, nimic mai mult.

El se întoarse destul de brusc, ca şi cum i-ar fi simţit privirea,

şi rămase împietrit când o văzu stând acolo, deasupra lui. Păru un secol înainte să se mişte, îndreptându-se spre trepte. Când ajunse la ea, expresia lui era greu de descifrat, însă nu părea aproape deloc surprins. Aproape că se putea s-o fi aşteptat.

Regan vorbi prima, cu vocea sacadată:

- Nu trebuie să-ţi faci griji, n-am venit să-ţi fac probleme. N-aş fi venit deloc, dacă n-aş fi avut nevoie să-ţi îndeplineşti partea din afacere.

Keir nu spuse nimic, dar ea simţi cum se încordează. Când vorbi, o făcu măsurându-şi tonul.

- Nu te schimbi niciodată, Regan, nu-i aşa?

- Nu uşor, fu ea de acord. Cu siguranţă, nu atât de uşor. Urmări cum ochii lui se micşorează critic, ştiind că alesese cea mai proastă cale să-l abordeze, însă fără să se poată abţine. Ai avut tot ce ai vrut, dar n-ai zăbovit prea mult, încât să-ţi plăteşti poliţele.

Keir ridică ironic din sprânceană.

- Am avut impresia că nu aveai nevoie decât de semnătura mea pe certificatul de căsătorie. Am uitat să-l semnez?

- Nu, dar de semnătura ta mai am încă nevoie. încercă să se liniştească, dându-şi seama că se comporta prosteşte. Trebuia să-l abordeze treptat. E vorba de câteva acte, adăugă ea, de data asta alegându-şi cuvintele cu grijă. Nici eu nu ştiam despre ele până când nu mi-a spus avocatul. Este esenţial să le semnezi, Keir. Altfel, nu pot păstra Cottam.

- Şi nu-ţi pasă decât de asta. Modul în care ridică din umeri dezvăluia o anume oboseală. De ce ai mai făcut călătoria? Ai fi putut să mi le trimiţi prin poştă.

- Şi să risc să se piardă? Scutură din cap. Trebuia să vin personal.

- Toate astea pentru o casă.

- Nu e o casă oarecare, răspunse ea scurt. E căminul meu. Aparţine de trei generaţii familiei mele. Nu intenţionez s-o pierd

acum.

- Nu, spuse el, văd asta. Nu părea deloc emoţionat de motivele ei. Ai face bine să mă laşi să văd pe ce urmează să-mi pun numele.

- Nu le-am adus cu mine. îi lipsea curajul să adauge restul. Nu eram sigură că ai să fii aici. întoarse repede capul, auzind zgomotul unui motor de maşină. Aştepţi musafiri?

- La un grătar, o lămuri succint. De acum, trebuie să sosească. Va trebui să aştepţi până când voi găsi timp să te conduc înapoi în oraş.

Sesizând întrebarea care se născuse în ochii ei, clătină din cap. Nu ştie nimeni că mi-am luat o soţie, cât timp am fost plecat în Anglia. Nu trebuie să afle acum. Te voi prezenta drept o prietenă care a venit să mă salute. Muşcătura ironică. Doar o vizită scurtă.

Nu avu timp să-i răspundă sau să-l contrazică, pentru că lumea începuse deja să sosească prin arcada din faţa casei, tineri între vârsta ei şi a lui Keir. Toţi erau îmbrăcaţi lejer, în pantaloni scurţi sau în blugi, făcând-o pe Regan să se simtă înfofolită în bumbacul de culoarea nisipului. In câteva clipe, puntea fu invadată de trupuri bronzate sănătos, liniştea dimineţii tulburată de o mulţime de voci care-şi cereau dreptul de a fi auzite.

Regan descoperi că prezentările se făceau de la sine, iar prezenţa ei fu acceptată cu o bunăvoinţă prietenească, făcând-o să se simtă mai bine. Sosiră şi mai mulţi oameni, revărsându-se pe malul mării şi pe iarba din împrejurimi. Rămăseseră acum în costume de baie şi păreau să nu conştientizeze asta.

- Mă tem că n-am adus cu mine un costum, recunoscu Regan, răspunzând sugestiei unei tinere femei de a se face mai comodă.

- Nici o problemă, îi spuse cealaltă, scoţând din geanta ei câteva fâşii galbene de material. Am întotdeauna unul de rezervă. S-ar putea să fie nevoie să strângi puţin şnururile de la slip, adăugă ea, studiind-o pe Regan. Cred că sunt puţin mai lată în şolduri. La sutien, avem totuşi aceeaşi măsură. Zâmbetul ei era

molipsitor. Intotdeauna am crezut că voi, englezii, aveţi pieptul plat.

- Doar bărbaţii, răspunse Regan, copiindu-i dispoziţia. Aruncă o privire împrejur, însă nu găsi ceea ce căuta. Ştii unde aş putea să mă schimb? N-am mai fost niciodată aici.

-Am să te conduc, se oferi cealaltă fată.

Alese o uşă albă, colţ cu puntea, în spatele căreia se deschidea un coridor, la jumătatea căruia o pofti pe Regan într-un dormitor impresionant.

-Camera de oaspeţi, spuse ea. Aici, n-o să intre nimeni peste tine. Se aşeză confortabil pe un colţar improvizat, legănându-şi picioarele lungi, frumos sculptate, în timp ce Regan începu să-şi descheie nasturii de la corset. L-ai întâlnit pe Keir acum, când a fost în Anglia, sau vă cunoşteaţi dinainte?

Neavând cum să ghicească ce povestise Keir, Regan fu nevoită să rişte şi să răspundă.

-Ne cunoşteam dinainte. Nu puteam să trec prin Sydney fără să-i fac o vizită.

-Atunci, nu stai mult aici?

- Doar câteva zile. Regan îşi încrucişă în minte degetele. E doar o vizită scurtă.

- Aşa a spus şi Keir. Pauza ascundea o anume aluzie. E un tip minunat, nu-i aşa?

Regan se sili să râdă.

-Pentru un englez, vrei să spui?

- Oh, asta e doar o vorbă. Acum, e unul dintre noi. S-ar putea să călătorească mai mult peste hotare, acum că a fost în Europa, dar întotdeauna se va întoarce aici la sfârşit. Australia i-a dat începutul, şi nu e genul care uită.

-Mai exact, cu ce se ocupă? întrebă Regan, înainte să aibă timp să se gândească. Văzu schimbarea de expresie a celeilalte fete şi dădu din umeri cu toată nepăsarea de care fu în stare. N-am apucat niciodată să discutăm despre asta.

Ochii albaştri se întunecară puţin, deşi zâmbetul îi rămase

constant.

- Probabil că aveaţi altceva de discutat. Ai auzit vreodată de Airflow?

- Nu, recunoscu Regan. Asta e compania pentru care lucrează?

- Asta e compania lui. Declaraţia avea o oarecare mândrie posesivă. A creat un sistem revoluţionar de aer condiţionat care este mai mic, mai ieftin de instalat, iar costurile de funcţionare sunt de două ori mai mici în comparaţie cu oricare alt sistem de aceeaşi natură. Au trecut trei ani de când a intrat pe piaţă şi nu s-a mai uitat niciodată în urmă. Şi cred că n-o va face vreodată, cât timp soarele e încă acolo, sus. Săptămâna trecută a refuzat o ofertă colosală de preluare a companiei.

Nu era de mirare că nu fusese interesat de amărâtele ei de zece mii de lire, se gândi confuz Regan. Aceasta era povestea de succes a secolului, dacă fata aceea spunea adevărul. Fără îndoială, părea să fie foarte în temă. Cu pretextul de a verifica în oglinda înaltă montată în perete felul în care-i stăteau bikinii, Regan aruncă o privire cercetătoare asupra amazoanei blonde care mai stătea încă în spatele ei. Australiencele erau printre cele ai frumoase femei din lume, citise undeva, iar aceasta cu siguranţă părea să-i susţină ipoteza. Era, fără îndoială, tipul lui Keir. Se întreba cât de apropiaţi erau realmente.

- Ştii, nu cred că mi-ai spus cum te numeşti, spuse ea pe un ton nepăsător, care nu-i ascundea în totalitate emoţiile. Sunt atâţia oameni care sosesc în acelaşi timp.

- Jane. Jane Denver. Ochii albaştri nu fuseseră păcăliţi. Îl cunosc de câţiva ani pe Keir, dar nu suntem amanţi, dacă asta vrei să ştii. Iubitului meu nu i-ar plăcea deloc. Se ridică în picioare, cu acelaşi zâmbet prietenos. Dacă eşti gata, hai să ne întoarcem. Sunt lihnită!

Regan o urmă încet, conştientă că trădase mai mult decât intenţionase. Era posesivă în privinţa lui Keir, n-avea cum să scape de asta. Totuşi, nu avea nici un drept să fie. Era propriul lui stăpân; făcuse asta foarte clar.

Mirosul de mâncare gătită umpluse aerul de afară. Lăsată temporar singură, Regan îngenunchease pe băncuţa care se întindea de-a lungul punţii şi urmărea bucătarii la treabă, în jurul grătarului. Keir era unul din ei, pe deplin acasă printre oamenii aceia, arătând chiar ca unul din ei. Avea darul de a se integra oriunde se întâmpla să fie, îşi dădu ea seama, amintindu-şi de petrecerea pe care Fiona o dăduse pentru ei, deşi, dintre cele două ocazii, fără îndoială, el o prefera pe aceasta. Şi ea la fel, dacă era vorba. Aer curat, soare, companie plăcută. nu erau decât plusuri.

- Ai face bine să ai grijă cu soarele, o sfătui tânărul blond în slip albastru, care se sprijinea de gardul din apropiere. Poate fi letal chiar şi atunci când eşti obişnuit cu el.

Regan întoarse capul să se uite la el, plăcându-i ce vedea. Aproximativ cu doi ani mai mare decât ea, credea, şi cu aceeaşi construcţie ca a tuturor celorlalţi bărbaţi de acolo. Fără îndoială, erau şi australieni supraponderali şi lipsiţi de vlagă, dar nu şi în grupul acesta. Se gândi capricioasă că poate aceea era o condiţie să intri în clubul lor exclusivist.

- Mă bronzez uşor, în ciuda tenului meu, spuse ea zâmbindu-i. Şi e atât de minunat, având în vedere că vin direct de la iarna engleză! Don, nu? Nu-mi amintesc şi numele de familie.

- Nu-l folosi niciodată, spuse el. Don e foarte bine. Se aşează lângă ea, relaxat şi prietenos. îl ştii de mult pe Keir?

- îndeajuns. Ştia că faţa îi devenise serioasă. Prefăcătoria asta începea s-o demoralizeze; totuşi, ce alternativă avea? Era prea târziu pentru adevăr, şi oricum, ar fi fost prea dificil de explicat. Era condamnată la rolul în care o distribuise Keir.

- Pe aici, e aproape un cult pentru el, continuă Don, aparent fără să observe vreo tensiune. S-a pus foarte repede pe picioare.

-îţi displace asta? întrebă în şoaptă şi primi o privire directă.

- Pentru că nu e australian? Nu, face o treabă pe cinste. A adus aerul la îndemâna mult mai multor oameni. în felul în care merg lucrurile, o să ajungă milionar înainte să împlinească cinci

ani în lumea afacerilor. O să-i fie greu să rămână burlac, crede-mă!

-Un bărbat înseamnă mai mult decât bani, răspunse ea controlat. Eşti însurat?

Don ezită înainte să răspundă.

- Ne-am despărţit, recunoscu el. De comun acord, aşa că nu te deranja să mă compătimeşti.

- Nici nu aveam de gând. Regan făcu o pauză scurtă. Aţi fost mult timp căsătoriţi?

- Trei ani. Anul acesta, intentăm divorţul. Părea foarte realist în privinţa asta. O să trecă mult timp înainte să-mi mai vâr capul în ştreang.

Era un sentiment cu care Regan se simţea în deplin acord, doar că libertatea ei era încă departe.

-Vino să faci o baie înainte să mâncăm, o invită Don, ridicându-se în picioare. E al naibii de cald aici.

Nu era cu mult mai rece în apă, deşi umezeala era plăcută. Regan ieşi râzând, storcându-şi vârfurile părului şi lăsându-l să se usuce la soare, aşa cum făceau toate celelalte fete. întinzându-şi farfuria, Regan se opri să întâlnească ochii cenuşii, care alunecau pe trupul ei.

-Mie pune-mi mai puţin, te rog, îi ceru ea, cu cel mai nonşalant ton de care fu în stare. Nu mi-e prea foame.

-Ai început să te arzi, spuse el. Găseşte ceva cu care să-ţi acoperi umerii.

Incepuse s-o simtă, dar bruscheţea lui o făcu să se încăpăţâneze.

-Mă simt foarte bine, mulţumesc. Nu mă ard niciodată.

-N-ai decât, ridică el din umeri, renunţând la responsabilitate.

-Voi doi aveaţi ceva de împărţit, înainte să apărem noi? întrebă Don cu interes, în timp ce se îndepărtau de masă. E prima dată când îl aud pe Keir atât de scurt.

- Probabil că l-a copleşit căldura, spuse ea cu un aer inocent. Eu însămi abia am ajuns.

Căldura continuă s-o asalteze în timpul orei care urmă. Simţind strânsoarea crescândă pe umeri şi pe spate, ştia că se comporta prosteşte, însă refuză să se dea bătută şi să se retragă la umbră. Fu aproape o uşurare când oaspeţii începură să plece la surf, părând că aceasta era următoarea activitate din programul zilei. Scutură fără regret din cap când Don o întrebă dacă i-ar face plăcere să li se alăture.

- Nu am timp, minţi ea, cu toate că sunt sigură că trebuie să fie foarte distractiv. Oricum, trebuie să mă duc să mă schimb. Am împrumutat costumul de baie de la Jane Denver.

- A plecat deja, spuse Don. Lasă-l aici. O să-l ia data viitoare. Eşti sigură că n-o să te răzgândeşti? Am un loc liber în maşină. Având în vedere că eşti o înotătoare grozavă, sunt convins că te-ai descurca de minune.

- Nu într-o singură după-amiază, interveni Keir, alăturându-li-se de nicăieri. Oricum, avem nişte lucruri de discutat.

- Asta înseamnă că nici tu nu vii? Don se arătă dezamăgit. Ştii că-mi eşti dator cu o întrecere!

- Săptămâna viitoare, veni răspunsul degajat. Plec abia luni.

- S-a făcut. Adăugă pentru Regan: vino cu el, dacă mai eşti aici, şi ai să vezi surf adevărat. E pe cale să câştige acum doar pentru că mi-am răsucit un muşchi săpătămâna trecută.

- Sper ca până atunci să fiu deja acasă, spuse ea şi-şi dori să poată adăuga acelaşi lucru şi în cazul lui Keir. La ce se referise când spusese că pleacă luni? Unde pleca luni?

Trecu o altă jumătate de oră până când toată lumea plecă, nu către plaja adiacentă, care părea să nu fie propice pentru surf, ci mai departe, pe coastă, într-un loc numit Curl Curl. Resturile de la grătar fuseseră curăţate de o mulţime de mâini doritoare, lăsând puntea şi zonele vecine la fel de curate ca atunci când sosise Regan.

Hainele ei erau în camera de oaspeţi, unde le lăsase, dar nu făcu nici o tentativă imediată de a se schimba, rotindu-şi delicat umerii în timp ce încerca să evalueze daunele în oglindă. în seara

aceea, avea să sufere pentru nesăbuinţa ei, căldura care radia acum din ea asigurând-o de asta.

Keir vorbi din pragul uşii, din spatele ei.

- Ţi-am pregătit o baie rece şi am pus în ea puţin bicarbonat. O să scoată afară fierbinţeala. Să stai cel puţin douăzeci de minute.

- Sunt bine, spuse ea fără să se întoarcă şi auzi cum dinţii lui se împreunează.

- Fă ce-ţi spun! Două uşi mai jos.

Regan aşteptă până când paşii lui se estompară, înainte să se mişte şi să se supună, ştiind că avea dreptate. Baia era mare şi luxoasă, cu o cabină de duş adiţională pe lângă cada uriaşă. Scoţându-şi bikinii, se cufundă uşor în apă, întinzându-şi picioarele ca umerii să-i poată aluneca dedesubt. Se simţea mult mai bine. Cu puţin noroc, n-avea să piardă decât câteva straturi de piele, care aveau să se recupereze până când ajungea acasă.

Se întrebă pesimistă când avea să fie asta. încă nu-i spusese tot adevărul lui Keir. Nimic din ce spusese sau făcuse azi nu fusese de vreun ajutor pentru planurile ei. Dacă vroia ca el să se supună, trebuia să fie puţin mai circumspectă în tratativele cu el. La urma urmelor, nu-i cerea un lucru minor.

Keir stătea la fereastra dormitorului, când ea se întoarse acolo, înfăşurată în siguranţă într-unul din prosoapele groase şi albe. Privirea pe care o roti spre ea era rece.

- Ţi-am adus o cremă pentru după plajă, spuse el. Ar fi mai bine să mă laşi pe mine să te dau pe spate.

- Nu! Refuzul îi scăpă înainte să-l poată opri. îşi adună cumpătul şi adăugă arţăgoasă: mă descurc.

- Poate doar dacă eşti acrobată. El avansă spre ea, luând în trecere o sticlă din plastic de pe toaletă; buzele i se strânseră când ea făcu involuntar un pas înapoi. Incetează să te mai comporţi prosteşte, Regan. Fără asta, n-o să te poţi mişca până mâine dimineaţă.

- Nu vreau să mă atingi, pufni ea. Nu pentru asta am venit

aici!

- Deja ai făcut asta destul de evident. Cu ochi sclipitori, o prinse de cot şi o forţă să se aşeze pe marginea patului. Dă-i drumul prosopului, sau ţi-l smulg eu cu totul. N-ai să sfârşeşti operându-te din cauza prostiei tale!

Muşcându-şi buza, Regan urmă instrucţiunile lui, luptându-se cu impulsul de a-şi acoperi sânii cu mâinile. Nu-i arăta nimic din ce nu mai văzuse înainte, şi încă în circumstanţe mult mai stânjenitoare. Trebuie să fi fost cea mai uşoară cucerire pe care o făcuse vreodată, se gândi ea cu amărăciune.

Cu toate că era în continuare pornită împotriva lui, atingerea mâinii lui îi tăia răsuflarea. Era foarte blând, netezind loţiunea peste pielea ei înroşită, din capul umerilor şi până la baza taliei, destinzându-i cu fiecare mişcare muşchii încordaţi. Conştientă că, dacă-şi ridica privirea, Keir îi putea vedea faţa în oglinda de vizavi, făcu toate eforturile să rămână pasivă, dar fiorii care-i alergau prin tot trupul nu-i putea deghiza.

- Ajunge, spuse ea după o vreme, printre dinţi. Cu restul, pot să mă descurc şi singură.

Keir îi încredinţă peste umăr loţiunea şi faţa nu-i dezvălui nimic.

- Ne vedem afară, spuse el şi plecă.

Loţiunea o ajutase, dar tot îi fu greu să se îmbrace. Renunţă la sutien, împăturindu-l şi vârându-l în geantă.

Momentul în care trebuia să părăsească încăperea şi să-l caute pe Keir era inevitabil. Nu avea sens s-o conducă înapoi la hotel ca să vadă nişte acte care pur şi simplu nu erau acolo. Trebuia să-i spună exact ce vroia de la el, şi trebuia s-o facă acum.

Il găsi aşteptând-o pe punte, pregătit să intre înăuntru, în pantaloni şi cămaşă de culoare deschisă. Când o văzu, se îndepărtă de balustradă.

- Nu mai rămânem aici, spuse el. Unde stai?

Ii era greu să-şi găsească frazele.

- Nu e atât de simplu cum sună, reuşi ea să spună. Actele pe care trebuie să le semnezi nu sunt la hotel.

Keir se uită câteva clipe la ea fără să se mişte, o lumină de înţelegere coborând încet în ochii lui.

- Spune-o aşa cum e, sugeră el glacial. O să scutim mult timp.

- Bine, nu le am deloc la mine. Trebuie să fie martori.

- Cine?

- Matt Swain, avocatul meu. Nu le-ar lăsa să-i scape din mână.

- Lasă-mă să înţeleg mai bine, spuse Keir. Ai bătut atâta drum ca să mă convingi să mă întorc cu tine doar ca să semnez ceva ce ar fi trebuit să semnez cât timp am fost acolo. Ai fost cam neprevăzătoare, nu-i aşa?

- Ţi-am spus. N-am ştiut nici eu până săptămâna trecută, când mi-a spus Matt. Regan încerca din greu să-şi păstreze calmul şi abia dacă reuşea. De unde era să ştie c-o să pleci într-un minut, aşa cum ai făcut?

- Nici măcar un minut, îi aminti el brutal. N-ai meritat atunci nici un fel de consideraţie, şi nici acum nu meriţi.

Regan se uită la el cu inima frântă.

-Ăsta este un refuz?

- Inseamnă că nu văd nici un motiv bun pentru care să străbat iar jumătate de glob.

-Am făcut o afacere!

-Ai cărei termeni i-am respectat. Mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, şi am făcut-o. Certificatul acela e singura dovadă de care ai nevoie.

- Nu mă crezi, nu-i aşa? Tonul ei era scăzut. Crezi că inventez totul. De ce? Ce-aş putea spera să câştig?

- Nu, nu cred că inventezi. Dintr-o dată, Keir păru plictisit de subiect. Nu-mi pot imagina de ce ar fi nevoie să semnez ceva, dar dacă tu spui că e aşa, atunci, aşa e. Doar că-mi ceri prea mult, asta-i tot.

- Mă lupt pentru casa mea, răspunse Regan disperată. Dacă nu reuşesc să semnez actele acelea înainte de ziua mea, în decurs

de trei săptămâni, tot ce am făcut va fi în zadar.

- Nu e adevărat, spuse el. Nici un tribunal din lume n-ar susţine testamentul tatălui tău.

- Doar că nu sunt dispusă să târăsc întreaga familie în instanţe judecătoreşti.

Keir o studie câteva clipe cu o expresie greu de definit, apoi făcu o mişcare bruscă:

- Hai să plecăm din soarele ăsta.

Mobilată în verde pal, alb şi cu detalii de culoarea caisei, sufrageria imensă în formă de L crea impresia de răcoare, chiar şi fără beneficiul sunetului în surdină al aerului condiţionat. Invitată să ia loc, Regan refuză, conştientă că dacă se aşeza, era foarte probabil să nu mai vrea să se ridice. Trupul îi ardea sub haine, capul o durea şi-i vâjâia surd, iar senzaţia de greaţă devenea din ce în ce mai puternică. Trebuia să rezolve cât mai repede şi să se întoarcă la hotel, înainte ca el să-şi dea seama că nu se simţea bine. Nu putea să i se facă rău aici!

- Realizez că e mult să-ţi cer să faci călătoria aceasta din nou, atât de curând, spuse ea, încercând să îndepărteze orice urmă de umilinţă din vocea ei. Dar am putea lua un zbor Concorde de la Singapore. Am mai economisi ceva timp.

- Nu îndeajuns încât să fac faţă obligaţiilor mele. Scutură din cap. Nu are sens, Regan. Lunea viitoare, sunt aşteptat la Brisbane, iar miercuri la Cairns, ca să nu mai vorbim de celelalte angajamente de aici, din Sydney, de săptămâna asta. Sub nici o formă, n-am să încep să-mi ameţesc iar programul.

Regan îl credea; când vorbea aşa, nu avea cum să nu-l creadă. Nu mai avea decât o şansă.

- Dar săptămâna de după? întrebă ea. Voi împlini douăzeci şi cinci de ani pe 22 martie. Asta înseamnă că ne mai rămâne ziua de 21. Greaţa devenea din ce în ce mai acută, străbătând-o în valuri. Strânse din dinţi. Apoi am să dispar din viaţa ta, definitiv. Putem depune actele pentru o separare legală, ca lucrurile să decurgă mai repede.

Mişcarea lui să-i pună mâna pe fruntea care-i fremăta o luă

prin surprindere. Mâna lui se simţea rece faţă de pielea ei, iar atingerea lui era blândă.

- Ai febră, spuse el. Cel mai bun loc pentru tine e în pat, într-o cameră răcoroasă şi întunecoasă, până când începi să te simţi mai bine.

Să-şi nege condiţia ar fi fost o pierdere de timp. Spuse fără vlagă:

- Trebuie să mă întorc la hotel.

- Nu în starea asta. Cu mâna fermă pe braţul ei, o întoarse, grăbind-o spre uşă. Terminăm de vorbit mai târziu.

Camera în care o duse era aceeaşi în care se schimbase. Keir fu cel care dădu la o parte cuvertura şi stinse lumina, privind-o în întunericul care rezultă.

- Ţi-ar fi mai bine fără rochie, observă el obiectiv. Te descurci?

Regan depăşise faza în care să-i pese, fiind nerăbdătoare doar să-şi
pună capul pe o pernă rece şi să închidă ochii.

- Dacă mă ajuţi puţin cu fermoarul.

Keir făcu mai mult de atât, coborând-o sub şolduri, ca să poată ieşi din ea, apoi lăsând-o să se strecoare în pat şi să-şi tragă aşternutul peste ea, în timp ce el îi aşeză rochia în dulap.

- Am să-ţi aduc nişte codeină. O să-ţi calmeze măcar durerea de cap.

- De unde ştii că mă doare capul? murmură Regan, în timp ce el se îndreptă spre uşă.

- Pentru că aşa afectează soarele oamenii. Li se întâmplă multor nou- veniţi în ţară.

- Mai ales acelor care nu ascultă sfaturile. Regan dădu din mână, scuzându-se. N-am intenţionat să-ţi fac atâtea probleme.

- Sunt sigur că nu, spuse el cu ironie.

Intr-o jumătate de minut, se întoarse în cameră cu un pahar cu apă şi cu două tablete albe, ridicând-o cu un braţ să le poată lua. Regan văzu cum ochii lui se odihnesc o clipă pe panta sânilor ei care presau aşternutul subţire, în timp ce se întinse din nou,

apoi văzu zâmbetul uşor ironic care-i încolţi pe buze. Apoi Keir dispăru, lăsând-o singură cu gândurile ei în camera întunecoasă.

Capitolul 1

Probabil că până la urmă adormise, căci atunci când deschise ochii, camera era invadată de o strălucire aurie care transpărea chiar şi prin jaluzelele trase. Durerea de cap dispăruse, realiză ea recunoscătoare în timp ce-şi roti capul pe pernă, la fel şi greaţa. Fuseseră probabil doar repercusiunile călătoriei obositoare. Nu avusese nevoie decât de câteva ore de somn.

Doar când încercă să se ridice îşi aminti de arsurile provocate de soare. în ciuda tratamentului pe care i-l administrase Keir, umerii şi spatele i se întăriseră, făcând ca orice mişcare să fie dureroasă. Avea să fie dificil să se îmbrace, mai ales să-şi întoarcă braţele ca să-şi poată închidă fermoarul. Luând în considerare faptul că-i permisese lui Keir s-o ajute să-şi scoată rochia, presupunea că era firesc să-l roage s-o ajute din nou, doar că de data asta, mişcarea se executa în sens invers. înainte să-l vadă, trebuia să-şi recâştige autocontrolul fizic şi emoţional. Era singurul mod în care putea să coopereze cu el.

Bătaia din uşă nu alertă decât acea parte din ea care se trezise deja. Nepregătită pentru confruntare, Regan se prefăcu a nu auzi, închizând în grabă ochii în clipa în care uşa se deschise.

Mişcarea lui Keir către pat nu făcu aproape nici un zgomot, popasul lui alături părând aproape nesfârşit. Putea simţi cum se uită la ea şi luptă din greu să-şi reţină mişcarea pleoapelor, dorindu-şi ca el să plece şi s-o mai lase puţin singură. Vroia să fie în picioare şi complet îmbrăcată când avea să-i vorbească din nou, nu să zacă acolo pe jumătate goală şi neajutorată.

Atingerea degetelor lui pe pielea ei era îndeajuns de blândă, încât putea fi imaginată. Doar atunci când aşternutul începu să alunece uşor îşi dădu seama de intenţia lui şi mâinile i se mişcară involuntar să tragă materialul spre ea.

- M-am gândit că asta o să te trezească, spuse el pe un ton sec. Contrar opiniei generale, în timpul somnului, ritmul respiraţiei este mai alert şi mai uşor decât al tău. Ce-ţi face capul?

- Bine, răspunse ea aspru. Presupun că dacă într-adevăr dormeam, ai fi continuat ce făceai!

- Mă îndoiesc. Nu sunt chiar atât de disperat să văd anatomia feminină. Făcu o pauză scurtă, stând încă prea aproape de pat, pentru confort. Te simţi îndeajuns de bine încât să te ridici, sau îţi aduc supa aici?

- Mă ridic. Işi trecu limba peste dinţi şi făcu o grimasă de dezgust. Nu se întâmplă să ai o periuţă de dinţi în plus, nu?

- O poţi folosi oricând pe a mea, spuse el ironic. Nu mă deranjează. Dacă ai de gând să faci plimbări până la baie, am să-ţi găsesc un halat.

Cel pe care-l scoase din dulap era dintr-un prosop alb, de o măsură suficient de mică încât să creeze speculaţii. Regan nu făcu nici un comentariu când i-l aruncă pe pat, însă muşchii pieptului i se contractară. Şi ce? se întrebă ea, străduindu-se să-şi controleze emoţiile. Aceea era camera pentru oaspeţi. Fără îndoială, se mai dormise acolo înaintea ei. Mama vitregă a lui Keir, de exemplu. Ar fi putut foarte uşor să lase halatul acolo, poate chiar îl păstra permanent acolo, pentru viitorii musafiri. Cu siguranţă, Regan n-avea să întrebe cui îi aparţinea.

- Dacă ai nevoie de ajutor, strigă, spuse Keir din pragul uşii. Voi fi la bucătărie.

Regan ajunse la baie fără să bâjbâie, flexându-şi umerii din mers. Nu mai era atât de rău, acum că începuse din nou să se mişte. Cu puţin noroc şi cu încă puţină loţiune după plajă, poate reuşea să scape de cea mai rea parte a procesului de cojire.

Vederea unei valize mici, din piele roşiatică, stând pe un taburet, o aduse repede în pragul uşii. Ultima dată când o văzuse fusese în camera ei de la hotel. Desigur, Keir ar fi avut când s-o aducă în timp ce ea dormise, dar de ce s-ar fi deranjat? Ea nu avea să fie aici îndeajuns de mult încât să aibă vreo nevoie acută de haine de schimb.

Deja suspicioasă, Regan se retrase în dormitor, deschise dulapul şi zări cea de-a doua valiză mai mare, ţinându-şi

respiraţia. Keir fusese ocupat de-a binelea!

Găsi bucătăria prin procesul de eliminare, uitându-se la masa pregătită prin fereastra largă şi proeminentă, fără s-o vadă realmente. Keir stătea lângă masă, amestecând o salată într-un bol mare din lemn cu o dexteritate care trăda practică îndelungată. Vorbi fără să se întoarcă.

- M-am gândit că e mai convenabil să mâncăm aici. Sper că-ţi place salata cu sos.

- Ce joc vrei să faci, Keir? Cuvintele îi ieşiră scurt şi tăios.

Tipic, el nu recurse la nici un subterfugiu.

- N-am văzut nici un sens să aşteptăm până se înnoptează. Am găsit numele hotelului în geanta ta, alături de paşaport. Odată ce am dovedit cine sunt, n-am întâmpinat nici o dificultate în a-ţi aduce lucrurile. Apoi se uită la ea cu o expresie total lipsită de scuze. Puţină companie nu e un preţ mare, să-l plăteşti pentru ce-mi ceri.

- Companie? în vocea ei se simţi un tremur brusc. Doar asta vrei?

Zâmbetul lui se deschise lent.

- E de-ajuns, până când treci peste arsurile alea, apoi o să vedem. Nu te poţi aştepta să primeşti totul fără să dai nimic. Vrei să mâncăm acum, sau preferi să te îmbraci? Totul e rece, aşa că n-are cum să se strice.

- Nu rămân, spuse Regan pe un ton scăzut. Nu în condiţiile astea.

- Nu ai de ales, sublinie Keir. Dacă vrei ca în două săptămâni să fiu în avion. Majoritatea timpului, ai să fii singură, oricum. Luni plec la Brisbane, îţi aminteşti?

Regan se uită la el neajutorată, simţind intransigenţa lui. Bănuia că o căutase, venind aici aşa, şi totuşi, ce alternativă avusese? Dacă vroia să păstreze Cottam, trebuia să-i facă pe plac, sau cel puţin să pară c-o face.

- Bine, spuse ea resemnată. Ai câştigat. Dă-mi doar zece minute să mă aranjez.

Desigur, dură mai mult de atât, datorită strânsorii dureroase de pe braţe şi de pe spate. Ajungând în dormitor, îşi deschise valiza şi găsi o rochie subţire care se lega de gât, lăsându-i neatinse cele mai sensibile părţi ale pielii. Nemachiată în afara rujului roz pal, faţa ei din oglindă părea ciudat de vulnerabilă. Evită să se privească şi încălţă sandalele cu toc, concentrându-se să-şi calmeze nervii. In ceea ce-i cerea Keir nu era nimic de care să se teamă; nimic din ce nu mai experimentase înainte. Iar ea tocmai de asta se temea, îşi dădu seama într-un atac neaşteptat de onestitate. Vroia ca el să facă din nou dragoste cu ea - vrusese din prima clipă în care-l văzuse, dimineaţă. Totuşi, n-ar face decât să-i frângă inima, pentru că nu putea să iasă nimic bun. Erau incompatibili din toate puncete de vedere, cu excepţia unuia.

El o aştepta în bucătărie, stând la masă şi privind pe fereasta cu panoramă la mare. Din cauza felului în care era aşezată casa, majoritatea ferestrelor aveau vedere la mare din unghiuri diferite, realiză Regan. Era o locaţie perfectă, numai locul în sine trebuia să fi costat o mică avere. Pentru Keir, Australia fusese realmente ţara oportunităţilor.

-E mai bine, comentă el îndeajuns de vesel, în timp ce ea se aşeză pe scaunul din faţa lui. Aproape că eşti din nou tu însăţi. Te dor umerii?

-Puţin, recunoscu ea. N-am putut să suport nici un material pe ei.

- Nu mă surprinde. Simt căldura de aici. Ii întinse o farfurie cu răcituri din care să se servească. Am să-ţi mai dau cu cremă mai târziu, înainte să te duci la culcare. Mă tem că ai să te cojeşti, totuşi. Ai două sau trei locuri pe spate în care s-ar putea să-ţi iasă băşici.

- Presupun că mi-am făcut-o cu mâna mea, spuse ea, evitându-i privirea. N-ai fost singurul care mi-a spus să mă acopăr. Ce face Don ca să-şi câştige existenţa?

-E jurnalist, veni scurt răspunsul.

-Unul bun?

- Suficient de bun. Apropo, şi el e căsătorit.

- Despărţit. Mi-a spus.

- Se pare că v-aţi împrietenit destul de repede. Tu ce i-ai spus?

- Nimic important. De data aceasta, se uită drept în ochii lui. îţi dai seama ce vor crede, dacă stau aici, cu tine?

El dădu indiferent din umeri.

- Putem oricând să le spunem adevărul.

- Şi să dăm naştere mai multor speculaţii? Regan scutură din cap, amărâtă. E prea târziu pentru asta.

- Atunci, va trebui să te resemnezi cu alternativa. Keir urmări cu cinism reacţia ei. Am crezut realmente că n-o să te mai văd după ce am plecat de la Cottam. Mândria ta trebuie să fi suferit cumplit în ultimele două săptămâni, dar tot n-ai renunţat la ea. Nici măcar problema asta n-ai putut-o aborda cu vreun pic de delicateţe.

- Vrei să spui cu umilinţa de rigoare, pregătită să implor favoare? Ochii ei erau furtunoşi. Vrei prea mult, Keir.

- Este diferenţă între a implora şi a cere, dar n-ai de unde să ştii. Aşadar, plăteşte celălalt preţ. Poţi oricând să-ţi spui c-o faci pentru că eşti obligată.

îi stătea pe limbă să-i spună că sub nici o formă n-avea să-i mai permită să se apropie de ea, dar se abţinu. Avea timp destul să înfrunte aspectul acela, când era cazul. Acum, fără îndoială, avea o anumită imunitate. Schimbă intenţionat subiectul, calmându-şi tonul.

- Pare o casă prea mare pentru o singură persoană. N-ar fi fost mai convenabil un apartament?

Dacă era tulburat, n-o arăta. Vocea lui era la fel de detaşată ca a ei.

- îmi place senzaţia de spaţiu. Probabil, pentru că n-am avut prea mult când eram mai mic.

- Dar n-ai angajat nici un personal?

- în Sydeny? Aş avea de furcă să găsesc un alt Sullivan aici. Am o femeie care vine de trei ori pe săptămână să cureţe, de

restul mă ocup personal.

- Inclusiv de gătit?

- Când nu mănânc în oraş, da. Nimic elaborat, nu sunt un pretenţios. La prânz e singura dată când ies în oarş.

- îmi amintesc. Regan o spuse fără să se gândească şi simţi cum obrajii i se colorează când el ridică din sprâncene.

- Ce altceva îţi mai aminteşti? întrebă el în şoaptă.

Dacă exista un moment în care să lase garda jos, era acum, se gândi Regan tânjind. Care ar fi reacţia lui dacă i-ar spune cât de multe îşi amintea - cât de mult o rănise? Ştia că n-avea curajul acesta. Nu atâta timp cât exista şansa ca el să găsească astfel de revelaţii aproape amuzante.

- Nu prea multe. Ai stat prea puţin cu mine ca să-mi laşi vreo impresie stăruitoare.

în ochii cenuşii se aprinse scurt o scânteie. Regan era recunoscătoare să termine, refuzând desertul. Fără să i se fi cerut, strânse vasele folosite, le puse în maşina de spălat şi o porni. Apoi se întoarse să descopere că el strânsese deja restul lucrurilor pe care le folosiseră.

- Ies afară, anunţă ea. Vreo obiecţie?

- Nici una. Tonul lui era la fel de rece ca al ei. O să ai nevoie de ceva cu care să-ţi acoperi umerii. Temperatura scade considerabil când se lasă noaptea.

Ea se duse fără să-l contrazică şi găsi o eşarfă care se potrivea cu rochia ei, închizând valiza şi ştiind că odată trebuia să despacheteze. Când ieşi pe punte, era deja întuneric; stelele erau mai strălucitoare şi mai mari decât cele vizibile în teritoriile nordice. Briza care venea dinspre mare era puternică, dar nu răcoroasă.

Strânse mai tare eşarfa, sprijinindu-se de balustradă ca să privească mohorâtă apa întunecată. Nimic nu mergea bine, şi era în principal vina ei. Keir nu era omul care să poată fi cooptat în ceva. „Aşadar, mai încearcă o dată“, îşi spuse. „Fă-l să vadă lucrurile într-o altă lumină“. Da, dar cum? Ce putea să spună încât

el să privească situaţia, sau pe ea, cu înţelegere? Lui Regan îi rămase în minte doar propria imagine.

Abia după o oră, Keir veni s-o caute, deschizând uşa glisantă de la sufragerie şi vorbindu-i prin rama cu plasă.

- După supradoza de soare de azi, e foarte probabil să îngheţi dacă stai acolo. De ce nu te duci la culcare mai deverme?

- N-o să pot să adorm. Ceasul meu intern e tulburat. Nu-şi întorsese capul, dar vocea ei se auzea destul de clar în noapte. îţi dai seama că probabil trebuie să-mi mulţumeşti pentru toate astea?

După o pauză, veni răspunsul.

- Da?

- Da. Se roti uşor, odinhindu-şi coatele pe balustradă; părul i se ridică împrejurul feţei din cauza brizei. Dacă m-aş fi căsătorit de la început cu tine, n-ai fi venit niciodată aici şi n-ai fi făcut avere. Asta înseamnă că ţi-am făcut o favoare.

- E un fel de a vedea problema, încuviinţă el glacial. Pe de altă parte, cine spune că n-ai fi venit cu mine?

- O O'Neil să emigreze? Râse scurt. Nici o şansă!

- N-ai mai fi fost o O'Neil, sublinie Keir. Ai fi fost o Anderson. Oricum, nu mi-ai spus că străbunicul tău era irlandez? Dacă bunicul tău n-ar fi primit cetăţenie engleză, şi tu ai fi fost irlandeză. După sânge, eşti încă. Asta face ca toată afacerea asta cu nicăieri-nu-i-ca-acasă să nu prea însemne nimic, nu-i aşa?

- Pentru mine contează. N-am fost niciodată în Irlanda. Regan se sili să ridice din umeri, lăsând la o parte subiectul. Nu e prea important, aşa cum e foarte puţin probabil să se işte întrebarea. Există un singur loc în care vreau să fiu, şi acela e Cottam!

Keir ieşise din casă şi faţa îi era umbrită de acoperiş.

- Presupunând că te îndrăgosteşti într-una din zilele astea, spuse el ironic, şi trebuie să alegi?

- N-o să mă îndrăgostesc, spuse ea sec. N-am să las niciodată să mă implic sentimental. Intreruperea fu bruscă; aproape că adăugase „din nou“, şi nu vroia să-şi imagineze cum ar fi

reacţionat Keir. Alese intenţionat un ton mai vesel: dacă nu pot găsi un bărbat cu care să vreau să am un copil, am să adopt. In felul ăsta, toată lumea e fericită. Cred că am să intru acum.

- Vino pe aici, spuse el şi-i deschise uşa, lăsând-o pe ea să intre prima. Regan simţi dispreţul din privirea lui şi-şi spuse că nu-i pasă. Ăsta era felul în care o vedea, aşadar, aşa trebuia să fie. Era un soi de apărare.

- Bei ceva? întrebă el când fură înăuntru. Te-ar putea ajuta să te relaxezi.

Ezitarea ei fu scurtă. Era prea devreme să se culce. Dacă nu cumva vroia să petreacă o oră-două stând şi jucându-se cu degetele.

- Mulţumesc. Aş vrea o votcă tonică şi o picătură de lămâie, dacă ai.

Avea. Urmărindu-l cum toarnă băuturile, Regan se gândi că probabil
avea orice i-ar fi cerut. Keir spusese odată că se şlefuise la suprafaţă, dar era mai mult de atât. Insuşi omul se schimbase dincolo de recunoaştere. Ai fi putut jura că aşa trăise toată viaţa.

- Dacă ai vreun aranjament pentru seara asta, simte-te liber, îl invită ea, evitându-i ochii, în timp ce el îi înmână paharul. E foarte puţin probabil să fug.

- Nu cât timp există ceva ce vrei, încuviinţă el. N-am aranjat nimic special, deşi întotdeauna e o şansă să primesc o vizită-două. Viaţa e destul de neoficială prin părţile acestea. Dacă stai să aştepţi o invitaţie, s-ar putea să aştepţi o veşnicie.

- Vrei să spui că toţi oamenii de după-amiază au trecut pe la tine întâmplător?

- Intr-un fel, deşi am avut o idee cam câţi vor fi. Surferii pasionaţi mănâncă pe plajă. Duminica, toată lumea se duce la plajă. Dacă vrei să înoţi mâine, foloseşte piscina. De când sunt aici, n-am văzut decât o singură dată rechini, dar fără un avion de recunoaştere care să supravegheze, există întotdeauna un pericol.

Regan îşi ascunse tremurul.

- Inţeleg că n-o să fii aici.

- Am nişte afaceri de care trebuie să mă ocup. Tocmai am primit un contract pentru un complex de birouri şi un hotel. Asta înseamnă ceva bătaie de cap.

- Ăsta e un fel de a spune că ai muşcat mai mult decât poţi mesteca?

- E un fel de a spune că am foarte mult de lucru. dar am să vin acasă nopţile, spuse el cu ochi mici.

Regan îşi muşcă buza, ştiind prea bine la ce făcuse referire. N-avea nici un sens să-şi spună că discreţia era cel mai valoros atu, când gura o lua mereu pe dinainte:

- Aş fi dat orice să nu fi trebuit să vin aici, spuse ea vehement.

- Nu-ţi ţinea nimeni pistolul la tâmplă.

Răsunând din cauza cuburilor de gheaţă, paharul din mâna ei se simţea rece şi greu. Il puse pe cea mai apropiată suprafaţă şi se ridică în picioare, încercând să nu pară că fuge.

- M-am răzgândit. Până la urmă, am să mă culc devreme. îmi pare rău pentru băutură.

- Nu-ţi face griji. Keir nu părea deloc afectat. Am să vin în zece minute cu loţiunea după plajă.

N-avea sens să protesteze, n-ar fi avut nici un rezultat. Dădu din umeri, ca şi cum n-ar fi contat oricum şi plecă.

Când veni Keir, o găsi stând întinsă pe burtă în pat, cu cearşaful uşor coborât încât să-i lase la vedere spatele şi umerii. Simţind cum greutatea lui se lasă pe marginea saltelei, strânse din dinţi şi aşteptă ca îngrijirile lui să înceapă, dorindu-şi doar să se termine cât mai repede.

Răceala loţiunii întinse pe pielea ei arzândă îi aduse o uşurare instantanee. în ciuda încăpăţânării ei, simţi cum corpul începe să i se relaxeze datorită masajului blând al mâinilor care în mod obişnuit erau atât de puternice. Acum se mişcau delicat dinspre umeri spre ceafă, apoi în jos şi în sus, în mişcări concentrice. Oboseala o copleşi, golindu-i mintea de orice senzaţie în afara celei provocate de degetele lungi, masculine, întinzându-şi membrele cu inconştientă senzualitate. Vroia ca acele degete să-

şi întindă masajul mai departe, să-i alinte fiecare parte a corpului. Atingerea lui Keir o excitase mereu, chiar înainte să atingă pragul acela de sensibilitate. în trecut, nu-l tachinase niciodată deliberat, pur şi simplu fusese incapabilă să spună nu mângâierilor lui. El trebuia să fi ştiut asta atunci, totuşi, nu încercase nici măcar o dată să împingă lucrurile prea departe. O iubise şi o dorise în acelaşi timp, o iubise îndeajuns încât să reziste tentaţiei. Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi!

Abia dacă-şi dădu seama că-i şoptea numele şi simţi o senzaţie bruscă de deposedare când el îşi luă mâinile.

-Ar trebui să te ajute, spuse el. Până dimineaţă, căldura va fi ieşit. O să dormi aşa?

-Da. Stătea cu faţa ascunsă în pernă, luptându-se cu impulsul de a se rostogoli pe spate şi de a-l trage spre ea. Mulţumesc. M-ai făcut să mă simt foarte confortabil.

-Mă bucur, râse el. Noapte bună. Dacă plec până te trezeşti, simte-te ca acasă. Mă întorc pe la cinci.

-Bine. Se prefăcu pe cale să adoarmă, vocea sunându-i îndepărtată şi fără vlagă: noapte bună.

Keir plecă fără să mai spună nimic, dar trecu mult până când Regan adormi.

Aşa cum îi promisese, fierbinţeala dispăruse din pielea ei când se trezi a doua zi, la nouă; tensiunea coborâse şi acum se putea mişca mult mai uşor. Restul casei era cufundat în tăcere, tentativa ei de chemare nu primi nici un răspuns. Imbrăcă un costum de baie dintr-o singură piesă din propria garderobă şi se duse la piscină, dar din cauza condiţiei ei, nu reuşi decât o lungime de bazin. Având în vedere căldura lipicioasă care se lăsase deja, apa stătătoare nu aducea cine ştie ce împrospătare. Marea reprezenta o tentaţie până când îţi aminteai de rechini. Ar fi fost o prostie din partea ei să nu asculte sfatul acela.

In frigider era suficientă mâncare. Fiindu-i neobişnuit de foame, Regan scoase două ouă, îşi prăji pâine şi-şi făcu cafea, urmărind cum valurile se sparg pe plaja de la trei sute de metri şi

întrebându-se cum era vremea în Anglia. Stătea încă acolo, când uşa din spate se deschise să primească o femeie corpolentă, într-o pereche de bermude şi într-un tricou roşu, care o privi fără cea mai mică urmă de mirare.

- E atât de cald! spuse ea vesel.

- Sunteţi doamna Anderson? întrebă Regan pe un ton precaut şi văzu cum expresia celeilalte se schimbă.

-A trebuit să se ducă şi să-şi aducă o englezoaică, nu? Remarca fusese mai mult ironică decât cenzurată. Intotdeauna am ştiut că n-o să-i facă bine să se întoarcă acolo. Rămâneţi o perioadă mai lungă, nu?

- Incă nu mi-aţi răspuns la întrebare, spuse amabil Regan. Sunteţi mama vitregă a lui Keir?

- Sunt Betty, veni chicotitul profund. Nu v-a spus că vin în fiecare luni?

- Nu tocmai. Mi-a spus totuşi că vine cineva să păstreze ordinea.

- Asta sunt eu. Ochii i se aţintiră asupra mesei. Cafeaua aceea e încă fierbinte?

- Ar trebui. Am făcut-o abia acum câteva minute. Ezită, nefiind prea sigură de situaţia în care se afla. Betty şi mai cum? întrebă ea în timp ce femeia îşi scoase o ceaşcă din bufet şi-şi turnă cafea.

- Poftim? Oh, Milligan. Dumneavoastră?

O tenta să-i spună exact cine era şi s-o vadă schimbându-şi atitudinea, dar Regan se abţinu.

- O'Neil. Regan O'Neil.

- Se pare că dumneavoastră şi tatăl meu aveţi ceva în comun. Tatăl lui a venit din Irlanda în anii treizeci. Ştiţi vreun Milligan acolo?

- Sunt din Midlands, spuse Regan. N-am fost niciodată în Irlanda.

- E un nume irlandez.

- Ştiu. Familia mea s-a mutat în Anglia pe vremea când

străbunicul era copil. Am paşaport britanic.

- Ăsta nu e un motiv să fii atât de al naibii de mândră. Cuvintele fuseseră temperate de blândeţea tonului. După câte am auzit, voi, englezii, o duceţi destul de rău.

- Am fost şi mai rău de atât, răspunse Regan, refuzând să se lase provocată. Şi sunt al naibii de mândră de asta! Zări nota de bună dispoziţie din ceilalţi ochi şi zâmbi şi ea. Lucraţi de mult pentru domnul Anderson?

- De aproape trei ani, îi răspunse simplu. Şi nu suntem adepţii stilului din afaceri. El e Keir, eu sunt Betty. înţelegeţi?

- Am înţeles. Regan se ridică în picioare, trăgându-şi halatul de baie peste ea. E timpul să mă îmbrac. Presupun că veţi fi aici cea mai mare parte a zilei.

- Până la douăsprezece. Mă întorc miercuri.

- Oh. Bine, ne vedem mai târziu, atunci.

înapoi în camera ei, Regan decise ca mai înainte de toate să despacheteze. Nu că ar fi avut prea multe de făcut. Nu anticipase să stea mai mult de câteva zile, cel mult. Fusese optimistă, reflectă ea cu tristeţe. în ceea ce-l privea pe Keir, ar fi trebuit să-şi dea seama dinaninte.

Noaptea trecută fusese modul lui de a-i arăta mai exact cine deţinea controlul situaţiei. Şi-i demonstrase că el avea puterea decisivă. Doar cinci minute, şi fusese în mâinile lui. Desigur, o lăsase deliberat, aşa cum făcuse şi la Cottam, folosind aceeaşi tehnică pentru maximum de efect. Doar că de data asta nu avea să-i meargă, era hotărâtă asupra acestui aspect. De data asta, nu avea să-i mai cedeze.

Tot restul dimineţii se feri din calea lui Betty, nedorind să înfrunte vreo curiozitate în privinţa şederii ei acolo. Când plecă la douăsprezece, australianca îi strigă vesel rămas-bun de pe puntea sub care Regan stătea într-un şezlong, adăpostită sub o umbrelă.

Ziua de miercuri avea să-i aducă mai multe probleme, dacă nu aranja să fie plecată dimineaţa. Asta nu trebuia să fie prea dificil. Putea să meargă în oraş, să arunce poate o privire prin

magazine. Indiferent de cum funcţiona mintea lui, Keir nu putea să se aştepte să rămână în vecinătatea casei două săptămâni întregi. Săptămâna viitoare, el pleca la Brisbane şi avea să fie liberă. Indiferent ce trebuia să înfrunte până atunci, avea gândul acesta de care să se agaţe.

Era prea cald să stai afară, chiar şi la umbră. Regan făcu o baie în apa călduţă şi se duse să găsească ceva de mâncare, binecuvântând aerul condiţionat care păstra casa minunat de răcoroasă şi de confortabilă. Din impuls, aruncă o privire prin restul locuinţei în timp ce-şi mâncă sandvişul, deschizând uşile către o cameră de luat masa lungă şi joasă, un birou căptuşit cu cărţi, o boxă care conţinea o spălătorie şi nenumărate dulapuri.

In afară de dormitorul pe care-l folosea ea, mai erau încă trei. Decorat în bleumarinul masculin şi cu detalii albe şi aurii, al lui Keir era destul de uşor. Un pat dublu, observă ea cinic şi pe noptiera de la cap nu se găsea cumva o staţie audio? Tipic genului celibatar, presupunea ea, doar că el nu mai era unul. Inchise uşa repede, încercând să nu se gândească la femeile care ar fi putut să împartă patul acela cu el. Dacă seara trecută vorbise serios, înainte de sfârşitul săptămânii avea s-o facă şi ea.

In clipa aceea, ştiu că n-avea să poată face asta. Nici pentru Cottam, nici pentru nimic altceva. Dacă ăsta era preţul pe care Keir i-l cerea ca să coopereze, atunci avea să-l trimită la naiba şi să suporte pierderea conacului. Ce era oricum o casă, în comparaţie cu respectul ei de sine? Trebuia să renunţe, s-o ia din nou de la început. Ar fi aproape o uşurare.

Se îmbrăca după ce făcuse un duş, când auzi o maşină, în jur de patru şi jumătate. Pânza de in albastră se simţea rece şi proaspătă în timp ce o strecură peste umeri, refuzând să se grăbească. Keir n-avea decât să intre şi s-o găsească aşa, dacă vroia. Altfel, avea să iasă când vroia ea. Indiferent cum mergeau lucrurile, în seara asta se muta la hotel şi el n-avea s-o oprească.

Chipul din oglindă arăta cumva diferit - sau era prima oară când se vedea clar, după mult timp? Fusese obsedată să găsească

o cale să îndeplinească termenii tatălui ei şi exclusese orice alte preocupări. înfruntând faptul că era posibil să piardă Cottamul, îşi recăpătase puţin din integritate şi asta se vedea. Se întreba dacă şi Keir avea să observe.

Părea să-i ia mult până să intre în casă. Regan ieşi impulsiv pe coridor, îndreptându-se spre fereastra care avea vedere spre rondul de la intrare. Maşina era acolo, parcată lateral. Văzu că el era încă la volan, cu capul întors dinspre ea. Doar atunci când se mişcă să deschidă portiera, Regan văzu că în maşină mai era cineva.

O femeie, realiză ea, în timp ce cealaltă persoană coborî la rândul ei din maşină. O femeie înaltă, suplă, cu părul auriu-închis strâns într-o coadă de cal, lăsând liber un chip parcă sculptat de un maestru. între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani şi nu era o cunoştinţă nouă, judecând după felul în care-i zâmbea lui Keir pe deasupra capotei. Privind, Regan simţi cum se încordează. Cine era? Şi de ce o adusese Keir aici? Cumva, ştia că răspunsul la întrebarea aceea nu era unul pe care să vrea să-l audă.

Capitolul 8

Regan era pe punte când sosiră; ochelarii de soare îi ascundeau ochii.

- N-am auzit maşina, spuse ea ridicându-şi privirea din revista pe care o citea ostentativ, prefăcându-se surprinsă. Ai spus că nu te întorci înainte de cinci.

- E destul de aproape de cinci, spuse Keir. Aş fi crezut că ţi-a ajuns statul la soare.

- Nu stau de mult, spuse ea adevărul. Oricum, la ora asta nu e atât de puternic. îşi mută privirea spre femeia de lângă el, străduindu-se să zâmbească. Bună.

- Bună, îi răspunse aceasta cu un zâmbet care denota curiozitate.

- Ea e Leonie Holt, spuse Keir. Pauza fu scurtă, dar plină de înţeles. Va sta o vreme cu noi.

- Adevărat? Pentru nimic în lume, Regan n-ar fi scos la iveală adevăratele ei sentimente din clipa aceea. Ce drăguţ.

- Ştie toată povestea, continuă el inflexibil, aşa că nu trebuie să te prefaci. Se uită de la una la cealaltă, schiţând un zâmbet slab. Vreţi ceva de băut?

- Eu aş bea o bere, spuse Leonie, dacă ai rece. Ultima oară când am venit la tine, aveai probleme cu frigiderul.

- S-a stricat, recunoscu el. L-am schimbat. Regan?

- Votcă, ceru ea într-adins.

In timp ce el întră înăuntru, Leonie se duse lângă balustradă, sprijinindu-şi coatele şi privind spre piscină. In blugii negri mulaţi şi în cămaşa de mătase, arăta la fel de slabă ca o trestie, însă lipsa formelor o prindea bine.

- Un loc pe cinste, nu-i aşa? observă ea. Desigur, ştii că l-a proiectat chiar Keir.

- Nu, nu ştiam, recunoscu Regan. Dar nu e de mirare. Dacă ştii toată povestea, poţi să-ţi dai seama că relaţia noastră nu se extinde asupra detaliilor obişnuite. Se opri, strângând din dinţi.

Vorbind de relaţii, te deranjează să-mi spui care e a ta?

- Deloc. Tonul fetei părea netulburat. Sunt o prietenă.

- O bună prietenă?

- Aşa îmi place să cred. Leonie îşi întoarse capul. Una înţelegătoare, oricum. O relaţie poate exista la mai mult de un nivel, să ştii.

Regan simţi asprimea ca şi cum ar fi fost lovită cu un fier în piept. Poate că pentru unii, aşa era, dar nu şi pentru ea.

- Şi de ce te afli aici? întrebă şi văzu zâmbetul care atinse buzele mari.

- Cred că va trebui să discuţi cu Keir despre asta. Am să mă asigur că vei avea oportunitatea să fii singură cu el îndeajuns de mult pentru asta.

- Nu trebuie să fie o discuţie între patru ochi, spuse el din pragul uşii. Dacă următoarele două săptămâni vom locui împreună în armonie, vom vorbi deschis, aşa cum trebuie.

- Nu sunt de acord cu tine, interveni amabil, dar ferm, Leonie. In plus, trebuie să-mi despachetez lucrurile. Se deplasă spre el, luându-şi paharul de pe tava pe care Keir o ţinea în mână, zâmbindu-i. Iau ăsta cu mine. Incearcă să nu fii prea brutal.

In ciuda ochelarilor de soare pe care-i mai purta încă, Regan nu se putu hotărî să înfrunte ochii cenuşii în timp ce el îi aduse băutura acolo unde stătea. Pentru el adusese tot o bere; paharul devenise opac din cauza răcelii. Keir nu se aşeză, oprindu-se în locul unde mai devreme stătuse Leonie, cu spatele la balustradă. Faţa lui părea oarecum aspră.

- După ce te-am lăsat aseară, am gândit puţin la rece, începu el, şi am ajuns la concluzia că dacă ne facem pe plac, nici unul dintre noi n-o să rezolve nimic. De aceea se află Leonie aici. Să ne împiedice să ne abatem de la drum, până când te pot duce acasă. O privea cu atenţie, anticipând replica pe care o văzu născându-i-se pe buze. Nu te deranja să încerci să negi. Aseară mă vroiai în patul tău, cu sau fără arsurile acelea. Ai fost al naibii de aproape să mă convingi. N-am de gând să mă prefac. Pur şi simplu, e

vorba despre chimia dintre noi - întotdeauna a fost. Doar că de data asta nu mă joc cu focul, şi nici tu n-o vei face.

- N-am cerut să stau aici, spuse Regan. A fost în totalitate ideea ta.

- Ştiu. Instinctele primare au pus stăpânire pe mine. Dar de acum s-a terminat. Am să mă întorc cu tine să semnez hârtiile acelea şi atât. De acord?

- Perfect. Mândria îi dădu controlul de care avea nevoie. Am să mă mut în seara asta înapoi la hotel şi poţi să-ţi păstrezi prietena doar pentru tine. în felul ăsta, toată lumea e fericită.

- Rămâi aici. Tonul lui era aspru. Asta, dacă mai vrei să fac călătoria aceea.

- Cu alte cuvinte, ai să te asiguri că-mi dau seama că nu sunt singura femeie pe care ai dorit-o vreodată. Nu se întâmplă prea des ca un bărbat să-şi ţină soţia şi amanta în aceeaşi casă!

- Există o şansă destul de mare să sfârşesc dându-ţi o bătaie soră cu moartea, înainte să pleci de aici! spuse el după o lungă pauză. Leonie nu e amanta mea.

- E inocenţa întruchipată, desigur. Autocontrolul îi scăpa încetul cu încetul, dar se agăţa cu înverşunare de el. Nu te aştepta să stau liniştită şi să îndur, Keir. Nu sunt făcută pentru asta.

- Venind din partea cuiva care preţuieşte mai mult un morman de cărămizi vechi decât propriul respect de sine, e aproape ciudat. Dacă te pui în astfel de situaţii, ai face bine să înveţi să înduri. Bău paharul de bere şi veni brusc lângă ea. Mă duc să mă schimb. Ieşim să luăm cina, apropo.

- Nu merg cu voi.

Nici măcar nu se opri din drumul spre uşă.

-Asta depinde în totalitate de tine.

Trecură câteva clipe înainte ca Regan să reuşească să se mişte. Simţea o durere uscată în gât, care nu cedă nici după ce înghiţi de mai multe ori.

Ce spusese Keir fusese puţin mai mult decât ce-şi spusese singură în după-amiaza aceea, aşa că de ce o durea sufletul? Nu punea

preţ pe buna lui părere despre ea, niciodată nu pusese. Nu făcuse decât să-i uşureze munca în privinţa păstrării conacului. Ar fi trebuit să se bucure, nu să-i pară rău.

In adâncul sufletului, ştia că asta nu era decât o mică parte. Ceea ce o supăra cu adevărat era mult prea simplu ca să poată fi definit. Leonie Holt nu numai că era frumoasă, dar era şi o companie plăcută. Era ciudat că acceptase o astfel de situaţie. Spusese că era o prietenă, dar zâmbetul care însoţise acea declaraţie demonstrase o cunoaştere mai intimă. Ca să facă ceea ce făcea, trebuia să fie îndrăgostită de Keir. Nu exista o altă explicaţie.

Dar Keir? Ce simţea el? In momentul în care se căsătorise cu ea, în mintea lui nu fusese nimic altceva şi cu siguranţă nu avusese nici un plan pentru viitor. Dacă avusese deja o legătură cu Leonie, o tratase cu superficialitate. Totuşi, ea fusese cea la care apelase pentru ajutor în cazul acesta. Pentru că realizase ce însemna cu adevărat pentru el? Pentru că ştiuse că era capabilă să-l ierte, în dragostea ei pentru el? Un bărbat putea fi foarte uşor atras de o asemenea femeie, nu numai fizic, cum era faţă de ea însăşi, ci şi emoţional.

Regan puse punct speculaţiilor. Incepeau s-o doară prea mult.

Stătea în sufragerie, lângă votca neatinsă încă, în momentul când Keir apăru din nou, pe la şapte. Purta o pereche de pantaloni şi o jachetă de culoare deschisă, iar cămaşa îi era descheiată la gât.

- Te-ai răzgândit?

Regan scutură din cap, afişând un zâmbet cinic.

- De ce să ne mai deranjăm să ne minţim? spuse ea. In afara unui anumit loc, nu suportăm nici măcar să stăm unul lângă altul. Du-te şi distrează-te. Voi fi aici când te întorci. Trebuie să fiu, nu-i aşa, dacă vreau să cooperezi.

- Exact. Chipul lui deveni din nou dur. O să trebuiască să câştigi semnătura aceea!

Deja o făcea, se gândi ea plictisită, urmărindu-l cum

părăseşte camera. Şi plătea un preţ mai mare decât avea să ştie el vreodată.

Leonie nu-şi făcu apariţia decât înainte de plecare. O clipă mai târziu, uşa de la intrare se închise şi Regan auzi motorul maşinii pornind. Tăcerea care se instală după ce plecară părea să-şi aibă ecoul în sufletul ei.

Dacă avea să facă o alegere, acum era momentul potrivit, conştientiză ea. Nu trebuia decât să-şi strângă lucrurile şi să cheme un taxi care s-o ducă în oraş. Mâine, pe vremea aceasta, putea fi în avion, zburând spre casă. Dar, dar spre ce? veni răspunsul imediat. Dacă pleca acum, Keir câştiga. Nu putea să renunţe atât de uşor. Venise aici să salveze Cottamul şi avea să-şi ducă sarcina la îndeplinire, indiferent de preţul pe care trebuia să-l plătească. Era tot ce avea.

Orele treceau greu. Când telefonul sună puţin după ora nouă, era ocupată să-şi pregătească o gustare pe care n-o vroia, doar ca să-şi facă de lucru. Receptorul fu în mâna ei înainte să aibă timp să se gândească prea mult, dar odată ridicat, trebui să răspundă. Tentativa ei de „alo“ aduse o scurtă pauză, ca şi cum cel de la celălalt capăt al firului, indiferent cine era, fusese luat prin surprindere, apoi o voce vag familiară îi întoarse salutul cu o inflexiune total diferită.

- Aveam de gând să-l întreb pe Keir unde stai, continuă barbatul pe care acum îl recunoscuse ca fiind jurnalistul din după-amiaza trecută. Râse încurcat. Se pare că mi-a luat-o înainte. îmi pare rău că deranjez, dar pot să vorbesc cu el? Sunt câteva lucruri pe care vroiam să le ştiu.

- îmi pare rău, Don, răspunse ea monoton. A ieşit să ia cina cu cealaltă musafiră. Pot să-i transmit vreun measj?

- Cealaltă musafiră? Părea uşor nedumerit. Vrei să spui că staţi amândouă cu el?

- Exact. Numele ei e Leonie Holt. Poate că o ştii.

- Nu, nu cred. oh, stai o clipă! Vine de la Melbourne?

- Nu sunt sigură. N-am cunoscut-o decât în seara asta. N-am

avut prea mult timp să stăm de vorbă înainte să plece.

-Tu n-ai fost invitată?

- Oh, ba da. Doar că n-am avut chef să merg. Ezită înainte să continue, încercând să pară indiferentă. Atunci, o cunoşti.

-Am auzit de ea, o corectă el. Dacă e aceeaşi. E actriţă de teatru. Keir merge din când în când să vadă spectacolele lor. Pauza lăsă loc speculaţiilor. Eşti acolo pe post de doamna ei de companie sau cum?

-In ziua de azi, ar fi cam greu. Işi auzi râsul fals, sperând că telefonul îl putea deghiza.

-Oh, nu ştiu. Acolo, la Melbourne, au idei destul de ciudate. E un loc unde înşelăciunea e la ea acasă. Oricum, nu poate să se aştepte să vă păstreze pe amândouă doar pentru el. Ce zici dacă ieşim toţi patru mâine seară?

-Nu sunt sigură care e programul, răspunse Regan fără ocolişuri.

-E în regulă. Am să-l sun pe Keir dimineaţă, la birou, şi am să aranjez ceva. De-abia aştept. La revedere.

Ea lăsă încet receptorul în furcă, nu prea sigură că se descurcase bine. Totuşi, ce altceva i-ar fi putut spune, cu excepţia adevărului? Ce altceva s-ar fi aşteptat să spună? Dacă Don îşi respecta promisiunea şi-i telefona lui Keir, trebuia să înfrunte el situaţia cum putea mai bine. Cu siguranţă, n-avea de gând să-şi facă probleme în privinţa asta. Avea şi aşa destule pe cap.

Stătea deja de aproape o oră în pat, când auzi maşina, în jurul orei unsprezece; nu dormea, stătea doar şi aştepta. Fură foarte tăcuţi când intrară în casă, vocile erau reduse la un murmur. Regan şi-i imagină treversând sufrageria, uşuraţi să descopere că se retrăsese în camera ei, oferta lui Keir de a bea un ultim pahar şi acceptul zâmbitor al lui Leonie. El avea să ducă ambele pahare spre locul în care stătea ea şi să se aşeze lângă ea, fie pe braţul fotoliului, fie pe canapea. Poate că avea să permită să ia câteva înghiţituri simbolice din băuturi, înainte să se întindă să-i ia paharul şi să-l pună împreună cu al lui undeva. Apoi avea s-o ia în

braţe şi s-o sărute, mai întâi lent, cu buzele uşoare şi mângâietoare, ca apoi să-i ceară mai mult până când ea nu-şi mai putea reţine nici un element al răspunsului. Mâinile lui aveau să alunece tandru, nu nemilos, aşa cum fuseseră adesea cu Regan, alergând subtil peste trupul subţire. Leonie avea să se topească în braţele lui, înălţată pe o culme unde nu mai conta nimic altceva decât ca el să continue.

Pe coridor se auziră din nou vocile lor, atât de încet încât abia dacă puteau fi distinse, apoi o uşă se închise - una singură, remarcă Regan. Se întoarse tremurând pe cealaltă parte şi-şi trase aşternutul peste cap.

Când se trezi, ploua, dar deşi aversele fuseseră abundente, nu durară mult. Soarele ieşise din nou şi pământul ardea deja, până când termină de îmbrăcat.

Leonie era la bucătărie; lângă cotul ei era o ceaşcă de cafea aproape goală. Purta pantaloni scurţi şi o bustieră care-i scotea în evidenţă sânii mici, dar frumos conturaţi. Ochelarii de soare erau ridicaţi pe creştetul capului, dându-i părul pe spate într-un fel care avantaja o fizionomie perfectă.

- Bună, spuse ea nepăsătoare, ridicându-şi privirea din revista pe care o răsfoia. Trebuie că mai suferi încă din cauza insolaţiei.

Regan i-ar fi putut spune că toaleta ei stridentă atât de devreme nu făcea decât să scoată şi mai mult în evidenţă faptul că nu dormise până la orele mici ale dimineţii, dar se abţinu. S-ar fi trădat prea mult.

- N-a trebuit să-mi cultiv niciodată obiceiul de a mă trezi atât de devreme, spuse ea vesel. Nu ţi-a spus Keir? Sunt una dintre bogătaşele leneşe.

- Mi-a spus că eşti acţionară la un butic de succes şi că lucrezi acolo, spuse direct fata cu ochi albaştri. Asta nu sună a persoană leneşă.

- Dumnezeule, chiar te-a introdus în peisajul complet, nu-i aşa? Regan se întoarse dinspre frigider cu paharul cu suc de portocale pe care tocmai şi-l turnase şi se sprijini de bufetul din

apropiere ca s-o privească pe cealaltă fată cu ceea ce spera să fie indiferenţa potrivită. Presupun că a considerat că ai dreptul să ştii cu ce fel de persoană s-a căsătorit. Trebuie să fi fost un adevărat şoc.

- A fost, dar acum înţeleg cum s-a întâmplat.

- Ce uşor te acomodezi!

- Nu-i aşa? Leonie refuză să se lase păcălită. Nu e chiar atât de greu, dacă te gândeşti la persoană.

- Dacă îl iubeşti atât de mult, înghiţi în sec Regan, de ce nu te-ai căsătorit tu cu el? Sau nu te-a cerut niciodată de soţie?

Zâmbetul care încolţi pe chipul celeilalte păru să iasă ciudat din context.

- I-am spus odată că ar trebui să-şi culce la pământ stafiile. Nu că m-aş fi aşteptat s-o ia atât de literalmente!

Regan nu putea controla valul de căldură care-i alerga pe sub piele.

- Ţi-a plăcut să auzi toate detaliile?

- Dacă te referi la ceea ce cred eu, veni replica liniştită, atunci, află că n-am auzit nimic. Nu-l cunoşti prea bine, nu? Dacă l-ai fi cunoscut, ar fi fost ultima persoană pe care ai fi abordat-o cu o astfel de propunere. Ar fi trebuit să fie oricum ultimul, date fiind circumstanţele, dar probabil că ai fost prea arogantă să priveşti lucrurile din perspectiva asta.

Avea dreptate, conştientiză Regan. Aroganţă era cuvântul potrivit. Işi controlă atent expresia feţei. Singura ei apărare era să-şi păstreze imaginea.

- Oricum, e un fapt consumat. Având în vedere că în final obţin ceea ce vreau de la el, pentru mine nu contează nici cât o ceapă degerată. Poţi să-i spui asta.

- Orice vrei să ştie, spune-i singură, răspunse fără ranchiună Leonie. Nu vreau să fiu pusă la mijloc.

- Bine, am să-i spun. Care e planul? Fiecare îşi vede de treaba ei?

- Numai dacă vrei în mod special. M-am gândit că mai târziu

am putea merge în oraş, poate să luăm şi prânzul înainte să ne întoarcem. Keir a spus că ar trebui să te fereşti câteva zile de soare, dacă nu vrei să dai de bucluc.

- Drăguţ din partea lui că se preocupă!

Leonie oftă.

- Uite, ne confruntăm cu o situaţie dificilă, şi tu n-o uşurezi cu nimic. Nu putem cădea pur şi simplu de acord să-l vedem într-o altă lumină şi să lăsăm lucrurile aşa?

- De ce aş uşura-o? Nu există nici un motiv fondat pentru care să fiu aici. Nu vrea decât să mă umilească!

- Poate că meriţi. Zâmbetul apăru din senin, îndulcind uşor veninul cuvintelor. Doar puţin.

O merita, punct, fu nevoită să conştientizeze Regan, dar să recunoască era altceva. Ridică din umeri, sugerând că toată tărăşenia o făcea să-şi piardă răbdarea.

- Nu merită să discutăm. N-o să reuşească. Bine, hai să mergem în oraş. Mi-ar plăcea să fac câteva cumpărături cât timp sunt aici.

- Double Bay ar trebui să răspundă cerinţelor tale - Sydney e un mic Paris! Puţin cam scump, dar primeşti ceea ce plăteşti. Dacă plecăm pe la zece şi jumătate, avem câteva ore înainte de prânz. Am să telefonez să rezerv o masă la Summit, dacă pot. Ai fost la Tower?

- N-am fost nicăieri încă, recunoscu Regan. N-am avut timp. Incercă să adune puţin entuziasm. Odată ce părăsea Australia, era foarte puţin probabil să se mai întoarcă vreodată, aşa că era bine să profite. Voi fi gata, spuse ea şi-şi bău sucul. Mă duc să fac puţină pâine prăjită. Vrei şi tu?

-Am mâncat deja, clătină din cap Leonie. Doar atât mănânci?

- Cam atât mănânc de obicei, plus cafeaua, desigur.

- Nu e cine ştie ce combinaţie. Ce zici de o friptură şi ouă prăjite?

- La micul dejun?

- De ce nu? Ochii albaştri ai lui Leonie păreau amuzaţi. Nu te

sfii! Ar mai fi o alternativă: în frigider e nişte şuncă. Keir a servit câteva felii înainte să plece.

Regan aşează pâine în prăjitor fără să se uite în jur.

- I-ai gătit-o tu?

- Da. Merită să fie răsfăţat din când în când. Tu găteşti?

- La ocazii, când am dispoziţia necesară, dădu din umeri Regan. Nu e modul meu preferat de a-mi petrece timpul liber.

- Dar care e?

- Să mă simt bine. Ce altceva?

- Nu cred că eşti atât de simplă pe cât vrei să pari. Nimeni n-ar putea fi. De ce joci teatru?

- Tu eşti cea care-şi petrece timpul pe scenă, râse Regan.

Intre ele se lăsă o scurtă tăcere, înainte ca Leonie să vorbească.

- Cine ţi-a spus asta?

- Un prieten de-al lui Keir - Don-nu-ştiu-cum. N-am aflat numele lui de familie. A telefonat aseară, când eraţi plecaţi.

- Oh? Tonul ciudat era încă acolo. Nu ştiam că vreunul din prietenii lui Keir mă cunoaşte.

- Nu te cunoaşte. A spus că l-a auzit pe Keir menţionând numele tău. Regan făcu o pauză. Totuşi, ai mai fost aici, nu-i aşa?

- Doar o singură dată, spuse sec. N-am apucat să întâlnesc pe nimeni. Tonul lui Leonie se învioră intenţionat. Poate că de data asta, Keir o să ia măsuri.

-Asta s-ar putea să creeze unele dificultăţi, considerând aranjamentul?

- Nu văd de ce. în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, suntem doar musafirele lui. Probabil, vor crede că şi-a ameţit partenerele.

Regan se îndoia. Nimeni care-l cunoştea pe Keir nu l-ar fi considerat capabil de o asemenea greşeală. Şi oare conta în vreun fel ce credeau ceilalţi? N-aveau decât să speculeze. în câteva săptămâni, avea să plece de aici.

Pentru prima oară, se trezi gândindu-se la acea lungă călătorie spre casă, alături de Keir şi simţi că i se usucă gâtul.

Dacă ar fi realizat la timp prin ce avea să treacă astfel încât să-l convingă să se întoarcă împreună, n-ar mai fi venit. Aşa, avea să fie părăsită de către bărbatul cu care se căsătorise nu o dată, ci de două ori.

Vocea i se auzi mai neîndurătoare decât intenţionase.

- Realizezi că vor trebui să treacă cel puţin doi ani înainte să fie liber pentru a se căsători cu tine? Eşti dispusă să-l aştepţi atât de mult?

Leonie întârzie cu răspunsul, chipul ei reflectând o anumită incertitudine.

- Sentimentele mele pentru Keir nu implică nici o obligaţie, spuse ea în cele din urmă. Dacă are nevoie de mine, îi stau la dispoziţie. Asta e tot. îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică într-o mişcare fluidă. Mă duc să mă schimb. Eşti sigură că ai destul timp până la zece treizeci?

- Da. Regan muşcă din felia de pâine prăjită pe care n-avea nici un chef s-o mănânce, înghiţi sec şi adăugă: nu-mi trebuie decât câteva minute să mă schimb. Du-te.

Rămasă în sfârşit singură, se gândi la ce-i spusese Leonie. Toate probabilităţile indicau că australianca avea să se mute acolo permanent, de îndată ce ea avea să plece. La timpul potrivit, puteau să se căsătorească sau nu. Nu părea să aibă o importanţă majoră pentru Leonie. Pentru că iubirea ei era îndeajuns.

Leonie se doveni un ghid excelent când venea vorba de cumpărături, ducând-o de la buticurile din Double Bay până la supermarketurile ca Myers and Grace Brothers, unde erau expuse toate bunătăţile din lume. Regan cumpără unul sau două obiecte mai mici, plus o pereche foarte scumpă de sandale cu cureluşe care-i plăcuse foarte mult, deşi nu prea se potriveau cu nimic din ce conţinea garderoba ei. Orice articol cumpărat de aici nu servea decât ca amintire, de fiecare dată când era purtat, şi asta era ceva ce n-avea să-i trebuiască.

Panorama din restaurantul din turnul rotitor era magnifică:

portul ocupat cu tot soiul de ambarcaţiuni, de la şalupe până la bacuri, întinderea verde a Grădinii Botanice la cotitura Farm Cove, marea deschisă în spatele Heads pentru mii de kilometri neîntrerupţi. Văzut de la înălţime, Sydney avea canioane de străzi, traficul se desfăşura ca şi cum ar fi fost controlat dintr-o sursă centrală, asemenea unui gigantic oraş de jucărie.

- Data viitoare când venim, am putea face o plimbare cu vaporul prin port, sugeră Leonie când se dezlipiră de fereastra de lângă masă. Cei din Sydney spun întotdeauna că dacă n-ai văzut oraşul de pe apă, n-ai văzut nimic.

- Avem destul timp. De ce nu acum?

- Trebuie să mergem şi să ne întâlnim cu Keir la birou. Să luăm cheile de la maşină.

- Maşină?

- S-a gândit că avem nevoie de transport, blocate acolo, pe coasta nordică. I-am spus că trecem s-o luăm cât timp suntem în oraş. Nu sunt decât câteva blocuri până acolo. Zâmbi uşor. Şi vreo şaptesprezece etaje! Trebuie să-l convingem să ne ducă odată la fabrică. Tocmai s-a extins din nou. In felul în care merg lucrurile, în curând o să aibă nevoie de noi premise. Toată lumea e interesată să păstreze o temperatură agreabilă, mai ales dacă o poate face la preţ mic. In Europa, vânzările au depăşit deja aşteptările.

- Pari să ştii foarte multe despre asta, şopti Regan.

- Doar atât cât îmi spune Keir din când în când. In privinţa asta, se înscrie perfect în tiparul australianului: când nu e la muncă, uită de tot de ea. Noi preţuim timpul liber mai mult decât orice. Leonie o luă înainte când liftul se opri. Inapoi pe pământ! Hai.

Regan o urmă confuză, curioasă să vadă locul de afaceri al lui Keir şi în acelaşi timp nefiind prea doritoare să-l înfrunte înainte să fie absolut nevoită. Noaptea trecută dormise cu Leonie, ştiind că ea nu era decât la câteva uşi depărtare. Dacă o făcuse intenţionat, să-i arate cât de puţin însemnaseră pentru el

experienţele lor, atunci reuşise. Regan, însă, se îndoia de abilitatea ei de a-l privi în ochi şi de a se preface că nici pentru ea nu contaseră.

Blocată între clădirile din jur, căldura de afară era o forţă tangibilă; cerul senin de deasupra nu era decât o oglindă pentru soarele neîndurător. Regan fu recunoscătoare să ajungă la destinaţie, urmând-o pe Leonie într-un alt lift obscur şi răcoros.

Biroul lui Keir se dovedi a fi la etajul şaisprezece, nu la al şaptesprezecelea. Secretara lui era o femeie în jur de treizeci de ani, veselă şi eficientă; era evident că le aştepta.

- Are o întâlnire la trei, le sfătui ea. Asta înseamnă că aveţi douăzeci de minute, nu mai mult.

- Vom ieşi în zece, promise Leonie. Putem intra acum?

- Ar fi bine să-l anunţ că sunteţi aici, spuse cealaltă femeie. A fost plecat cea mai mare parte a zilei, dintr-un motiv oarecare. Nu e el azi. Apăsă butonul interfonului şi vorbi tare. Vizitatoarele tale sunt aici. Să le trimit înăuntru?

- Da. Cuvântul sună retezat. Şi unde e scrisoarea pe care ţi-am cerut-o?

- O caut încă. Trebuie să fi fost prost îndosariată. Ridică din sprâncene într-un apel comic către cele două fete din faţa biroului ei, în timp ce eliberă butonul. înţelegeţi ce am vrut să zic? Intraţi. şi mult noroc!

Keir stătea la fereastra mare, privind oraşul. Biroul lui era aşezat în unghi drept faţă de fereastră, scaunul rotativ împins în spate, ca şi cum abia se ridicase în picioare. Azi, purta cravată, observă Regan când se întoarse spre ele, dar nodul era slăbit şi nasturii de sus descheiaţi. Zâmbetul pe care-l afişă era superficial.

- N-am mult timp, spuse el, aşa că hai să fim concişi. Maşina e un Packard albastru, parcat alături de a mea. Portarul o să vă arate unde. Se duse înapoi la birou şi luă un inel cu chei pe care i-l încredinţă lui Leonie, fiindcă era mai aproape. Are plinul făcut şi e asigurată s-o puteţi conduce amândouă.

- Dacă suntem împreună, veni remarca usturătoare a lui

Regan, hotărâtă să joace până la capăt rolul în care se distribuise singură. Nu trebuia să te deranjezi. Dacă aş vrea să conduc, mi-aş lua singură una.

- Incă mai poţi să faci asta, răspunse el în aceeaşi dispoziţie tensionată. Nu te opreşte nimeni.

Regan se sili să întâlnească remarca lui aspră fără să se clintească.

-Ar fi mult mai simplu pentru toată lumea dacă m-aş muta înapoi în oraş, nu?

-Ţi-am spus deja că posibilitatea asta nu intră în calcul.

- Vrei să spui că încă nu m-ai umilit îndeajuns? Zâmbetul ei se sincroniză cu mişcarea umerilor. Nu trebuie să-ţi răpesc plăcerea asta, nu?

Leonie se mişcă repede.

- Cred că ar fi bine să plecăm, înainte ca cineva să spună ceva ce o să regrete.

- Bună idee. Keir era stăpân pe el, dar ochii lui spuneau că nu dorea să continue discuţia. Apropo, diseară mergem toţi să luăm cina. şi vreau să spun toţi. Suntem invitaţi de Don Crossman. A sugerat să cinăm la localul acela nou din Palm Beach, aşa că o să vină să ne ia de acasă. Nu are rost să mergem cu două maşini. Se uita încă la Regan, sesizând cu un zâmbet răspunsul ei. Desigur, nu e nici o surpriză pentru tine. Mi-a spus că a vorbit cu tine aseară. Adu-ţi aminte că în primul rând e jurnalist. Dacă poate pune mâna pe o poveste, n-o să se sfiască prea mult s-o folosească.

- Probabil crede că ai de gând să-ţi deschizi un harem, spuse ea. Am să fac tot posibilul să-l deziluzionez. Romantismul fierbinte şi aerul condiţionat nu se prea potrivesc, nu?

- Plecăm, interveni Leonie grăbită. Ne vedem mai târziu, Keir.

Regan o acompanie fără să protesteze, conştientă că întindea coarda.

Faptul că-l scotea din sărite pe Keir nu făcea nimănui nici un bine, totuşi, nu reuşea să se abţină. Vroia să-l rănească, aşa cum o

rănise şi el - aşa cum o făcea în continuare. Cuvintele erau singura ei armă.

La coborâre, fură singure în lift. Leonie fu prima care deschise discuţia:

- într-una din zilele astea, ai să ajungi prea departe, spuse ea fără ocolişuri. Nu l-am văzut niciodată pe Keir să-şi piardă cumpătul, dar nu-mi imaginez că e imposibil. De acord, e la fel de vinovat, pentru că a accepat oferta ta, la fel cum şi tu eşti, pentru că i-ai făcut-o. Dar, cel puţin, e dispus să-şi repare greşeala, venind cu tine înapoi în Anglia.

Regan studia reflecţiile lor gemene în oglinda din perete: aceeaşi înălţime, aceeaşi nuanţă de ten, aproape aceeaşi osatură a feţei, doar părul era fundamental diferit.

- Cu un preţ, spuse ea.

- Aşadar, e om. Nu că aş fi neapărat de părere că are dreptate.

- Doar că dacă aşa vrea el, eşti dispusă să-l sprijini.

- Mai mult sau mai puţin. E ce. Ajunseră la parter; Leonie nu mai continuă, muşcându-şi buza. Să mergem să găsim maşina aceea.

Erau în ea, îndreptându-se spre pod, când Leonie reluă, pe un ton mai dur:

- Ar trebui, totuşi, să ştii un lucru. Keir şi cu mine n-am făcut dragoste. Asta face ca lucrurile să fie mai simple?

Ar fi putut, dacă Regan n-ar fi ştiut mai bine. Ştia ce încerca Leonie să afle şi n-avea nici o intenţie să se trădeze.

- Sincer, nu-mi pasă câtuşi de puţin. Keir nu-mi aparţine. Nu vreau decât să plec din casa aia!

- Ei bine, mă îndoiesc că o vei face. Cel puţin, dacă vrei ca el să facă ce-i ceri. Aşa cum ai spus, a fixat un preţ. După părerea mea, e destul de mic, luând în considerare că în joc nu e decât mândria ta.

- Nu te înţeleg, mărturisi Regan după câteva clipe. Ştii de ce te-a introdus în peisaj?

Zâmbetul ei fu în totală neconcordanţă cu răspunsul:

-Pentru că îi este foarte greu să-ţi reziste chiar şi acum? Da, mi-a spus asta. Ar trebui să te consideri norocoasă că n-a inclus în preţ şi satisfacerea nevoilor lui. Nu că mi-aş imagina că ar fi fost o pedeapsă atât de îngrozitoare.

Leonie părea foarte convingătoare. Era oare posibil să spună adevărul? Regan se gândi la seara trecută, încercând să se convingă singură. Auzise o singură uşă închizându-se, adevărat, dar cine spunea că nu mai fusese alta, după ce-şi îngropase capul sub pernă? Pe de altă parte, ce diferenţă palpabilă era pe o perioadă mai lungă? Leonie stătea în casă la invitaţia lui Keir. Dacă dormeau sau nu împreună era pur incident.

-Dacă vrei să vorbim, putem schimba subiectul? spuse ea tăios. M-am săturat de ăsta. Lucrezi la un teatru, nu? O dată la două săptămâni, sau săptămânal?

- Săptămânal. Teatrul s-a închis pentru o lună şi jumătate, adăugă Leonie, anticipând următoarea întrebare. Se fac restaurări. Când deschidem din nou, vom începe o nouă stagiune, deşi în faţă vom avea cu un rând mai puţin.

-Nu pare o politică prea inspirată.

- N-ar fi, dacă am juca în mod obişnuit cu sala plină. Aşa, vor fi mai puţine locuri libere şi sperăm că vom avea un standard mai ridicat al producţiilor. Vocea ei era animată. E o competiţie acerbă între teatre, aşa că are foarte mare importanţă cine scoate cel mai captivant afiş. Îţi place să mergi la teatru?

- Foarte mult, recunoscu Regan. La Cottam nu avem unul profesionist, dar avem un excelent grup de amatori.

-Presupun că te duci la Londra ca să vezi teatru adevărat.

- Nu atât de des pe cât obişnuiam. Totuşi, în noiembrie am văzut toate piesele de pe Broadway care meritau să fie văzute.

-Adevărat? râse Leonie. Acum, chiar că te invidiez! Spune-mi despre New York. Intotdeauna mi-am dorit să vizitez Statele Unite.

Erau încă pasionate de conversaţie, când ajunseră acasă. Doar atunci când Leonie opri în capul drumului, Regan îşi aminti fără tragere de inimă de întreaga situaţie, conştientă de confuzia

din mintea ei. Având în vedere că cealaltă era atât de preocupată de teatru, unde mai încăpea Keir în viaţa ei?

- Dacă ar trebui să renunţi la teatru, ai face-o?

Răspunsul întârzie să vină. Leonie privea drept înainte, cu mâinile încă pe volan, cu faţa lipsită de orice expresie grăitoare.

- Dacă ar trebui să aleg, răspunse ea în sfârşit, da, aş renunţa. Deschise portiera înainte ca Regan să mai spună ceva. Mă duc să fac o baie. Vii?

Regan o urmă mai încet, simţindu-se deprimată. îşi dorea să poată comprima zilele acelea de aşteptare. Vroia din tot sufletul să se întoarcă acasă.

Era în camera ei, odihnindu-se de ochii lumii, când auzi maşina lui Keir, pe la şase. Leonie îl întâmpină în hol; vocea ei abia se auzea prin uşa întredeschisă a dormitorului.

- Regan doarme, spuse ea şi făcu o pauză înainte să adauge: chiar crezi că seara asta e o idee bună?

îi fu imposibil să audă răspunsul lui din cauza tonului slab şi acusticii defectuoase, dar inflexiunea fu tăioasă.

- Nu cred că Regan ar face asta, replică Leonie. Trebuie să fie la fel de reticentă ca şi tine la ideea de a face totul public. Vino să bem o bere pe punte. Avem destul timp.

Regan rămase în pat privind în tavan, în timp ce paşii lor se estompară. Aşadar, Keir credea că ea îl pusese pe Don să-i invite în seara asta. Cel puţin, aşa sunase. Nu era sigură ce motiv credea că ar avea el, dar era unul pe care i-l putea oferi cu uşurinţă.

Capitolul 9

Regan alese un costum cu pantaloni din satin, de culoarea untului, lăsând taiorul descheiat ca să descopere corsetul şi încălţă o pereche foarte rafinată de sandale. Pielea îi devenise deja maronie, observă ea mulţumită; zona care ameninţa să se cojească se redusese considerabil, fiind ascunsă de taior. Ochii cenuşii care o priveau din spate în oglindă nu trădau nici unul din gândurile de dincolo de ei. Arăta senină şi încrezătoare în ea, complet neafectată de curentele emoţionale în mijlocul cărora se afla. Nu trebuia decât să-şi menţină acea atitudine.

Aşteptă intenţionat sosirea lui Don ca să li se alăture în sufragerie. Ambii bărbaţi erau îmbrăcaţi comod, în pantaloni, jachete şi cămăşi descheiate la gât, dar Leonie optase, ca şi ea, pentru un stil intermediar - o rochie de culoarea caisei într-o croială italienească ireproşabilă, care-i punea în valoare silueta zveltă.

- Nu mă miră că ai încercat să le păstrezi doar pentru tine, amice, comentă sec Don. Şi eu aş fi făcut la fel.

Seninătatea cu care Keir dădu din umeri contrazicea severitatea din ochii cenuşii.

- Un bărbat nu poate decât să încerce. Vrei ceva de băut înainte să mergem, Regan?

Ea scutură din cap, văzând că ceilalţi aproape le terminaseră pe ale lor.

- Am să aştept până ajungem acolo, mulţumesc. E departe?

- In jur de treizeci de kilometri, îi spuse Don. O să se întunece înainte să ajungem, dar mi s-a spus că nu putem trece fără să-l observăm. Sper doar să fie atât de bun pe cât am auzit.

- Dacă nu e, spuse Regan râzând, va trebui să facem asta din nou, ca să te poţi revanşa. Gândeşte-te aşa!

- Mă gândesc. Don îi zâmbi şi el, aparent inconştient de prezenţa celorlalţi în cameră. Dar să nu te aştepţi la standardele de la Savoy.

- Ai fost în Anglia? întrebă ea.

- De câteva ori. Nu că aş fi stat la Savoy. Holiday Inn a fost mai pe măsura buzunarului meu. Işi întoarse privirea spre cei doi care asculatu schimbul lor de replici. Ar fi bine să pornim, altfel, s-ar putea să nu ne mai reţină masa. Marţea, vine un grup de dansatori.

Aranjamentul în maşină părea stabilit din oficiu: ambele fete fură trimise pe locurile din spate. Nu era nici alegerea ei, părea să spună privirea tolerantă şi resemnată a lui Leonie, dar ce puteau face? Nu vorbiră prea mult între ele în timpul călătoriei, nici cei doi bărbaţi nu fură prea vorbăreţi. O dată sau de două ori, Regan surprinse privirea lui Don în oglinda din faţă şi ştiu că urma să-i adreseze câteva întrebări pertinente, de îndată ce rămâneau singuri. Avea să fie interesant să afle ce avea să-i spună când venea timpul, pentru că acum, Regan nu avea nici o idee. Nici nu-i păsa prea mult.

Silvers se dovedi o uriaşă casă veche, renovată, aflată în partea de sud a Palm Beach. Regan găsi restaurantul de la parter foarte aglomerat şi zgomotos, dar mâncarea era bună, vinurile excelente, aşa că putu să răspundă cu onestitate când Don îi ceru părerea despre local.

- Azi, la prânz, am testat prima dată vinul australian, mărturisi ea. Sper că n-o să înţelegi greşit, dacă-ţi voi spune că nu mă aşteptam să fie atât de savuros.

- Nu eşti singura, răspunse el, dar zvonurile circulă. Făcu un semn din cap către micul ring de dans. Ai chef să dansezi până-ţi dai suflarea?

Regan evită să privească în direcţia lui Keir.

- Am să risc.

Din necesitate, o trase mai aproape odată ce ajunseră pe ring, mâinile strecurându-i-se pe spatele ei.

- Nu sunt sigur că ideea asta o să funcţioneze, comentă el aproape de urechea ei. Nu avem destul loc. Ar face mai bine să mai pună câteva mese şi să se rezume la muzică.

- încă mai pot face asta, spuse vesel Regan, ştiind că amândoi vorbeau fleacuri, de dragul conversaţiei. Judecând după numărul

de oameni de aici, cu siguranţă le-ar ocupa.

- Presupunând, desigur, că ar mai vrea să vină aici, dacă nu s-ar mai dansa. Zâmbea în timp ce vorbea, Regan o simţea în vocea lui. Următoarele cuvinte îi confirmară bănuiala. Gata cu detaliile irelevante. Cred că avem două lucruri de lămurit.

- în legătură cu ce?

- Cu motivul pentru care tu şi Leonie staţi amândouă la el acasă. Don nu aşteptă nici un comentariu din partea ei. L-ai luat prin surprindere când ai apărut din senin şi a avut nevoie de o petrecere în trei ca lucrurile să nu se complice prea mult. Sunt îndeajuns de aproape?

Regan vru dintr-o dată să râdă. Atât de aproape şi în acelaşi timp atât de departe!

- Ai spus două lucruri, îi aminti ea, eschivându-se intenţionat.

- Poate că a fost puţin cam prematur. Cred că ai venit în Australia special ca să-l vezi pe Keir, dar nu sunt prea sigur de ce.

- O inimă frântă? sugeră ea cu ironie şi cu un zâmbet larg.

- Nu tu! Nu eşti genul. Era mai mult o cerere pe care nu-ţi făcea plăcere s-o faci, cel puţin asta e impresia pe care mi-ai lăsat-o duminică.

Era şocată de precipitarea lui, dar nu avea să i-o arate.

- Nota maximă pentru spiritul de observaţie.

Don aşteptă câteva clipe, apoi îi şopti:

- Asta e tot ce o să-mi spui?

- Nu ţi-am spus nimic. N-ai făcut decât să-ţi dai cu presupusul.

- Dar n-ai negat.

- Nu văd necesitatea.

Don oftă amuzat, în semn de resemnare.

- Asta nu e o curiozitate profesională. Nu mă ocup de bârfele mondene. în momentul ăsta, nici măcar nu sunt angajat permanent. îmi iau o pauză de şase luni, în care vreau să-mi încerc talentul de scriitor. cartea pe care toată lumea se presupune că o are în sufletul ei.

- Şi eşti în criză de material? Regan vru să-şi înghită imediat cuvintele. Ridică spăşită mâna şi o aşeză pe obrazul lui. Imi pare

rău, nu era cazul.

- Nu chiar, recunoscu el. Am intuit o poveste din clipa în care v-am văzut pe tine şi Keir împreună. Sunteţi departe de a fi prieteni şi totuşi e ceva în modul în care vă priviţi. Se opri scurt. Doar n-ai probleme, nu?

- Nu e genul de problemă la care te gândeşti, râse ea sacadat. Incetează cu interogatoriul, Don.

- Vreau să te ajut, asta-i tot.

- De ce? întrebă ea fără menajamente. De-abia dacă mă cunoşti.

- Şi ce naiba?! O ţinu departe de el ca s-o privească furios. Nu poţi lua nimic la valoarea aparentă?

- Se pare că nu. Il studie o clipă, conştientă că trăsăturile lui frumoase şi bronzate nu aveau nici un efect asupra inimii ei. Zâmbi cu amărăciune. Nu sunt un copil, Don, pot să-mi rezolv singură problemele. Oricum, îţi mulţumesc.

- Bine, uită. Părea să se fi întristat. Cât stai?

- O săptămână sau cam aşa ceva.

- Până când se întoarce Keir de la Brisbane?

Regan hotărî că era o pierdere de timp să tergiverseze în continuare lucrurile. Don avea să afle oricum curând.

- Da.

- Atunci, înseamnă că săptămâna viitoare vei rămâne singură. Nu vreau să spun decât că nu trebuie să fii. Nimic complicat. Aş vrea doar să te văd.

Era prima oară când Regan îşi permitea să se gândească atât de departe. Acum, realiza că ce spusese Don era adevărat. Având în vedere că Keir era plecat, nu mai era nici un motiv pentru şederea lui Leonie. Nici pentru a ei. Se putea muta în oraş până la întoarcerea lui, să petreacă timpul vizitând locurile pe cont propriu. Ideea nu era prea atrăgătoare. Nimic complicat, spusese Don, iar ea îl credea. Şi el avusese parte de prea multe complicaţii sentimentale. Aveau să-şi ţină unul altuia companie, atâta tot.

- Dacă-mi dai numărul tău de telefon, aş putea să te sun. Nu sunt prea sigură care sunt planurile mele. Te superi dacă ne

aşezăm? Aveai dreptate că rămâi fără suflare.

Ceilalţi doi nu dansaseră. Keir urmări întoarcerea lor cu o expresie enigmatică; mâna lui stătea suficient de aproape de a lui Leonie pe şervetul alb, încât să s-o fi ţinut până în urmă cu câteva clipe.

- îmi pare rău că încheiem seara atât de devreme, anunţă el, dar Leonie are o migrenă îngrozitoare. Păcat că am venit toţi în aceeaşi maşină.

Probabil că ar fi fost destul de simplu să cheme un taxi, dar Don se reţinu să facă propunerea.

- E în regulă, spuse el. Oricum, nu e cum mă aşteptam. Ne vedem la maşină, după ce plătesc nota.

Keir le conduse pe cele două fete spre ieşise, însă n-o atinse pe nici una. Faţa lui părea austeră în lumina lunii, iar gura îi era o linie intransigentă. Deschise portiera cu cheile pe care i le dăduse Don şi le trimise pe locurile din spate, apoi urcă pe locul pasagerului.

- Cum te simţi acum? întrebă Regan, uitându-se spre Leonie. Sper că ţi-e mai bine.

Keir fu cel care-i răspunse, pe un ton brutal.

- Nu are nici o migrenă, după cum prea bine ştii. Am vrut să plecăm.

- Şi trebuie neapărat să fie aşa cum vrei tu.

- Vine Don, interveni în grabă Leonie, în timp ce Keir se întoarse pe jumătate. O să se întrebe ce se petrece aici, dacă găseşte atmosfera asta!

- Poate că n-o să fie nevoie să se întrebe, spuse intenţionat Regan. Prietenul nostru, Don, e foarte perspicace. Ce nu ştie, ghiceşte.

Nu mai avură timp de alte replici, căci Don deschise portiera dinspre volan. Keir se aşeză la loc în scaunul lui, cu chipul rece şi încordat. Răfuiala avea să se desfăşoare mai târziu, fără îndoială. îl scosese prea mult din sărite. Dar în momentul acela, lui Regan nu prea îi păsa. Se simţea obosită şi demoralizată şi mai mult decât pregătită să arunce mănuşa.

în ciuda încheierii timpurii a serii, ajunseră acasă abia pe la zece treizeci. Don refuză invitaţia lui Keir de a rămâne cu ei, păstrând cheia în contact cât timp coborâră din maşină.

- Nu uita de duminică, spuse el prin geamul coborât. Am să te anunţ ce plajă folosim, după ce aud prognoza meteo pentru surf. îmi datorezi şansa de a-mi lua revanşa, amice.

- O vei avea, îi promise Keir. Mulţumim pentru cină.

- Da, ei bine, mâncarea n-a fost rea. Ridică o mână în semn de rămas-bun. Pe curând!

Leonie se mişcă prima.

- Mă duc să mă culc, anunţă ea. Migrena aia m-a copleşit de-adevăratelea, pe drumul de întoarcere. Oricum, prefer să nu fiu prin preajmă când vă lămuriţi voi problemele.

- In ceea ce mă priveşte, nu avem nimic de lămurit, spuse Regan monoton. De ce nu mergem cu toţii la culcare?

- Pentru că am câteva lucruri să-ţi spun, indiferent dacă ai sau nu chef să le asculţi, interveni cu hotărâre Keir. Leonie, te descurci? Vrei să-ţi aduc ceva?

Capul auriu se mişcă într-un răspuns negativ.

- Nu e chiar aşa de grav. Ezită puţin şi privirea îi poposi pe chipul lui Regan, apoi se întoarse spre Keir. Pot să vorbesc o clipă cu tine?

- Nu-ţi face griji pentru mine, o asigură Regan şi porni înaintea lor spre casă. Voi fi în sufragerie, aruncă ea peste umăr.

Casa era cufundată în întuneric. Aprinse câteva lumini şi rămase aşteptând în mijlocul sufrageriei, conştientă că ar fi fost în dezavantaj dacă se aşeza. Intreaga situaţie devenea din ce în ce mai dificil de suportat, atât pentru ea cât şi pentru Leonie. Indiferent ce satisfacţie obţinea Keir prin faptul că o făcea să se piardă cu firea, cu siguranţă trebuia să realizeze că o umilea şi pe Leonie. Probabil, asta îi sugera şi ea acum, cu toate că rămânea încă sub semnul îndoielii dacă avea vreun folos. Pe Keir nu-l preocupau decât sentimentele lui.

El intră după câteva minute; atitudinea lui nu era cu mult

diferită.

- Ce i-ai spus lui Don?

- Nimic. N-a fost nevoie. A adunat şi el doi şi cu doi şi a venit cu propria lui poveste. Zâmbi cu ironie pe seama amândurora. Credea că sunt însărcinată cu copilul tău şi am venit aici să pretind anumite drepturi - îmi imaginez că mariajul ar fi fost unul dintre ele. Nu trebuie să-ţi faci griji. L-am convins că nu e adevărat. Desigur, a trebuit să-i promit că o să petrec ceva timp cu el, săptămâna viitoare, ca să-l asigur mai bine.

- Nu vei fi aici săptămâna viitoare, spuse el glacial. Mi-am schimbat programul. Zbor mâine dimineaţă la Brisbane şi mă întorc sâmbătă. Luni, plecăm spre Anglia.

Regan se uită la el câteva clipe fără să vorbească; toate emoţiile ei amuţiseră dintr-o dată.

- De ce? De ce te-ai răzgândit?

Replica veni concisă, fiecare cuvânt lovind-o asemenea unui ciocan metalic.

- Pentru că vreau să scap cât mai repede de tine.

Ridicol, dar ochii ei zburară spre părul lui negru şi des, amintirea degetelor ei alergând prin el fiind copleşitor de reală. Aşadar, până la urmă trebuia să meargă pe drumul ei. Keir cedase. Dar ea ştia că nu era în totalitate adevărat. O făcea pentru Leonie.

- Cunosc sentimentul, spuse ea şi nu făcu nici un efort să ascundă amărăciunea din glas. O să-mi strâng lucrurile şi voi fi pregătită. Acum, te superi dacă mă duc să mă culc?

Cu ochi sfredelitori şi reci, Keir se deplasă din dreptul uşii.

- Du-te.

Singură în camera ei, nu se deranjă să aprindă lumina, rămânând nemişcată în întuneric şi privind abătută în viitor. Săptămâna care urma, pe vremea asta, avea să fie înapoi la Cottam, în deplinătatea drepturilor de proprietate. şi nu însemna nimic pentru ea. Il vroia pe Keir, nu mormanul de cărămizi vechi; pe Keir îl iubea, în ciuda a tot ce se întâmplase între ei. Existase vreun moment în care avusese vreo şansă să retrezească în el

aceleaşi sentimente? Dacă ar fi venit aici conştientă de nevoia de a fi cu el, ar fi găsit oare vreo cale de comunicare? N-avea să ştie niciodată. Era prea târziu. mult prea târziu.

Noaptea fu lungă, iar somnul, când veni în cele din urmă, fu zbuciumat şi convulsiv. Trezindu-se la trei, Regan rămase în pat, încercând să recupereze acea stare derutantă de uitare, dar fără să aibă prea multe speranţe. In câteva ore, Keir avea să plece şi s-o lase singură patru zile. Ce avea să facă? Cum avea să şi le petreacă? Cu siguranţă, nu cu Don Crossman. Era mult prea capabil să vadă prin ea. La fel şi Leonie, dacă era vorba de asta, deşi, dacă cealaltă fată avea să rămână, nu avea cum s-o evite.

Până la urmă, se ridică din pat, nemaiputând îndura vârtejul nesfârşit al gândurilor ei. Casa era scufundată în tăcere, doar sunetul mării spărgându-se de plajă îi striga în urechi. Pradă impulsului, trase pe ea un halat subţire şi ieşi pe punte, mişcându-se uşor, ca să nu-i deranjeze pe ceilalţi colocatari. Spre deosebire de restul zilei, afară era rece, dar plăcut, vântul nord-vestic răsfirându-i şuviţe de păr. în lumina strălucitoare a lunii, plaja avea o sclipire argintie, marea de dincolo de ea întinzându-se la infinit. Optsprezece mii de kilometri depărtare de casă, dar păreau un milion. Ar fi putut foarte bine să fie un milion de kilometri, n-ar fi fost nici o diferenţă.

Iarba era moale sub tălpile ei desculţe, ca o catifea. Albastru de Queensland, îl numise Keir. Un gard nu prea înalt separa grădina de plajă, având o gaură care trecea drept poartă. Regan păşi pe nisip, simţind cum degetele i se afundă printre granule, simţind mirosul sărat al vântului. Se opri aproape de locul unde se spărgeau valurile, urmărind rotocoalele de spumă albă care abia începeau să se spargă la câţiva metri mai departe. Nu era o plajă pentru surf, spuseseră; totuşi, valurile erau mai lungi şi mai înalte decât cele pe care le văzuse acasă - avea cumva legătură cu distanţa pe care o parcurgeau din locul unde se formau şi până acolo unde se spărgeau, îşi imagina. Cu cât cursa era mai lungă, cu atât era mai mare distracţia.

Stând acolo, pierduse noţiunea timpului, apoi îşi dădu seama

că nu mai era singură. Când îşi întoarse capul, Keir era în spatele ei, cu mâinile ascunse în adâncimea buzunarelor de la pantaloni, contemplând-o.

- Te gândeşti să faci o baie? întrebă el ironic. Sau pur şi simplu mergeai în somn?

- N-am putut să dorm. Tonul ei era tăios. De asta sunt aici. îmi pare rău dacă te-am trezit, dar nu trebuia să vii după mine.

- Nici eu nu dormeam. Şi nu eram sigur ce aveai în minte.

Regan se forţă să râdă scurt şi cu amărăciune.

- Nu mă gândeam să-mi pun capăt zilelor, dacă asta-ţi imaginai. Balanţa mea e foarte echilibrată.

- Da? Ochii lui străluciră brusc şi periculos. Poţi să mă priveşti în ochi şi să-mi spui că în clipa asta ai tot ce vrei de la viaţă?

- Nu, recunoscu ea. Dar voi avea, de îndată ce voi avea semnătura ta acolo unde e nevoie de ea. Cu ochii lipsiţi se orice expresie, îi întâlni pe ai lui fără să tresară. N-ai cum să înţelegi sentimentele mele legate de Cottam. Pentru tine, o casă e doar un loc în care trăieşti. Ai proiectat-o pe asta, dar mă îndoiesc că înseamnă realmnete ceva pentru tine.

- E destul de jos pe lista priorităţilor mele, încuviinţă Keir. Oamenii care locuiesc într-o casă o fac să fie specială, nu invers. Cottam nu va mai fi niciodată ce era pe vremea străbunicului tău, indiferent câţi soţi ai să probezi. Nici o familie modernă n-ar umple-o aşa cum trebuie.

întorcându-se spre el, Regan înfruntă direct vântul cald care bătea dinspre mare. Ridică o mână să-şi aranjeze la loc părul care-i intrase în ochi, nepăsătoare faţă de modul în care halatul subţire i se mula pe trup.

- Şi ce ai sugera? S-o dărâm din temelii ca să fac loc pentru aşa-numitul progres?

- Nicidecum. Aş transforma-o într-un sanatoriu, sau ceva de genul ăsta. Sau ce-ai zice de o fermă? O mică investiţie de capital şi vei începe să-ţi faci propria avere. Ar fi o slujbă chiar şi pentru Sullivan, dacă ar vrea. Imaginează-ţi ce prestigiu ar împrumuta locului!

-Taci! sări furioasă Regan. Nu vreau să te mai aud!

- Pentru că ştii că am dreptate. Se mişcă fără nici un avertisment, prinzând-o de umeri cu o duritate care-o făcu să-şi lase capul pe spate şi privi neîndurător faţa ei agitată. Indiferent câţi bani ţi-a lăsat tatăl tău, casa aceea o să-ţi mănânce din ce în ce mai mulţi! Chiar nu poţi să vezi în perspectivă?

Pulsul i se accelerase, întregul ei trup trezindu-se la viaţă datorită atingerii lui, apropierii lui. Trebuia să plece, se gândi cu sălbăticie, înainte să se trădeze. înainte să-şi piardă controlul şi să-l implore s-o păstreze acolo, lângă el. Mai degrabă putea să suporte să-l piardă, decât să-i îndure compătimirea.

-N-ar fi mai bine să te întorci, înainte ca amantei tale să i se facă dor de tine? îi aruncă ea. O să se răcească patul!

Flacăra care izbucni în ochii cenuşii fu înfricoşătoare. Instinctiv, se retrase de lângă el, rotindu-se pe călcâie şi rupând-o la fugă pe plajă; teama de el îi împrumutase aripi. Având în vedere că nisipul înghiţea orice sunet, nu putea fi sigură cât de aproape era în spatele ei, şi nu îndrăzni să se oprească să afle. Nu avea nici o îndoială că venea în urma ei. Furia din el trebuia să fi ieşit la iveală.

Plângea cu suspine, când o prinse în sfârşit din urmă, prea obosită să lupte cu el când o trase sever spre el. Avea fălcile încleştate, pielea din jurul gurii lui strângându-i-se în cute albe din cauza tensiunii. Mâinile lui păreau de fier.

-Te-am avertizat, mârâi el. Blestemată mică.

In clipa aceea, îl lovi, zguduindu-i obrazul bronzat şi văzu cum furia îi preschimbă trăsăturile pe măsură ce intră în contact cu degetele ei. Apoi, fu pe nisip, copleşită de toată greutatea lui şi gura lui o acoperi pe a ei cu o sălbăticie care n-o cruţa cu nimic, rănind-o fără s-o rănească totuşi, pentru că şi ea o vroia. Pasiunea aceea de temut depăşea orice altă pornire a ei.

Răspunsul ei veni brusc şi abandonat; mâinile i se încleştară pe spatele lui, trăgându-l mai aproape, şi trupul ei se îmblânzi senzual sub el. Simţi cum furia se evaporă, cum buzele lui se destind şi cum atingerea degetelor lui îi pârjoleşte pielea. Când se

întâlneau, era ca şi cum nu fuseseră niciodată despărţiţi.

Keir fu primul care-şi veni în fire, îndepărtându-se brusc şi ridicându-se să-şi aranjeze hainele.

- N-am de gând să-mi cer scuze, spuse el fără să se uite la Regan. Ştiai că asta o să urmeze.

- Amândoi ştiam. Vocea îi răsună răguşită în urechi. Nu de asta ai chemat-o pe Leonie?

- Şi la ce a servit? Işi trecu mâna prin păr, într-o mişcare dură. Ar fi trebuit să mă mulţumesc cu ce era în ofertă şi s-o las aşa. Oricum, acum e neesenţial.

„Pentru mine nu“, vru să spună Regan, dar cuvintele refuzară să-i iasă. Pentru el fusese o chestiune pur fizică, nu putea să-i fi explicat mai clar asta. Nu schimbase cu nimic lucrurile.

Trăgând peste ea halatul subţire din bumbac, se ridică în picioare şi sesiză fără surprindere slăbiciunea din membre. Avea nisip în păr, în ochi, chiar şi în gură.

- N-am să-i spun lui Leonie despre seara asta, dacă de asta îţi faci griji, spuse ea răguşit. Nici eu nu sunt prea mândră de mine. Te deranjează să-mi dai cinci minute înainte să mă urmezi? In momentul ăsta, nu sunt sigură că pot îndura să fii lângă mine.

- Desigur. Părea obosit. O să-ţi treacă.

***

Când se trezi, Regan auzi zgomotul aspiratorului undeva în casă. Amintirea îi dădu o stare instantenee de adâncă depresie. Impinse în grabă aşternutul şi se ridică în picioare, nerăbdătoare să facă orice activitate care să-i distragă gândurile. Meditaţia asupra lucrurilor nu fusese niciodată benefică, dar la procesul de uitare mai trebuia să lucreze. Până când se întorcea Keir, trebuia să fie capabilă să-l privească în ochi fără să fie copleşită se emoţie.

Leonie era în piscină, trupul ei subţire tăind apa ca un cuţit. Nedorind să dea din nou ochii cu Betty, Regan coborî să i se alăture şi se aşeză într- un şezlong, sub o umbrelă, să urmărească celelalte douăsprezece lungimi de bazin. Dacă ar fi reuşit să adune suficientă energie, ar fi înotat şi ea. Umiditatea plutea în atmosferă, învăluindu-le ca un giulgiu.

- Şi tu încerci să scapi de inchiziţie? întrebă Leonie când ieşi din apă. Şi vorbeam despre curiozitatea care omoară pisica! Presupun că ai întâlnit-o luni pe prietena noastră.

- Da. Regan aşteptă o clipă înainte să-i adreseze întrebarea. Ce i-ai spus?

- Nimic ce a crezut. Zâmbetul apăru vag. Probabil, crede că şi-a luat tălpăşiţa pentru că nu mai putea să suporte ritmul ăsta.

- Atunci, chiar a plecat?

- La prima oră. După cum arăta, cred că n-a dormit deloc. Ţi-a spus că se întoarce până sâmbătă?

- Da. Regan ezită, nefiind sigură cum să se exprime. Plănuieşti să rămâi până atunci?

- Nu, plec în după-amiaza asta. Leonie se aruncase pe şezlongul alăturat şi-şi întinsese picioarele zvelte, cu ochii întredeschişi. Mă întâlnesc cu soţul meu înaintea zborului de dimineaţă spre Los Angeles, aşa că în seara asta trebuie să fiu la Melbourne.

- Soţul tău? Vocea lui Regan părea să vină de foarte departe. Nu înţeleg.

- E destul de simplu. Keir ştia că Jimmy era plecat într-o călătorie de afaceri şi că teatrul e închis. Când mi-a explicat situaţia de aici, m-am oferit să-l ajut cu ce pot.

- Dar am crezut că. Mi-ai spus. Regan se întrerupse, încercând să-şi amintească exact ce fusese spus. Era posibil să fi interpretat greşit de la bun început?

- Asta a fost ideea mea, mărturisi Leonie, întorcându-se spre ea cu o expresie tristă. Keir ar fi furios dacă ar şti ce-am născocit. Vezi, nu l-am crezut cu adevărat, când mi-a spus că ai venit până aici doar ca să-l convingi să-ţi semneze nişte hârtii. Am crezut-o şi mai puţin când v-am văzut împreună. M-am gândit că dacă-ţi trezesc puţin gelozia, poate te hotărăşti să-ţi arăţi sentimentele.

Regan se uita fix la ea, abia putând să asimileze veştile.

- Vrei să spui că te-ai prefăcut doar că eşti interesată de Keir?

- N-a fost nevoie să disimulez interesul. El şi Jimmy sunt prieteni de ani de zile şi de când m-am căsătorit cu Jimmy, am

fost un adevărat trio. Vine în fiecare lună la Melbourne, să vizioneze un spectacol.

- Dar ai spus că-l iubeşti.

- Şi aşa e. După Jimmy, e cel mai bun bărbat pe care-l cunosc. Singurul fel în care am minţit a fost că te-am făcut să crezi că aştept să se elibereze, înainte să pun mâna pe el. Chiar şi atunci, am subliniat faptul că nu m-am culcat cu el, dacă-ţi aduci aminte.

- îmi amintesc. Regan vorbea în şoaptă, optimismul iniţial începând deja să se spulbere. Nu era prea mare diferenţă pe termen lung; noaptea trecută clarificase tot. Putea să trezească în Keir pasiunea fizică, dar nu ajungea mai departe de atât. Ei bine, mulţumesc pentru efort, spuse ea, dar realmente, ţi-ai irosit timpul. Tot ce vreau de la el e semnătura lui, apoi voi fi mai mult decât fericită să-l las în pace.

- Semnătura pe ce, mai exact? întrebă Leonie, curioasă. Keir a părut şi el foarte evaziv în privinţa asta.

- N-am văzut nici un act în alb şi negru, recunoscu Regan.

Se lăsă o tăcere scurtă, înainte ca Leonie să vorbească din nou, cu blândeţe:

- Eşti sigură că n-ai inventat toată povestea asta, doar ca să-l aduci pe Keir înapoi în Anglia?

- N-am inventat nimic, se încordă Regan. Avocatul meu a fost cel care mi-a spus că trebuie să se întoarcă, şi el trebuie să ştie despre ce vorbeşte.

- Presupun că da. Concesia fusese făcută fără tragere de inimă. Dar tot mai cred că te amăgeşti singură în ceea ce priveşte sentimentele tale pentru Keir. Te-ai oprit vreodată să te întrebi de ce ai ales de la bun început un bărbat ca el pentru aşa ceva?

- S-a întâmplat pur şi simplu să-şi facă apariţia la momentul potrivit!

- Un bărbat pe care odată l-ai refuzat. Nu era tocmai candidatul ideal, nu?

Regan ridică din umeri, luptând să-şi menţină echilibrul.

- Mă apropiam prea mult de termenul limită ca să-mi fac griji pentru astfel de lucruri.

- Şi asta e partea care nu se leagă. Dacă ai fi fost pe jumătate la fel de calculată pe cât vrei să pari, ai fi avut deja un aranjament demn de lumea afacerilor, cu toate detaliile legale puse la punct înainte de căsătorie, nu după. Cred că probabil ţi-ai pierdut capul când l-ai văzut din nou pe Keir şi te-ai aruncat orbeşte înainte, sperând să iasă până la urmă bine. E posibil să se fi întâmplat asta, dacă ar fi rămas îndeajuns prin preajmă.

- Nu te poţi înşela mai mult de atât, sări Regan. Am făcut o eroare de judecată, asta-i tot. Acum, putem, te rog, să uităm de subiectul ăsta?

Leonie oftă.

- Dacă aşa vrei. Dar cred că faci o prostie. Keir ar fi putut să-ţi mănânce din palmă, dacă ar fi procedat cum trebuie. Probabil că se mai poate încă.

Apoi, Leonie renunţă, lăsându-i lui Regan libertatea să exploreze cu precauţie cele mai profunde ascunzişuri ale sufletului ei. Era oare posibil ca ceea ce spusese Leonie să fie adevărat? Ii făcuse oferta aceea lui Keir în speranţa ca, odată ce se căsătoreau, să refuze să iasă din nou din viaţa ei? Işi aminti prima clipă în care-l revăzuse, emoţiile pe care le trezise în ea. Nici un alt bărbat n-o mai făcuse vreodată să simtă aceeaşi conştienţă acută, asta era sigur. Lipsa ei fusese principalul motiv pentru care tărăgănase atât lucrurile cu Robin.

Totuşi, presupunând că Leonie avea dreptate, acum nu-i mai era de ajutor. Keir nu vroia decât să scape de ea.

Capitolul 10

Casa părea atât de tăcută, după ce Leonie plecase în după-amiaza aceea. Ascultând scârţâitul grinzilor tavanului care se dilatau datorită căldurii, Regan ştia că nu putea îndura ideea de a petrece încă trei zile acolo. Fie că lui Keir îi plăcea sau nu, trebuia să se mute la un hotel.

Când sosi taxiul pe care-l chemase, îşi strânsese deja lucrurile şi era pregătită de plecare. Lăsă în bucătărie, la vedere, un bilet în care-i explica unde se duce şi luă cheile de la casă cu ea, ştiind că el le avea pe ale lui. Betty avea să aibă o altă surpriză, dacă apărea vineri, dar nu se îndoia că avea să depăşească şocul.

în drum spre oraş, începu încă una din acele ploi torenţiale, smulgându-i şoferului ei un blestem când ştergătoarele refuzară să funcţioneze. Fură nevoiţi să tragă pe dreapta şi să aştepte să se oprească ploaia. Majoritatea timpului şi-l petrecură vorbind despre „acasă“. Regan află că omul venise din Wolverhampton cu trei ani în urmă şi încă mai suferea din pricina dorului de casă. Vroia să ştie tot, începând cu preţul cărbunelui - pe care nu i-l putea spune.

- De câte ori nu m-am gândit să mă întorc, recunoscu el la un moment dat. Dar apoi mă uit în jur, la ce am aici şi mă gândesc: la ce mi-ar folosi? Ne cumpărăm casa noastră, copiii sunt la o şcoală bună, avem ceva bani la bancă şi, având în vedere faptul că plaja e doar la câţiva kilometri, nu trebuie să plecăm în concediu. Apoi, mai e şi vremea. Ştiţi, pe toată perioada anului, abia dacă e o săptămână în care să nu putem ieşi. Iarna trecută, i-am dus câteva zile pe copii la Lake Macquarie. E un loc ca în basme! Acum, numai soţia nu ştie să facă schi nautic, şi asta doar pentru că îi place să stea la cârma vasului. Acasă, în Anglia, ura apa. întotdeauna se plângea că e prea rece.

- Pare un stil de viaţă ideal, comentă Regan.

- Da, spuse el gânditor. Cel mai mult contează să te poţi adapta repede. Nu e de nici un folos să vii aici şi să te aştepţi să fie ca în Anglia. Se uită pe geam, la cerul care se însenina. Se pare

că se opreşte. Să vă ducem acolo unde doriţi.

Hotelul era acelaşi pe care-l părăsise cu trei zile în urmă, camera ei identică, exceptând numărul. Privind pe fereastră la peisajul care-i devenise deja familiar, Regan se întrebă cum se simţise Keir atunci când venise prima dată în această lume nouă, cât îi luase să se acomodeze cu diferenţele. Poate că lui îi fusese destul de uşor. Doar cei ca ea găseau dificile lucrurile. Nu că ar fi contat, căci Regan nu plănuia nici să rămână, nici să se întoarcă vreodată, dar era interesant să construiască ipoteze despre cum ar fi fost, dacă circumstanţele ar fi fost altele. Luând în considerare toate aspectele, nu s-ar fi descurcat prea bine.

Se amăgea singură, şi o ştia. Cu încurajările potrivite, s-ar fi mulţumit cu locul acesta, sau cu oricare altă parte a lumii în care Keir ar fi ales să trăiască. Fără el, pentru ea nu era nimic nicăieri.

Îşi petrecu următoarele două zile făcând toate lucrurile pe care le făcea un turist obişnuit, exploră cartierele oraşului pe jos şi cu autobuzul, traversă portul cu feribotul, făcu un tur al complexului Opera House, minunându-se alături de alte sute de excursionişti de dramaticul impact al inspiraţiei lui Utzon.

Vineri, făcu o excursie la istoricul Botanic Bay şi traversă digul rutier să viziteze muzeul Bare Island şi să viseze la vremurile de mult apuse când vasul căpitanului Cook coborâse ancora acolo, simţindu-se cumva mai aproape de casă. Erau atât de multe lucruri diferite la pământul acesta, şi totuşi, atât de mulţi din oamenii săi erau de acelaşi sânge cu ea. Era prima oară când se gândise realmente în felul ăsta.

Până vineri seara, era mai mult decât pregătită pentru întoarcerea lui Keir. Indiferent câtă suferinţă îi provoca prezenţa lui, trebuia să fie mai bine decât existenţa aceea solitară. Incă patru zile, şi avea să fie înapoi în Anglia. Cinci, poate şase, până când Keir avea să iasă pentru totdeauna din viaţa ei. Cel puţin atunci avea să poată să înceapă să-şi reorganizeze viaţa.

Telefonul veni pe la ora cinci, în timp ce se gândea dacă să ia cina în cameră şi să se culce mai devreme sau dacă să se forţeze

şi să arunce o ultimă privire asupra oraşului noaptea. Don părea mulţumit de el.

- M-am gândit că probabil stai la unul din aceste trei hoteluri, dacă mai eşti încă în Sydney, spuse el. Asta a fost prima încercare. Când ai plecat de la Keir?

- In ziua în care a plecat la Brisbane, îi spuse Regan, încercând să pară nepăsătoare. Şi-a modificat programul.

- Mi-am dat seama. Când se întoarce?

- Mâine.

- Atunci, aranjamentul de duminică e încă valabil. Făcu o pauză scurtă. Rămâi până atunci?

- Plec luni acasă. Nu sunt sigură dacă o să am timp să ajung la plajă.

- In cazul ăsta, ar fi mai bine să ne luăm rămas-bun din seara asta. Ai vreun program?

- Nu, fu nevoită să recunoască, dar.

- Nici un dar. Ne vedem în hol, la opt. Don închise înainte ca ea să continue cu protestele.

Şi ce rău putea face? Cel puţin, era o modalitate de a-şi petrece seara. Orice variantă trebuia să fie mai bună decât cea de a sta singură.

Don o aştepta, când Regan coborî o oră mai târziu. In seara asta, el purta costum şi cravată; şi cămaşă bleu cu guler întărit.

- Caii potriviţi pentru cursa potrivită, cită el ca răspuns la privirea ei. Maşina e afară.

Nu trebui să meargă departe; restaurantul pe care-l alesese era doar la câteva străzi mai departe. La masa de la fereastră, Regan privi oraşul strălucitor de dincolo de deschiderea fascinantă a podului Harbour, conturată pe cerul semi obscur.

- Frumos, spuse ea. E cu adevărat frumos!

- Nu e rău, încuviinţă Don, cu modestia tipic australiană. Vrei să bei ceva înainte de masă?

Regan clătină din cap, studiindu-l.

- De ce te-ai deranjat atât să mă contactezi?

- Ajusesem într-un punct mort, pe de o parte, pe de alta, n-am

avut timp să-ţi cer adresa de acasă. Zâmbetul lui era dezarmant.

- Ai fi putut să-l întrebi pe Keir.

- Doar că am senzaţia că eşti un subiect pe care n-o să vrea să-l menţioneze ceva vreme de acum înainte. Ridică întrebător din sprânceană când ea nu-i răspunse. Nu răspunzi la provocare? Nu te învinuiesc. Oricum, dacă luni pleci acasă, trebuie să fi lămurit lucrurile.

- Da, spuse Regan, am lămurit totul. Tonul ei era expeditiv. De ce vrei adresa mea?

- Ca să te caut când vin acolo.

- Te gândeşti să faci asta?

- S-ar putea. Am primit o însărcinare pentru o serie de articole despre puncte de origine. M-am gândit că s-ar putea să-mi oferi tradiţionala ospitalitate britanică.

- Aş fi încântată, doar că există şanse bune să-mi schimb în curând domiciliul.

- Nu mă refeream la a mă muta la tine, vroiam doar dreptul să te vizitez. Vei lăsa o adresa nouă, îmi imaginez.

- îmi imaginez că da. îi zâmbi larg. Ai ceva pe ce să notezi?

Don îi oferi un carneţel de buzunar şi un pix şi urmări cum scrie. Apoi, îi luă hârtia şi studie cele câteva rânduri cu un interes creascut.

- Conac, hm? Faci parte din bogătaşii sărăciţi despre care tot citim?

Regan râse, amuzată.

- Dacă aş fi una dintre ei, nu prea cred că aş hoinări jumătate de glob

- dacă nu cumva crezi că am venit să-i cer un împrumut lui Keir.

- Mi-a trecut o clipă prin minte, răspunse el orgolios. Keir e în postură. Ochii lui călătoriră asupra rochiei ei scumpe şi simple, din mătase. Totuşi, nu pot spune că pari săracă.

- Nu sunt, îl asigură ea glacial. Spiritul tău de jurnalist nu se odihneşte niciodată?

- Ţi-am spus deja că interesul meu nu e profesional. Pur şi

simplu, mă intrigă să ştiu ce ar aduce o fată ca tine la o depărtare de optsprezece mii de kilometri, doar pentru câteva zile. Şi nu te obosi încercând să mă convingi că eşti de ceva timp în Australia, aşa cum ai făcut duminică. Am verificat listele cu pasagerii sosiţi la sfârşitul săptămânii trecute. Le-am verificat şi pe cele cu plecările de luni, după ce ţi-am dat telefon în după- amiaza asta şi am găsit şi numele tău, şi pe al lui Keir. Vreun comentariu?

-Nici unul care să te privească. Regan îl privi în ochi fără să clipească. Şi pe soţia ta ai vânat-o aşa?

Grimasa lui dezvălui un amuzament brusc şi trist.

- Incercam doar să aflu cât de liber e terenul, dacă şi când am să vin în Anglia.

- N-o să rămână, spuse ea. O să se întoarcă într-o săptămână. Işi înveseli intenţionat tonul. Să-nţeleg că pauza nu s-a dovedit prea roditoare?

- Te referi la carte? Dădu din umeri. E în curs de desfăşurare.

- Merge îndeajuns de bine, încât s-o laşi deoparte o vreme?

- Probabil că nu, dar slujba asta e prea bună ca s-o ratez. Balanţa contului din bancă nu înclină în direcţia în care am sperat. Se uită în jur, în timp ce chelnerul se apropie. Eşti pregătită să comanzi?

Atunci când nu-şi vâra coada acolo unde nu era treaba lui, Don era o companie agreabilă, descoperi Regan în orele care urmară. Totuşi, fu bucuroasă când veni timpul să plece. Dacă avea s-o contacteze în Anglia, avea să găsească o cale să se descotorosească de el, decise ea în drum spre hotel. Nu vroia să aibă de-a face cu nimic din ce-i putea aminti de perioada asta.

Surprinzător, el acceptă uşor refuzul ei de a mai petrece ceva timp la barul hotelului, la o băutură.

- Şi eu m-am culcat târziu în ultima vreme, recunoscu el. O să am nevoie să fiu în formă maximă, ca să-l bat duminică pe Keir. Crezi că o să poţi veni până la urmă?

- O să încerc, promise ea, fără nici o intenţie reală. Depinde.

- N-o să întreb de ce. Zâmbetul lui era uşor trist. Imi pare rău

dacă am dat prea mult din gură. E un obicei prost de-al meu!

Dispăru înainte ca ea să găsească o replică adecvată.

Regan îşi petrecu ziua de sâmbătă lenevind la piscina hotelului, la umbră, unde temperatura atingea treizeci de grade, prea letargică să se mai deranjeze să ia prânzul. Urcând pe la trei în camera ei pentru un duş, se întrebă la ce oră avea să se întoarcă Keir şi dacă avea sau nu să vină în oraş. Nu se putu hotărî care curs al acţiunii ar fi preferat. Oricum, luni avea să fie dificil: douăzeci şi trei de ore în graniţele apropiate ale unui 747 erau de-ajuns încât să taxeze şi cea mai stabilă relaţie. Nu se aştepta, nici nu vroia ca el să plătească biletele de avion, dar ştia că nu era cazul să se ofere să achite cheltuielile. Era modul lui de a menţine situaţia sub control.

Tocmai vroia să intre la duş, când telefonul începu să sune. Cu pulsul apreciabil mărit, de duse să răspundă la aparatul din baie, ridicol de conştientă de nuditatea ei.

-Acum am ajuns, anunţă Keir pe un ton dur. Când ai plecat?

- Miercuri, imediat după ce a plecat Leonie, răspunse ea cu cea mai plată voce de care fu în stare. Doar nu te aşteptai să stau acolo singură, nu?

-De la tine, ştiu că nu trebuie să mă aştept la nimic. înţeleg că preferi să rămâi unde eşti până plecăm.

Mai mult de patruzeci de ore, calculă plictisită Regan. Patruzeci de ore lungi de singurătate.

-Da.

- Probabil că aşa e cel mai bine. Ironia ieşi limpede la iveală. Dar mâine? Crezi că suporţi o zi pe plajă, sau ţi-ai făcut alte planuri?

Decizia înclină în partea nevoii mai puternice. Sub nici o formă nu avea să îndure să fie singură.

-Nu am alte planuri.

-Atunci, am să te iau pe la opt şi jumătate. Păru să ezite câteva clipe, ca şi cum ar mai fi vrut să spună ceva, apoi închise brusc.

Mai avusese parte de seri şi nopţi târzii, dar cea din sâmbăta aceea fu cea mai rea dintre toate pe care şi le amintea. Se trezi înainte de zori, îşi strânse toate lucrurile, în afara celor pe care avea să le îmbrace azi şi în ziua următoare. Trecuse exact o săptămână de când aterizase la Sydney; părea să fi fost un an. Ura să se gândească la cum aveau să pară săptămânile şi lunile următoare. Avea să treacă peste asta, pentru că trebuia, dar n-avea să fie uşor.

La şapte şi jumătate comandă cafea şi pâine prăjită în cameră, apoi îmbrăcă un costum de baie şi o rochie care aveau să-i servească pe tot parcursul zilei. La opt şi un sfert, fu jos, în hol, ţinându-şi ochelarii de soare la îndemână, pentru momentul în care Keir avea să apară pe uşile glisante. Numai aşa avea să fie capabilă să dea ochii cu el cu sânge-rece.

El ajunse la opt şi douăzeci şi cinci, plin de viaţă, în blugi şi cămaşă; nu făcu nici o tentativă de a o atinge în vreun fel, în timp ce o conduse la maşină.

- Mergem în sud, spuse el scurt, urcând la volan. Ceilalţi sunt deja acolo. Ai luat tot ce-ţi trebuie?

Regan încuviinţă din cap, simţind cum tensiunea creşte înăuntrul ei, când el întinse mâna puternică şi bronzată să pornească motorul. Avea să fie mai rău decât îşi imaginase, îi tulbura în fiecare clipă simţurile. N-avea să mai simtă niciodată mâinile acelea pe corpul ei, atingerea buzelor lui, n-avea să mai cunoască exaltarea sălbatică pe care i-o aducea stilul lui de a face dragoste. Existau şi alţi bărbaţi pe lume, adevărat, dar nici unul nu era ca el. Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi! Totuşi, ar fi fost mai bine dacă ar fi reuşit? Fără să ştie dinainte, ar face din nou aceleaşi greşeli.

- Cum ţi-a mers în călătorie? întrebă ea, străduindu-se să pară calmă şi stăpână pe ea. Sper că a fost un succes!

- De zile mari. Nu-şi luă ochii de la drum şi folosi un ton nu tocmai săritor. Va trebui să ne extindem ca să ţinem pasul cu cererea.

- Noi?

- Compania. Mi-am convocat aseară consiliul de directori şi le-am pus în poală afacerea pentru săptămâna viitoare.

Regan îşi muşcă buza.

- Nu e un moment potrivit să pleci, nu-i aşa?

- Prezenţa mea nu e atât de crucială. Nu-ţi face griji, n-o să te dezamăgesc.

Tentaţia de a-i spune chiar atunci şi acolo că se răzgândise şi nu mai vroia să vină cu ea în Anglia era puternică, dar se abţinu. Trebuia să păstreze cu orice preţ aceeaşi imagine. Orice schimbare ar isca fireasca întrebare „de ce“, şi asta era o întrebare la care nu vroia să răspundă.

Ajunseră la destinaţie puţin înainte de nouă şi jumătate; pe autostrada de pe coastă erau parcate o mulţime de autoturisme. O lungă întindere a plajei era deja aglomerată, iar marea dansa albastră şi adâncă dincolo de linia de surf. Un val uriaş se îndrepta spre mal, purtând doisprezece sau mai mulţi pasageri pe creasta lui.

- Lasă-ţi lucrurile în maşină, o săftui Keir, scoţându-şi cămaşa în timp ce vorbea. E mai simplu decât să le laşi împrăştiate pe plajă.

Regan îşi descheie lent rochia, forţându-se să nu clintească atunci când el coborî din maşină să-şi scoată pantalonii şi-i aruncă pe locul din spate. Peste tot în jurul lor, alţii făceau nepăsători acelaşi lucru. Regan folosi cordonul lat de la rochie ca să-şi strângă părul, lăsând vârfurile să-i zboare libere pe umeri.

Când fu gata, Keir îşi scosese deja placa şi o aşezase pe umăr. Nu se uită la ea, întorcându-şi capul spre fâşia subţire cu dune mici dintre zona de parcare şi plaja propriu-zisă.

- Acolo, indică el, cercetând plaja din dreapta. Se pare că majoritatea au ajuns.

Regan urmă silueta lui înaltă şi musculoasă, în timp ce Keir îşi croi drum printre trupuri suple şi familii răspândite ici-colo, devorând liniile corpului lui cu ochii uneia căreia privilegiul acesta

avea să-i fie luat curând. Dacă asta era ultima ocazie de genul ăsta, atunci trebuia să profite din plin, se gândi ea. Trebuia să uite ce trecuse şi să trăiască doar pentru ziua de azi.

îi recunoscu pe majoritatea care se strânseseră acolo într-un cerc larg şi lejer şi la rândul ei fu recunoscută cu diferite grade de suprindere.

- Am crezut că nu stai decât câteva zile, remarcă Jane Denver, ridicându-şi privirea de la placa pe care o ceruia cu sârg. Schiţă vag un zâmbet. Ţi-e greu să ne părăseşti?

- Plec mâine, recunoscu Regan. Dacă ştiam că vei fi aici, îl rugam pe Keir să ia costumul de baie.

- Oh, am să-l iau altă dată. Nu părea deloc preocupată. O să încerci să te dai cu placa?

Regan râse şi clătină din cap.

- Nu cred, mulţumesc. Nu de data asta.

- Asta înseamnă că te vei întoarce? Din fericire, Jane nu aşteptă nici un răspuns, trăgând singură concluziile şi privind în direcţia lui Keir. Ar fi bine să nu întârzii prea mult.

- Nu. Regan era recunoscătoare pentru faptul că el era îndeajuns de aproape, încât să audă. Fata cu care stătea de vorbă era aproape la fel de înaltă ca el şi bine proporţionată, cu excepţia muşchilor umerilor, pe care orice bărbat i-ar fi invidiat.

- Shirley Johnson, o înştiinţă Jane fără să fie întrebată. E marea noastră speranţă pentru Olimpiada următoare. N-ai crede că are doar şaptesprezece ani, nu?

- Nu, încuviinţă Regan şi se hazardă să ghicească: înotătoare?

- Fluture şi spate. Jane continua să-şi ceruiască placa. Ce sporturi îţi plac?

- Ei bine. joc tenis.

- Bine?

- Indeajuns.

Fu rândul lui Jane să râdă.

- Exact asta mi-a spus şi Keir, când l-am întrebat odată. S-a dovedit că joacă asemenea unui profesionist.

- Ei bine, eu nu, se grăbi Regan s-o asigure. Eu joc din plăcere şi nu mă deranjează să pierd.

- Cu atitudinea asta, n-ai rezista aici nici măcar cinci minute, veni replica directă. Noi jucăm ca să câştigăm. în orice situaţie.

Sosirea lui Don Crossman cu placa de pe care se scurgeau încă picături de apă o scuti pe Regan de efortul de a găsi un răspuns.

- Aşadar, ai venit până la urmă! spuse el, lăsând placa şi întinzându-se pe nisip, alături de ea. Vineri seara nu păreai prea sigură.

Keir era mai aproape acum şi trebuia să fi auzit, dar nu dădu nici un semn. De ce ar fi făcut-o? se întrebă Regan. Din partea lui, nu exista nici o gelozie. Din punctul lui de vedere, era liberă să facă ce vrea.

- Nu puteam să ratez marea întrecere, spuse ea vesel. Cine va câştiga?

- De asta suntem aici, ca să aflăm. Zâmbi diabolic, cu ochii strălucitori la ea. Dacă voi câştiga eu, am să te las să mă scoţi la o cină englezească în doi, la lumina lumânărilor, când vin acolo.

- Te gândeşti să faci o excursie în Anglia, Don? întrebă interesată Jane. Când?

- Peste două sau trei săptămâni. încă nu sunt sigur.

- în delegaţie?

- Da.

Oftă lung şi din adâncul sufletului.

- Unii au atâta noroc! De ce nu pot să am şi eu o astfel de slujbă?

- Pentru că nu eşti făcută pentru ea, răspunse Don împăciuitor.

- Eşti pregătit? întrebă Keir de undeva din spatele umărului stâng al lui Regan, şi ea simţi cum tot trupul îi tresaltă agitat. Dar tu, Jane?

- încă n-am terminat de ceruit, răspunse ea. Duceţi-vă voi înainte. Am să prind alt rând de valuri.

Ambele fete îi urmăriră pe cei doi bărbaţi care traversau împreună plaja, unul brunet, unul blond, pielea spatelui lor de aceeaşi culoare a mahonului, la fel ca a multor altora din preajmă. Keir era mai înalt, dar abia cu doi centimetri, iar umerii lui Don erau la fel de laţi, talia şi şoldurile lui erau la fel de înguste. Regan se gândi cu mirare cât de ciudat era faptul că unul o aprindea, în timp ce celălalt o lăsa aproape rece. De ce nu putuse să fie invers? Ştia că nu vroia cu adevărat să fi fost aşa. Nu vroia să fie îndrăgostită de Don, ci să nu mai fie îndrăgostită de Keir. Din nefericire, nimic nu era atâ de simplu.

Celor doi bărbaţi le luă destul timp să înoate cu plăcile până dincolo de zona în care se spărgeau valurile. Cineva îi împrumută lui Regan un binoclu ca să poată vedea mai bine, dar chiar şi aşa, îi trebui câteva clipe înainte să-i localizeze printre cei paisprezece sau cincisprezece surferi care aşteptau acolo valurile potrivite. Stăteau întinşi pe burtă pe plăci, cu picioarele desfăcute, vâslind din mâini ca să-şi menţină echilibrul şi uitându-se peste umerii bronzaţi ca să evalueze valurile care se umflau în spatele lor. Lăsară să treacă pe sub ei câteva pe care Regan le găsise mai mult decât adecvate cerinţelor, deşi unul sau doi făcuseră încercări.

- Vor sta acolo până când va veni cel uriaş, spuse Jane, simţind nerăbdarea ei crescândă. Cu cât e mai înalt şi mai rapid, cu atât mai greu e să urci pe el. şi asta vrea să demonstreze Don.

- Şi Keir? întrebă Regan, nedezlipindu-se de binoclu de teamă să nu rateze momentul. Şi el vrea să demonstreze că e un surfer de elită?

- Nu cred că-i pasă câtuşi de puţin, veni răspunsul. Doar că Don nu vrea să-l lase în pace. Australienii trebuie să fie mai buni decât englezii - e o lege a pământului. In cazul în care Keir învinge azi, Don o să insiste să-i dea încă o şansă să-şi demonstreze calităţile - şi apoi încă una.

- Crezi că o să câştige Keir?

- Nu ştiu. Sunt amândoi foarte buni. Jane privea marea cu ochi

mici, uitându-se dincolo de vâslaşi. Se ridică o suită de trei acolo. Le-au văzut şi ei. Uită-te cum se răspândesc!

Ochii lui Regan erau aţintiţi asupra unui singur bărbat, urmărind cum se ridică în genunchi pe placă, jocul muşchilor de pe umerii şi braţele lui, zâmbetul larg de pe buzele lui. Era în elementul lui, nepăsător la orice altceva în afara momentelor care aveau să urmeze. Aşa avea să şi-l amintească.

Majoritatea surferilor erau acum în picioare şi porniră, dar Keir şi Don rămâneau încă în spate.

- Il aşteaptă pe cel de-al treilea, spuse Jane şi în timp ce vorbi se ridică în picioare, întinzându-şi gâtul pentru o vedere mai bună. Acum!

Regan se ridicase şi ea, cu binocul lipit de ochi; mâinile îi tremurau de emoţie. Keir stătea în picioare pe placă, balansându-se şi controlându-o cu mişcări fluide ala corpului şi membrelor. Intreaga lui fiinţă se concentra să rămână pe valul care se înălţa deasupra şi în spatele lui - o suprafaţă aproape vericală de apă încoronată de spumă albă.

Acum, creasta se arcuia înainte, formând o curbă aproape perfect semisferică, înainte să se prăbuşească din dreapta peste valul însuşi. Keir rămase în spate, urcând pe curba lui, cu genunchii îndoiţi şi cu trupul aplecat într-un unghi nebunesc, în timp ce placa atinse viteza maximă. Apoi alunecă în faţa lui, când valul se ridică din nou, lăsând în urmă apa albă.

Regan de-abia dacă ştiu dacă să se bucure sau nu când el ajunse în cele din urmă la valurile superficiale, coborând în mare, alături de placa sa şi lăsând ca valul să se spargă pe plajă. Câteva clipe, Regan trăise euforia aceea; simţise bătaia vântului în faţă şi gustul sărat al apei pe piele, dar simţise şi pericolul. Acela care, presupunea ea, era o parte esenţială a magnificei aventuri.

- Cine a câştigat? întrebă ea, amintindu-şi dintr-o dată de întrecerea dintre cei doi bărbaţi. Nici măcar nu-l văd pe Don.

- E uşor de văzut unde se îndreaptă interesul tău, râse Jane. Don n-a reuşit să prindă cea de-a doua rundă. Se întoarce să mai

încerce o dată. Nu că ar conta. Victoria a fost clar de partea lui Keir. Uite-l că vine.

Urmărindu-l cum se leagănă uşor în timp ce urcă pe plajă spre ele, Regan ar fi dat orice pentru dreptul de a spune „e soţul meu şi sunt foarte mândră de el“. Nu, nu dreptul, se corectă singură imediat; asta avea deja. Avea nevoie de curaj. Dacă acum o săptămână ar fi fost sinceră cu ea, ar fi putut exista o şansă pentru ei. Nu una prea mare, poate, dar îndeajuns încât să lucreze la ea. Acum, nu mai era nimic.

Ceilalţi făceau comentarii întâmplătoare în timp ce el trecea, cele mai multe de natură ironică. Keir zâmbea în răspuns, venind în locul în care se aflau Regan şi Jane. Işi lăsă placa pe nisip, aşa cum făcuse şi Don mai devreme, şi li se alătură.

- Felicitări, se sili Regan să spună. Nu ştiu prea multe despre surf, dar de aici a arătat splendid.

- Şi nu vorbeşte prostii, având în vedere că te-a ochit tot timpul cu binoclul, interveni prietenos Jane. I-ai arătat câte ceva lui Don.

- M-am ridicat cu o fracţiune de secundă înaintea lui, spuse Keir. Şi asta a contat. Ce s-a întâmplat cu el?

- A căzut şi s-a întors înapoi. Il ştii pe Don - nu pune niciodată punct. Va vrea încă o rundă cu tine, mai târziu, îţi dai seama.

- Atunci, n-o să fie prea norocos. Mai stau doar o oră şi apoi mă întorc în oraş.

- Duminică? Jane păru de-a dreptul şocată. Omule, nimeni nu lucrează duminica!

- Nevoia te împinge, răspunse el neclintit. Am câteva lucruri de recuperat.

- Şi ce nu-ţi convine la restul săptămânii?

- Nu voi fi aici.

- Altă călătorie? Ce tâmpenie!

Keir se uită la Regan cu o expresie de nedefinit.

- Nu trebuie să pleci odată cu mine. Don sau unul din ceilalţi vor fi bucuroşi să te ducă la hotel. Am să-ţi mut lucrurile în maşina

lui Don.

- Mulţumesc. Nu prea mai avea ce spune. Dacă se întorcea în oraş, pur şi simplu avea să fie singură din nou. Şi prefera orice în locul posturii acesteia.

Jane se uită de la unul la altul, cu o expresie ciudată, ca şi cum n-ar fi fost capabilă să înţeleagă mare lucru.

- Data viitoare când o să vii, va trebui să stai mai mult, spuse ea. Când crezi că ar putea fi asta?

- Cine ştie? Poate că niciodată. Regan ridică din umeri cât putu de vesel.

- Dar nu se poate! Keir, o s-o convingi, nu-i aşa?

El stătea acum pe spate, cu mâinile la ceafă şi cu faţa la soare.

- Nimeni n-o convinge pe Regan să facă nimic, spuse el amabil. Dacă se mai întoarce vreodată aici, va fi propria ei alegere. Anunţă-mă când eşti pregătită să intri în apă. Poate merg cu tine să mai prind un val, înainte să plec.

- Sunt pregătită acum, spuse Jane, ridicându-se în genunchi să-şi aranjeze bikinii. Să mergem!

Don ieşi din apă când intrară ei. Regan văzu cum cei doi bărbaţi se opresc şi schimbă câteva cuvinte, apoi Don porni pe plajă, cu placa sub braţ.

- Ai rămas singură? comentă el vesel, ajungând lângă ea.

- Cu greu, răspunse ea la fel de vesel, privind în jur. Mă tem că nu ţi-am văzut cea de-a doua încercare. Cum te-ai descurcat?

- Mai bine ca prima dată, ce zici de asta? Părea relativ nepăsător. Se pare că va trebui să mai aştept o şansă ca să pot egala scorul. Keir tocmai m-a întrebat dacă pot să te duc la hotel mai târziu. Are nişte treburi.

- Aşa am înţeles. Ochii lui Regan fixau cele două capete de lângă plăci. Prietenul lui Jane n-a venit azi?

- Garry? Cred că s-a terminat săptămâna asta. Oricum, o duceau destul de rău de o vreme. Nu s-au potrivit realmente de la bun început. Don nu se uita la ea, dar tonul lui se schimbase

subtil. îţi dai seama că a pus ochii pe Keir, nu?

-Nu neapărat. Regan se felicită în gând pentru statornicia vocii ei. Fac un cuplu minunat. Ştii, cred că mă duc să caut o oază de umbră. Pielea mea nu s-a obişnuit cu soarele ăsta al vostru încă.

- Stai aici, comandă el. Am să încropesc ceva. Nu se poate să călătoreşti tot drumul ăla cu arsuri.

De unde o adusese, Regan nu avea nici o idee, dar câteva minute mai târziu, Don apăru cu o umbrelă de plajă, pe care începu s-o instaleze cu ajutorul celor din preajmă. Când Keir şi Jane se întoarseră, Regan lenevea ostentativ la umbra ei. îl auzi pe Keir spunând că nu vroia s-o deranjeze şi deschise ochii la timp să-i vadă spatele dispărând în direcţia parcării. Aşadar, asta fusese! Când avea să-l vadă din nou, avea să fie pe drumul spre casă.

Restul zilei trecu surprinzător de uşor. în jurul orei două, întregul grup se deplasă la câţiva kilometri în josul coastei, unde luară prânzul care se întinse până la ora ceaiului. Apoi porniră în masă spre Sydeny, acasă la cineva, să încheie ziua cu o petrecere la care bărbaţii şi femeile deveniră grupuri distincte.

- N-ai să-l scoţi de acolo pe Don, cel puţin încă două ore, o sfătui Jane, când Regan începu să dea semne de nelinişte, în jurul orei zece. Eu sunt gata de plecare. Ce zici dacă te duc eu?

Regan acceptă fără nici o ezitare oferta. Era obosită după ce petrecuse toată ziua în aer liber, şi ultimul lucru pe care-l vroia era să plece cu Don.

O rugă pe una din celelalte fete să-i mulţumească în numele ei şi ieşi cu Jane la maşina mică din capătul lungului şir de autoturisme, toate purtând aceeaşi mascotă, placa.

- Nu mi-am dat seama că ai venit cu maşina ta, spuse ea, urcând pe locul din faţă. Presupun că am considerat din oficiu că ai venit într-una din maşinile celorlaţi. Ezită înainte să adauge: Don mi-a spus că te-ai despărţit de prietenul tău. E definitiv?

- Din partea amândurora, răspunse nonşalant Jane. Era de

aşteptat deja de câteva săptămâni. Porniră. Joacă rugbi, ceea ce detest, şi nu e deloc interesat de surf sau de alt sport acvatic. Aş spune că ne-am descurcat de minune, dat fiind că am rezistat atât de mult împreună.

- Data viitoare, va trebui să găseşti un bărbat cu care să împarţi aceleaşi pasiuni, spuse în şoaptă Regan.

- Da. Capul blond se întoarse uşor. Recunosc, Keir ar fi evident ţinta, dacă ar fi liber.

Inima lui Regan se strânse.

- Ce te face să crezi că nu e?

- Instinctul. Nu sunt sigură ce este între voi, dar e ceva.

- Mâine plec acasă, spuse după câteva clipe Regan.

- Şi el merge cu tine, o întrerupse Jane, înainte să mai adauge ceva. Mi-a spus Don.

- Nu avea nici un drept!

- Don nu-şi face griji în privinţa drepturilor. Îi place să facă valuri şi să le privească din spate cum cresc. Oricum, mi-am dat seama că e adevărat.

- Da, oftă Regan. Dar nu va sta în Anglia decât câteva zile, apoi se va întoarce.

- Şi tu n-o să te întorci cu el?

- Nu. Făcu un mic gest de neajutorare. Îmi pare rău, nu-ţi pot explica situaţia. Dacă vrei să ştii mai multe, va trebui să-l întrebi pe Keir.

- S-ar putea să fac asta, când se întoarce.

Apoi, tăcură amândouă tot restul drumului. Când îşi luară rămas-bun în faţa hotelului lui Regan, Jane spuse pe neaşteptate:

- Ştii, n-ar exista resentimente dacă te-ai hotărî să te întorci cu el. Mai sunt şi alţi bărbaţi.

Avea să încerce să-şi amintească ultima remarcă, se gândi Regan când maşina lui Jane porni. Poate că într-o zi, avea să găsească pe cineva care s-o facă realmente să-l uite pe Keir. Cel puţin, putea să spere la asta.

Beculeţul roşu aprins al telefonului indica un mesaj în

aşteptare. Operatorul de la comutator i-l citi cu voce tare. Domnul Anderson urma s-o ia la zece treizeci. Atât, nimic mai mult. Regan se întrebă plictisită de câte ori telefonase Keir şi ce gândise despre absenţa ei contnuă. Totuşi, la ce i-ar fi folosit dacă ar fi fost aici? Totul se terminase, iar ea trebuia să accepte.

Capitolul 11

Aterizară pe aeroportul Heathrow pe o ploaie torenţială, după o călătorie care durase aproape treizeci de ore datorită unei întârzieri la Bangkok, şi, pe deasupra, nu găsiră nici o maşină nerezervată. Lui Keir îi trebui o jumătate de oră să asigure Renaultul, singura maşină disponibilă, şi chiar şi cu scaunul lăsat complet pe spate, arăta departe de a fi confortabil la volan.

Oferta lui Regan de a conduce fu refuzată cu bruscheţe.

- E vina mea, pentru că n-am rezervat una de la Sydney, spuse el, aşa că trebuie să suport consecinţele. Pur şi simplu, va trebui să oprim mai des, ca să ne întindem picioarele.

La prima din acele opriri, Regan profită de ocazie şi telefonă la Cottam, informându-l pe uimitul Sullivan că erau pe drum.

- Pregăteşte pentru domnul Anderson una din camerele de oaspeţi, îi spuse ea fără emoţie. Nu vom sta prea mult. O să luăm masa pe drum, aşa că nu vă deranjaţi.

- Totul e în regulă? întrebă Keir când ea se întoarse în maşină. Casa n-a ars din temelii, sau ceva de genul ăsta?

- Dacă nu cumva Sullivan a uitat să menţioneze, făcu ea pe deşteapta şi regretă îmediat. Suntem amândoi foarte obosiţi, reluă ea pe un ton mai rezonabil. Nu putem să uităm momentan de toată afacerea?

Privirea pe care i-o aruncă părea curioasă:

- De acord. Am uitat. Vrei să oprim undeva anume să luăm masa?

- în momentul ăsta, nu prea-mi arde să mănânc. Mi se pare că ne mutăm de colo-colo de zile întregi.

- Probabil că o să te simţi mai bine când vei avea ceva în stomac. N-ai mâncat nimic nici la micul dejun, în avion. Porni motorul fără să aştepte răspunsul ei. Am să aleg eu.

Se opriră la un restaurant şi luară o masă indecisă, care nu-i făcu să se simtă cu mult mai bine. Pe drum, nu vorbiră prea mult. Regan simţea cum

i se închid ochii şi se lupta să rămână trează, conştientă că şi Keir trebuia să fie la fel de obosit. în cele din urmă, nu mai rezistă şi capul îi alunecă spre geam, căzând într-un somn adânc.

Când se trezi, parcă după câteva minute doar, ploua încă, dar peisajul care trecea pe lângă ei îi era oarecum familiar, ceea ce făcu să ridice repede capul.

- Suntem la doar zece kilometri de Cottam! exclamă ea nevenindu-i să creadă. Nu se poate să fi dormit atât!

- Ba da, o asigură Keir. Foarte liniştită. De ce-ţi faci griji? Era cel mai bun lucru pe care-l puteai face.

- Aş fi putut să trec la volan şi să-ţi dau şansa să dormi şi tu. Ar fi trebuit să mă trezeşti.

- Cine spune că aş fi adormit oricum, ştiind că la volan e o femeie? Buzele lui se mişcară uşor amuzate. Asta nu e una din maşinile tale cu servodirecţie.

- Pot să conduc şi o maşină fără servodirecţie, replică ea, fără să creadă. Mulţumesc, oricum. Mi-a înţepenit de tot gâtul, dar cel puţin pot să gândesc din nou limpede.

- Mă bucur că măcar unul din noi poate. Luă o mână de pe volan şi-şi masă ceafa, destinzându-şi muşchii încordaţi. Primul lucru de care o să am nevoie e o baie fierbinte, şi apoi un pat într-o cameră întunecoasă, cu un semn „nu deranjaţi“ atârnat de clanţă.

-Totul a fost aranjat. Regan privea pe geam, gândindu-se cât de puţin trecuse realmente din ziua în care-l revăzuse pe Keir. Doar trei săptămâni scurte, atât. Trei săptămâni care-i aduseseră la asta. în curând, avea să vină primăvara, începutul tuturor lucrurilor. Dar nu şi al lor. Pentru ei, era deja prea târziu.

Ajungând la conac, fu prima dată capabilă să-l privească fără pasiune, recunoscând risipa. N-avea să-l vândă, avea să-l doneze unei cauze care să merite; dacă era necesar, avea să fixeze chiar şi un fond pentru întreţinere şi reparaţii. Un sanatoriu pentru copiii bolnavi, îi plăcea cum sună. Cottam trebuia să aibă familia pe care tatăl ei o dorise pentru el. Matt trebuia să ştie cum să pună afacerea pe roate. Chiar şi pentru donaţii existau reguli şi

regulamente. Dar indiferent cât avea să coste pregătirile, avea să se întâmple; era destul de hotărâtă asupra acestui lucru.

Sullivan îi întâmpină la uşă, cu un salut la fel de circumspect ca de obicei. Ceaiul era deja pregătit pentru oricând doreau să-l bea, le spuse el. Să-l servească imediat, sau preferau să aştepte?

- Ce aş prefera, ar fi un pahar mare de whisky, îi spuse Keir fără ocolişuri. Dacă sunteţi amabil, să mi-l aduceţi sus, la baie. Am să zac o jumătate de oră în cadă şi apoi o să dorm până-mi revin, aşa că n-o să mai vreau nimic un timp. Arătaţi-mi doar în ce direcţie trebuie să mă duc.

- Te conduc eu, spuse Regan. Sullivan o să-ţi aducă whiskyul. Când se îndreptă spre scări, îşi simţi din nou picioarele grele. Cred că s-ar putea să-ţi urmez exemplul. Mâine avem destul timp pentru restul.

Camera pregătită pentru Keir era în celălalt capăt al galeriei în care se afla dormitorul ei. Ea rămase în pragul uşii, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele rochiei crem, în timp ce el intră şi abandonă valizele lângă piciorul patului.

- Sper că te vei simţi confortabil, spuse ea. Ai propria ta baie, acolo.

- Cu cronometru în dosul uşii? Se întoarse să se uite la ea, strângând din buze. Nu trebuie să faci pe gazda primitoare cu mine, doar sunt soţul tău. Ne vedem mai târziu.

Regan plecă, îndreptându-se spre camera ei şi închizând încet uşa în urma ei. Incă un minut acolo, şi ar fi fost pierdută. Obosit şi tensionat cum era, nu-l iubise şi nu-l dorise niciodată mai mult. Ce ar face, dacă ar ceda impulsului şi s-ar duce chiar acum la el? Ar strânge-o în braţe, aşa cum şi-ar dori ea, sau pur şi simplu ar alunga-o nervos? Nu avea să afle nicodată, pentru că momentul trecuse pe lângă ea. Şi se îndoia că avea să mai fie vreunul.

în cameră era întuneric când se trezi; o clipă, se imagină înapoi la Sydney. Limbile fosforescente ale ceasului de lângă pat indicau că abia trecuse de miezul nopţii. Era firesc pentru fusul orar de la Cottam. Aveau să-i trebuiască măcar două zile să se

acomodeze din nou cu ritmul ei obişnuit.

Ridicându-se din pat, se duse la fereastră, trase puţin perdeaua ca să privească la pământurile luminate de luna rece. La Sydney, acum era zece şi jumătate dimineaţa şi era deja foarte cald, depărtările străluceau nedesluşite. Şi acolo aveau iarnă, desigur, dar nu semăna deloc cu cea din Anglia. Zilele deveneau mai reci, dar soarele rămânea acolo.

Şi Keir. Cu cine avea să fie atunci? Cu Jane? Poate. Le stătea bine împreună. Firește, ea trebuia să afle adevărul. Cum avea să-l primească? Bine, îşi imagina Regan. Doi ani nu era mult de aştepat pentru un bărbat cum era Keir.

Realiză dintr-o dată că-i era foame. Cum trecuseră mai mult de douăsprezece ore de când mâncase ultima dată, nu era deloc surprinzător. Era sigură de un lucru: nu avea să se culce la loc încă, aşa că putea foarte bine să se ducă să-şi ia ceva de mâncare.

Bucătăria era în aripa estică a casei, mare, modernă şi cu o curăţenie impecabilă. Regan apăsă întrerupătorul ascuns în spatele frigiderului, văzând fără tragere de inimă cum încăperea se luminează datorită celor trei neoane. Tatăl ei adusese cea mai modernă şi mai scumpă aparatură electrocasnică pe care o găsise la momentul renovării, dar deşi rezultatul final era fără îndoială eficient şi uşor de utilizat, ducea lipsă de orice farmec. Bucătăria lui Keir era la fel de modernă, totuşi materialele folosite îi dădeau căldură şi o făceau primitoare. Pe Regan o depăşea cum doamna Sullivan reuşea să creeze într-o asemenea atmosferă meniurile ei.

Frigiderul era umplut din abundenţă. Regan scoase o jumătate de pui şi-şi tăie câteva bucăţi de piept, apoi tăie felii de pâine ca să-şi facă sandvişuri. Acum, nu mai lipsea decât o cafea şi-i era de ajuns. Ar fi trebuit să pună ibricul mai întâi, desigur; acum, ar fi fiert apa, dar gândirea logică nu funcţiona atât de lesne pentru cineva care nu era obişnuit să-şi poarte singur de grijă.

Aştepta ca apa să fiarbă, jucându-se cu linguriţa în borcanul

cu zahăr, când uşa de deschise încet. Keir purta un halat scurt şi nimic altceva, dacă judeca după picioarele lungi de dedesubt.

- Tot la asta mă gândeam şi eu, spuse el. M-am trezit din cauză că stomacul meu protesta cu încăpăţânare. Ce ţi-ai pregătit?

- Pui, spuse ea. Mai e destul, dacă vrei şi tu.

El se deplasă lângă frigider, papucii lui subţiri din piele plescăind uşor pe gresie.

- Prefer carnea de vită. Unde ţii cuţitele?

Regan indică unul din sertarele de sus ale bufetului şi i-l întinse pe cel pe care-l folosise ea, incapabilă să nu se încordeze puţin când degetele lui le atinseră pe ale ei. Keir trebuie s-o fi simţit, dar nu spuse nimic, faţa lui era prea departe de bătaia luminii ca să poată trăda vreo schimbare subtilă a expresiei. Şuierul aburului care ieşea din ibric fu o uşurare.

Cât timp pregăti două căni de cafea, el îşi făcu sandvişurile din care se revărsau pe fiecare parte felii subţiri de carne de vită. Regan intenţionase să-şi ducă prada înapoi în cameră, dar să plece acum era echivalent cu a fugi de el. Scoase un scaun de la masă, vizavi de locul unde stătea el; aprinse lumina care cădea doar pe suprafaţa ei, lăsându-i pe ei în umbră.

- Ultima oară când am mâncat la miezul nopţii a fost când eram la facultate, remarcă el, muşcând cu poftă dintr-unul din sandvişuri. Eram patru care împărţeam un mic apartament, dar întotdeauna am dus o lipsă cronică de bani. Imi luasem o slujbă într-un bar de nopte, spălam vase într-o cafenea şi în salariu intra şi o masă. Total neoficial, firește.

- Aveai bursă, nu? întrebă Regan şi mai degrabă simţi, decât văzu, zâmbetul lui.

- Desigur că aveam bursă. Şi nu vreau să-i minimalizez importanţa. Doar că aveam nevoie de fonduri suplimentare, asta-i tot. Unii primeau bani în plus de la familiile lor, dar ai mei nu-şi permiteau. De aici, slujba pe care mi-am luat-o. Şi alţii au procedat aşa.

Regan tăcea, vâzându-l în gând pe tânărul Keir, mândru şi sărac. Probabil că ajunsese la un salariu bun până când îl întâlnise ea. după standardele lui, cel puţin. Cu siguranţă, locurile în care o dusese nu fuseseră atât de ieftine. Fusese capabil să conducă o maşină, îşi permisese haine decente, poate că pusese chiar şi ceva bani deoparte pentru viitor. Totuşi, nimic din toate astea nu fusese suficient pentru ea. Pe atunci, nu aflase încă se înseamnă dragostea.

- La ce te gândeşti? întrebă el în şoaptă, şi Regan se trezi răspunzându-i cu sinceritate.

- La noaptea în care ne-am întâlnit prima oară. îmi amintesc cât de înalt îmi păreai, şi cât de sigur pe tine.

- Prea sigur. Pe atunci, credeam că nu am nevoie decât de asta.

- Până când te-am deziluzionat. Puse la loc pe farfurie jumătatea de sandviş, dintr-o dată simţind că nu-i mai era foame. Mă duc înapoi în pat.

El o prinse de încheietură când trecu prin dreptul lui, întorcându-se pe scaun ca s-o tragă spre el.

- încă sunt sigur de un lucru, murmură el răguşit. Te doresc, Regan. Acum. în seara asta. Nu-mi pasă cât de mult se complică totul.

- Nu! Şi vocea ei era răguşită. Eu nu.

- Ba da. M-ai dorit la fel de mult adineauri, când de-abia te-am atins. Dacă asta e tot ce avem, de ce să nu profităm cât mai putem încă?

Oricare ar fi fost răspunsul pe care se pregătise să-l formuleze, fu întrerupt de presiunea buzelor lui pe gura ei, iar apoi fu prea târziu. Nu făcu nici o încercare să se elibereze când el o ridică în braţe şi plecară din bucătărie; pur şi simplu îşi ascunse faţa în halatul lui moale, adulmecând mirosul lui masculin. O purta aşa cum o mai făcuse o dată, doar că de data asta, nu-i mai opunea rezistenţă. în seara asta, avea să fie diferit. Avea să fie aşa cum ar fi trebuit atunci. Trebuia să păstreze aminntirea asta

mult timp de acum înainte.

Keir o duse în camera ei, aşezând-o blând pe pat. Când stinse lumina, fu ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Regan avea nevoie de întuneric ca de o mantie, nu pentru corpul, ci pentru sentimentele ei. O dezbrăcă lent, sărutând-o pe gât, pe sâni, murmurându-i pe pielea caldă cuvinte pe care nu le putea auzi. Apoi îşi scoase halatul şi veni lângă ea, strângând-o în braţe în timp ce-i exploră cu degetele spatele, trasând curba şoldurilor, alunecând pe talie şi întorcându-se în locul de unde îşi începuseră călătoria. Greutatea lui coborî treptat deasupra, încât ea n-o simţi decât înainte ca el să-şi ceară drepturile.

Când se trezi din nou, lumina slabă a răsăritului de soare pătrundea în cameră prin perdelele pe care le lăsase parţial trase. Era singură în pat, perna de lângă ea zăcea neatinsă. O clipă, se întrebă tulburată dacă era posibil să fi visat evenimentele din noaptea trecută, dar moliciunea tandră a buzelor ei o convinse imediat că fusese real. Făcuseră dragoste de mai multe ori, de fiecare dată mai copleşitor decât ultima, totuşi aparent nu îndeajuns de copleşitor încât să-l oprească pe Keir s-o părăsească în lumina rece a zilei. Avusese până şi decenţa să primenească perna, în cazul în care Sullivan avea să-i aducă micul dejun la pat. Trebuia să-şi amintească să-i mulţumească pentru gestul acesta.

Ştia că nu avea să facă aşa ceva. Ce se întâmplase între ei noaptea trecută trebuia să fie ignorat, etichetat drept ceea ce fusese cu adevărat: o nebunie temporară care acum se vindecase. Astăzi, relaţia lor avea să ia sfârşit, din toate punctele de vedere. Odată ce Keir semna blestematele acelea de hârtii ale tatălui ei, amândoi erau liberi să pornească fiecare pe drumul lui. Cel puţin, Regan avea mândria intactă. Nu se trădase spunându-i că-l iubea. Era o slabă consolare, dar era recunoscătoare că exista.

Uitându-se la ceas, descoperi că era deja trecut de nouă. Fără îndoială, Sullivan ezitase să-i deranjeze pe somnoroşi, mai ales dându-şi seama, aşa cum probabil făcuse, că fuseseră jos noaptea, pentru o gustare. Oare Keir era în camera lui, ori se

dusese să alerge? Să-şi limpezească gândurile pentru ziua care urma. Şi ea trebuia să facă asta. Nu avea nici un sens să mai zăbovească acolo, arătând la fel de dezolată cum se simţea. Keir avusese tot ce vrusese de la ea noaptea trecută.

Făcuse duş şi se îmbrăcase, când sună telefonul. Fiona părea caldă şi fericită.

- Aşadar, ai reuşit, spuse ea. Sullivan mi-a spus că ai sosit. N-a durat mult, nu-i aşa? Ştiam eu că nu trebuia decât să-l convingi.

- Nu rămâne, spuse simplu Regan, nevăzând nici un rost să ocolească adevărul. A venit doar să semneze actele pe care le aşteaptă Matt. Cum merg lucrurile la magazin?

Tăcerea de la celălalt capăt al firului păru mult prea lungă şi profundă. Când Fiona vorbi, fu pe un ton absolut străin firii ei altminteri efervescente.

- Magazinul merge bine. Regan, trebuie să vorbesc cu tine.

- Va trebui să aştepte, spuse ea. Mai întâi, îl aduc aici pe Matt.

- Matt nu e aici. în oraş, vreau să spun. A fost chemat într-o problemă de familie. Cred că fratele lui e foarte bolnav.

- Oh? Regan amuţi. Şi nu ştii când se întoarce?

- Nu ştiu nimic. Am auzit din întâmplare. Făcu o pauză, apoi adăugă şoptit: n-o să fie oricum nici o diferenţă.

- Ce vrea să însemne asta?

- Despre asta vroiam să-ţi vorbesc. Şi n-o pot face la telefon. Tonul ei deveni din nou ferm. Vin acolo.

Regan rămase în camera ei până la sosirea Fionei, de teamă să nu-l întâlnească pe Keir înainte să-şi fi clarificat lucrurile. Amintindu-şi stânjeneala lui Matt când trebuise să vină s-o vadă în ziua aceea, începea deja să suspecteze adevărul şi aproape i se făcea rău. Cum avea să-i spună lui Keir că bătuse tot drumul acela pentru cai verzi pe pereţi? De ce ar fi trebuit s-o creadă măcar? Avea să creadă că-l păcălise să se întoarcă la Cottam cu ea, şi nu exista decât un motiv pentru care ar fi făcut asta. Cam atât cu mândria ei!

Fiona îi confirmă bănuiala după numai două minute de când

intrase în cameră, cu o stare de spirit atât de proastă, încât în condiţii normale Regan n-ar fi crezut-o.

- Eu l-am convins pe Matt Swain să facă ce-a făcut, pretinse ea. Nu i-a plăcut prea mult ideea, dar a fost de acord, pentru că l-am convins că era singura cale să te duci după Keir. Am crezut că dacă vă întâlniţi din nou, departe de Cottam, o să meargă de la sine. îmi pare rău că lucrurile n-au ieşit aşa cum am sperat.

Regan stătea pe scaunul de lângă fereastră, cu faţa întoarsă spre dealuri.

-Aşadar, nu aveam nevoie decât de certificatul de căsătorie, spuse ea răguşit. Totul a fost în zadar. Ce naiba îi spun?

- Vrei să-i spun că eu sunt vinovată? întrebă Fiona. Şi? Am făcut o greşeală. Cu siguranţă, el o să. Se opri acolo, cu ochii pe chipul lui Regan, observând contracţia bruscă a gurii ei. Dar n-am făcut nici o greşeală, nu-i aşa? şopti ea. îl vroiai înapoi. I-ai spus asta?

- Nu.

- De ce?

- Pentru că are propria lui viaţă acolo şi nu are nevoie de mine în ea. Işi roti capul, iar buzele ei erau acum fixate într-un zâmbet încordat şi slab. Nu are nevoie de mine, Fi.

Priveau încă neajutorate una la cealaltă, când se auzi o bătaie în uşă. In aşteptarea lui Sullivan cu masa, Regan strigă o invitaţie şi îngheţă când apăru Keir. Purta pantaloni şi un pulover, părul lui ud demonstrând că de-abia ieşise de la duş. Se opri când o văzu pe Fiona şi expresia feţei i se schimbă uşor.

- Imi pare rău, spuse el, nu mi-am dat seama că ai companie. Ii zâmbi simplu şi nepăsător celeilalte femei. Ce mai faci?

- Foarte rău, spuse ea fără echivoc. Mă bucur că ţi-ai făcut apariţia, Keir. Mă scuteşte de operaţiunea de a te căuta. Mă tem că trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Regan se ridică în picioare, cu obrajii roşii, dar cu hotărâre.

- Lasă, te rog. Am să-i explic singură.

Keir se uită de la una la cealaltă, cu ochi mici.

- Să-mi explici ce?

- Că eu am fost cea care l-a pus pe Matt Swain să-i servească lui Regan toate balivernele alea cum că ar avea nevoie de semnătura ta, interveni Fiona, înainte ca Regan să poată vorbi. Vezi, am înţeles totul greşit. Am crezut că nu vă desparte decât mândria. M-am gândit că dacă vă întâlniţi încă o dată, o să rezolvaţi situaţia. In schimb, se pare că n-am făcut decât să te aduc aici pentru nimic. Işi desfăcu braţele cu tristeţe. Ce pot să spun, în afară că-mi pare rău?

- Nu prea multe, încuviinţă el glacial. Cel puţin, intenţa a fost bună. Ochii lui reveniră asupra lui Regan, reci şi impenetrabili. Văd că şi pentru tine a fost un şoc. Toate eforturile acelea de pomană! Bine că nu m-am deranjat să despachetez.

- Vă las, spuse în grabă Fiona. Regan, ne vedem mâine. Se îndreptă spre uşă, ridicând spăşită din umeri când Keir se dădu la o parte să poată trece. Pe viitor, n-am să-mi mai vâr nasul în treburile celorlalţi.

- Ar fi mai bine, răspunse el. închise uşa în urma ei, sprijininduşi de ea greutatea şi uitându-se la Regan. Aşadar, Cottam este al tău oricum. Felicitări. Păcat că n-ai ştiut asta de aseară. Te-ai fi putut salva de umilire.

Regan îşi aţinti privirea asupra lui; ochii îi aruncau flăcări verzi strălucitoare care contrastau cu albeaţa chipului ei.

- Vrei să spui că noaptea trecută am făcut dragoste cu tine doar pentru că m-am temut că te-ai putea retrage din aranjament?

- Poate nu în totalitate. măcar atâta credit îmi acord. Zâmbetul lui apăru lent şi ironic. Dar mă îndoiesc că ai fi fost atât de tăcută, atât de prevăzătoare, să spunem, dacă n-ai fi crezut că e în joc conacul.

Vârtejul de emoţii dinăuntrul ei se cristaliză dintr-o dată într-o văpaie arzătoare de furie şi durere.

- La naiba cu conacul! Şi la naiba şi cu tine, Keir! Pleacă de aici, te rog! întoarce-te de unde ai venit! E puţin probabil să te

mai deranjez vreodată.

Keir nu se mişcă, studiind-o cu o expresie ciudată.

- Repetă, te rog. Partea despre Cottam.

Era prea târziu acum să mai dea înapoi, se dăduse de gol. N-avea decât să-şi savureze triumful de a şti ce simţea pentru el. Ce mai conta, oricum?

- Nu-mi pasă de Cottam, spuse ea răguşit. Ironie, nu-i aşa? Acum şase ani mi-ai spus că mă iubeşti şi ţi-am râs în faţă. Ei bine, acum e rândul tău să începi să râzi. Doar du-te şi fă-o în altă parte, te rog, pentru că nu cred că pot suporta.

Keir rămase în continuare neclintit, privind-o ca şi cum n-o mai văzuse înainte.

- încă nu sunt sigur că am înţeles bine, spuse el în cele din urmă. îmi spui ceea ce cred că înţeleg?

- Adică vrei să fiu mai explicită. Râse cu amărăciune. De ce nu? S-ar putea chiar să facă să merite călătoria ta! îşi dădu pe spate părul de pe frunte, ridicându-şi capul cu o urmă de dispreţ. Am venit după tine pentru că trebuia. Cottam a fost doar o scuză. Nu ţi-au trebuit decât două zile să mă faci să mă îndrăgostesc de tine. Nu. scutură din cap. nici asta nu e adevărul pur. Cred că n-a existat nici o clipă în care să nu fiu îndrăgostită de tine. în toţi aceşti şase ani. A început din nou în momentul în care te-am văzut la cafenea, doar că n-am vrut să conştientizez. Poate că Leonie avea dreptate, poate că ţi-am făcut oferta aceea în speranţa că vei face exact aşa cum ai făcut, şi că vei refuza banii la timpul potrivit. La ce nu m-am aşteptat, a fost să mă părăseşti aşa. Am crezut. am sperat. se întrerupse, înghiţind în sec. Contează cu adevărat ce am crezut? Mi-ai plătit-o înapoi, până la ultimul cent. Mai mult, de fapt, pentru că ce ai făcut a fost calculat, iar ceea ce am făcut eu, nu. Eram tânără şi răsfăţată şi n-am avut timp să aflu că în viaţă există lucruri mai importante decât banii şi poziţia socială. Ei bine, am aflat acum, şi poţi să-ţi atribui meritul de a mă fi învăţat. Mai bine mai târziu decât niciodată, nu aşa se spune?

- Regan. Vocea lui era foarte blândă, incredibil de tandră. Opreşte-te, iubito. Nu eşti singura care n-a încetat niciodată să iubească. Am crezut că am făcut-o. Am crezut că te pot folosi aşa cum părea că mă foloseşti din nou şi să scap fără nici un chin. Doar că n-a mers aşa. Îţi aminteşti cum ai venit la mine, în prima zi, lângă piscină? Mă gândeam la tine în momentul acela, mă întrebam dacă era prea târziu să mă întorc şi s-o luăm de la început. Apoi, m-am întors şi erai acolo; o clipă de nebunie, am crezut că şi tu simţeai acelaşi lucru.

- Până când am stricat totul, punându-ţi din nou pe cap problemele mele cu Cottam. Tremura şi încă nu era sigură pe deplin. Dacă aş fi aşteptat puţin, mi-ai fi spus atunci ce simţeai?

Zâmbetul lui sosi lent.

- N-ar fi fost nevoie să-ţi spun. Plănuiam să-ţi arăt.

Regan traversă cumva camera, aruncându-se în braţele lui, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând în clipa în care se agăţă de el, lipindu-şi faţa de pieptul lui puternic.

- Oh, Dumnezeule, am fost atât de proastă!

- Nici eu nu sunt prea mândru de modul în care am reacţionat, recunoscu Keir, alintându-i blând tâmpla cu buzele. Era o singură cale prin care ştiam să ajung la tine şi am intenţionat să profit la maximum de ea. Îi ridică uşor bărbia şi zâmbetul lui fu o mângâiere. Doar că atunci când s-a ajuns la asta, am ştiut că vroiam mai mult de la tine. De aceea am chemat-o pe Leonie. Pentru sprijin moral.

Regan îşi întinse mâinile să atingă chipul uscăţiv şi bronzat, conturând cu un deget linia buzelor şi simţind reacţia lui profundă.

- Ea ştia că sunt îndrăgostită de tine. Mi-a spus.

- Atunci, aş fi vrut să-mi spună şi mie, mârâi el.

- Ai fi crezut-o?

- Posibil. Femeile sunt mai sensibile la lucrurile astea. Cenuşiul ochilor lui radia de scântei, luminiţe mici care dansau şi deveneau din clipă în clipă mai mari. Regan putea să simtă dorinţa din el, s-o vadă pe curba buzelor lui, în încleştarea fălcilor.

Când o sărută, o făcu apăsat, ridicând-o ca s-o aşeze pe pat.

- Uşa, şopti ea în faţa buzelor lui. Sullivan ar putea intra cu micul dejun pentru.

El dispăru înainte ca ea să termine propoziţia, traversă camera şi răsuci cheia în uşă, apoi se întoarse mai lent, lepădându-şi hainele pe drum.

- Am rezolvat cu Sullivan, spuse. Acum, o să mă îngrijesc de tine.

Dacă noaptea trecută fusese copleşitoare, acum era infinit mai mult,
pentru că pentru prima oară nu mai aveau nimic de ascuns. Apăsând pe umărul ei greutatea capului lui după ultima şi cutremurătoarea culme, Regan se gândi ca prin vis la toate zilele şi nopţile care urmau, la faptul că avea să se trezească în fiecare dimineaţă ştiind că dragostea-i era împărtăşită şi că avea să devină din ce în ce mai profundă. Se duseseră regretele pentru ce ar fi putut fi acum şase ani, pentru că nu ar fi fost niciodată aşa. Niciodată în o mie de ani!

- In legătură cu casa asta, murmură Keir. Ai vorbit serios mai devreme?

- Da. Vocea ei era joasă, dar avea o tonalitate care reflecta siguranţa. Mă tem că Sullivanii vor trebui să ia ceea ce le-a fost asigurat. Vor duce o viaţă foarte confortabilă, sunt sigură de asta. Se opri o clipă, jucându-se uşor cu degetele în părul lui. Ce părere ai dacă transformăm conacul într-o casă pentru copii bolnavi. un sanatoriu? Am stabili şi un fond ca să ajutăm finanţarea punerii în funcţiune. Până la urmă, cu greu o să am nevoie de toţi banii pe care mi i-a lăsat tata, nu? Mai ales cu un soţ care e vrăjitor într-ale ingineriei.

El îşi ridică uşor capul şi se uită la ea, cu buzele curbate.

- Pot să asigur confortul pentru noi doi, da. poate trei sau patru, cum şi când va fi nevoie. Dar nu aici, în Anglia, Regan. Căminul meu e acolo.

- Ştiu. Şi nu discut. îşi aşează mâinile de-o parte şi de alta a

chipului puternic, ridicându-şi capul să-l sărute apăsat. Căminul meu e acolo unde eşti tu, indiferent că e Australia, China sau Tombuctu! Te-aş urma până la capătul lumii.

- Cât devotament, o ironiză el, dar în vocea lui transpărea tandreţea. Oh, Dumnezeule, te iubesc! Şi când mă gândesc cât de aproape am fost să n-o mai spun niciodată.

- Şi când mă gândesc cât de aproape am fost să n-o spun niciodată deloc, murmură ea. Am fost o mică proastă, şi oarbă pe deasupra. Nu puteam să văd dincolo de nasul meu. Cât trebuie să mă fi dispreţuit!

- Nu te-am dispreţuit. Nu era vina ta că erai aşa cum erai. Probabil n-ar fi mers nici dacă ai fi fost altfel. Aşa cum ai spus odată, fără stimulent, poate că n-aş fi încercat niciodată să încep o altă viaţă şi, cu siguranţă, n-ai fi fost fericită cu ce ţi-aş fi putut oferi aici, în Cottam. Nici acum n-ai fi, dacă am ajunge la asta. Iubirea poate depăşi toate diferenţele, dar nu poate schimba firea omului. Locul tău e într-un anumit mediu, iubito, şi mă bucur că acum pot să ţi-l ofer.

Cu ochii minţii, Regan văzu casa de lângă mare, simţi soarele pe piele şi vântul în faţă. O nouă viaţă, o viaţă diferită, dar una cu care se simţea deja în largul ei.

- Cât de repede ne putem întoarce? întrebă ea.

Sfârşit